Deanna Lee

Plăceri INTERZISE

Deanna Lee
Plăceri interzise

Traducere din limba engleză: Liam
LIRA 2012
Sweet Surrender
Deanna Lee
Copyright © 2011 Deanna Lee
Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
E-mail: comenzilira.ro
Ne puteţi vizita pe **www.litera.ro**

Copyright © 2012 Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Diana Dumitru
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descriere CIP a Blibliotecii Nationale a României
— Bucuresti: Litera International, 2012
ISBN 978-606-21-0147-3
I.Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31135.1

PRIVEŞTE, ADMIRĂ, ATINGE, IUBEŞTE*…*

Lauren se cutremură şi i se abandonă total. Connor nu mai avusese niciodată până atunci o femeie care să i se topească pur şi simplu în braţe, moale şi languroasă, ca şi cum aştepta de o veşnicie să fie sărutată. Surprins, gemu uşor şi îşi lăsă limba să alunece în gura ei. Avea un gust bun, chiar mai bun decât felul în care arăta, şi asta spunea foarte mult.

Mâinile fine, cu degete elegante şi experimentate, i se strecurară pe spate cînd ea îşi încolăci braţele în jurul lui. Sânii mici, fermi, cu sfârcurile întărite se lipiră de pieptul lui, şi penisul i se învârtoşă cînd se atinse de trupul femeii. Limba ei se împreună cu a lui şi, ghemuită în el, Lauren scoase un sunet slab, care îl excită atât de tare, încât Connor fu obligat să se smulgă din sărutare şi să tragă adânc aer în piept, ca să se calmeze.

Capitolul 1

Lauren Evans era în mare, mare întârziere. Goana prin Boston o agitase, iar părul, iniţial bine aranjat şi la locul lui, îi flutura acum în dezordine. Slujba de la Academia Holman era şansa de care avea nevoie ca să-şi schimbe viaţa – să se mute definitiv la Boston. Ultimul lucru care îi trebuia acum era să rămână în San Diego.

Avea aproape gata o expoziţie de succes şi spera să fie suficient pentru a-i asigura şansa unei schimbări de peisaj. Cu stomacul făcut ghem, îi înghesui în palmă şoferului de taxi mai mulţi bani decât ar fi trebuit şi sări afară, încălţându-şi pantofii pe care şi-i scosese din picioare în urmă cu cincisprezece minute, în clipa cînd, cu un oftat recunoscător, se aruncase pe bancheta maşinii.

Deschise uşa de sticlă de la Galeriile Holman,

trăgându-şi din păr agrafele care mai reuşiseră să se ţină acolo şi aranjându-şi claia prea lungă cu o scuturătură a capului. De îndată ce intră, îi veni în întâmpinare o femeie subţirică şi brunetă, cu un zâmbet larg, prietenos.

— Fotografiile pe care le-am văzut te nedreptăţesc, zise aceasta, întinzându-i mâna. Eu sînt Jane Tilwell. Bine ai venit la Galeriile Holman. Mercy îţi transmite scuze pentru că nu a reuşit să fie aici, dar am aranjat să vă vedeţi mâine la prânz. Astăzi te rugăm să scuzi zgomotul – avem la etajul întâi cincizeci şi cinci de elevi care sparg sticlă pentru un mozaic abstract pe care îl vom realiza pe peretele de vest al clădirii.

— Pare foarte interesant, comentă Lauren, lăsându-se târâtă prin galerie şi apoi pe scări. Am auzit lucruri nemaipomenite despre programul pe care îl desfăşuraţi în şcolile din oraş.

— Programul este creaţia mea, deci am toate motivele să mă mândresc. Sesiunea aceasta trebuia coordonată de Lisa Brooks, însă ea mai are puţin până să nască, iar doctorul i-a cerut să nu se ridice din pat. Prin urmare, azi este rândul lui Shamus Montgomery, iar ideea lui despre cum să distrezi copiii presupune ochelari de protecţie şi aruncatul de obiecte, continuă Jane, prinzând-o de cot şi conducând-o într-o zonă spaţioasă de birouri. Dar domnul Brooks este aici şi am rezervat o sală de şedinţe unde să vă întâlniţi.

Este de-a dreptul entuziasmat de sosirea dumitale, domnişoară Evans. Despre expoziţia din Los Angeles s-a vorbit luni la rând în mediul artistic, aşa că, bineînţeles, am vrea să discutăm despre o expoziţie în viitor.

Lauren reuşi cu greu să-şi mascheze uluirea.

— Am cincisprezece tablouri dintr-o serie la care tocmai lucrez, dar cînd agenta mea a stabilit această întâlnire am crezut că este vorba despre un interviu de angajare.

Jane se opri şi se întoarse spre ea încruntată.

— Nu, nici vorbă de interviu, pufni ea enervată. O s-o omor.

— Pe cine?

— Pe fosta mea proaspătă asistentă şi probabil şi pe domnul Brooks. Am avut o asistentă excelentă, una fantastică, dar James Brooks mi-a folosit-o din ce în ce mai mult, până ce mi-a luat-o cu totul, iar eu am rămas cu nişte neroade de la universitate, pentru că am avut ideea strălucită de a le fi *mentor*.

Lauren îşi muşcă buza de jos, ca să nu izbucnească în râs.

— Deci nu sînt aici pentru un interviu.

— Nu, noi îţi oferim un post în cadrul fundaţiei. Un contract pe doi ani cu Academia Holman, ca artist rezident, şi ocazia de a expune o dată pe an în galeria noastră.

Sentimentul de uşurare din clipa aceea era atât

de copleşitor, încât pe Lauren o cuprinse ameţeala.

— Doamne, visez cumva?

— OK, zâmbi Jane, haide să vorbim cu domnul Brooks şi să discutăm înţelegerea pe care noi credeam că am stabilit-o deja.

Zis şi făcut. Într-un fel, întâlnirea cu James Brooks era cam cum şi-ar fi închipuit ea o întâlnire cu Thomas Crown, dacă acesta ar fi existat. Un tip brunet, focos, cu o mină severă şi plin de bani. Ce ştia despre Brooks îl făcea chiar mai atrăgător decât chipul lui, absolut superb. Sârguinţa cu care se dedica acţiunilor caritabile şi bine-cunoscuta lui dragoste pentru soţie făceau din James Brooks genul de bărbat pentru care i-ar fi plăcut la nebunie să lucreze.

— Proasta numărul patru nu i-a trimis oferta noastră de angajare.

— Domnişoară Tilwell, tu ai avut ideea de a fi îndrumătoare pentru studenţi, remarcă James Brooks, ridicând din sprânceană.

— E clar că pe viitor nu trebuie să mai fiu lăsată să iau astfel de decizii, bombăni Jane răsfoind nişte dosare aflate în faţa ei. Deci, Lauren, aşa cum ţi-am spus, noi am vrut să-ţi trimitem o ciornă a contractului prin agenta ta. Încă o dată îmi cer scuze pentru neînţelegere.

— Nu-i nici o problemă, murmură Lauren. Cred că interesul meu este limpede, de vreme ce am

traversat ţara pentru ceva ce eu credeam că este doar un interviu, continuă ea roşind. Ca să fiu sinceră, aveam nevoie de o schimbare de decor.

Brooks îi trimise un zâmbet larg şi absolut încântător, iar Lauren nu putu decât să-i răspundă pe măsură.

— Cred că asta se poate rezolva fără probleme. Soţia mea consideră că lucrările tale sînt o adevărată inspiraţie, iar pe mine mă interesează în mod deosebit ceea ce o inspiră pe ea.

Lauren nu înţelegea cum nevastă-sa era capabilă de reflecţie cînd el îi era prin preajmă, mai ales dacă îi zâmbea în felul acesta.

— Am avut privilegiul de a vedea colecţia *Sfărâmată* acum câţiva ani, cînd a fost expusă la San Diego. Sînt onorată că o persoană atât de talentată cum este soţia ta găseşte inspiraţie în lucrările mele.

— Lisa studiază arta în toate formele ei, dar de la o vreme sculpturile sînt cele care s-au bucurat de mare interes din partea publicului. Cred că până la urmă se va întoarce la lucrul pe pânză. Unul dintre motivele pentru care suntem atât de interesaţi să te avem aici, la Holman, este felul în care foloseşti uleiurile şi acuarelele. În opinia Lisei, combini materialele într-un mod absolut surprinzător şi complex. Ultimul artist rezident pe care l-am avut aici era sculptor. Credem că tu vei oferi academiei ceva nou şi interesant.

— Şi voi avea spaţiu expoziţional în galerie o dată pe an?

— Da, îţi vom organiza o expoziţie o dată pe an şi vom găzdui colecţia timp de şase luni. Avem un contract standard pentru aceste aspecte, care va fi separat de cel privind postul tău în cadrul academiei. O să aranjăm, tot prin agenta ta, ca expoziţia să poată fi itinerantă, oriunde vei vrea tu să o duci.

Jane Tilwell îi întinse un document peste masă.

— Acesta este contractul care ar fi trebuit să-ţi fie trimis prin agentă. După această întâlnire am să-i transmit un exemplar pentru analiză, şi putem să-l modificăm dacă şi acolo unde va considera ea că este necesar. Până atunci, poţi să te uiţi şi tu peste el şi să ne spui părerea ta.

Era ca un vis devenit realitate. Un oraş nou. Un loc unde nu avea să mai fie nevoită să-şi păzească mereu spatele. Lauren îşi alungă din minte toate gândurile legate de povestea aceea şi zâmbi spre interlocutorii săi.

— Pare minunat.

Douăzeci de minute mai târziu vizita galeria, însoţită de Jane Tilwell. Contractul, pe care îl strângea cu putere în mână, era cel mai ireal colac de salvare pe care şi l-ar fi putut imagina vreodată. Degetele i se crispaseră în jurul plicului făcut sul în timp ce admira unele dintre cele mai frumoase lucrări de artă din ţară – inclusiv câteva

colecţii particulare despre care ştia că nu fuseseră niciodată expuse public de mai bine de cincizeci de ani.

— E formidabil, mărturisi Lauren. Ai mare noroc să lucrezi aici.

— Munca pe care o facem este frumoasă şi în sine, dar şi ca scop. Nu m-am gândit niciodată că voi avea o slujbă cu atâtea satisfacţii, recunoscu Jane conducând-o într-o încăpere de mici dimensiuni. Aceasta este sala colecţiilor speciale, locul unde va fi găzduită expoziţia ta, timp de şase luni. Este probabil cel mai râvnit spaţiu expoziţional din oraş, şi tu o să scoţi de aici o grămadă de bani, pentru tine şi pentru fundaţie.

Lui Lauren ideea îi surâdea din mai multe puncte de vedere, dar cel mai atractiv dintre toate era faptul că reprezenta încă un pas în strădania ei de a se separa complet de San Diego. O trecu un fior rece pe spate şi abia dacă îşi putu domoli noianul de emoţii care o încercau.

— Iat-o şi pe doamna inimii mele.

Întoarseră amândouă privirile la auzul acelor vorbe, şi ochii lui Lauren se măriră la vederea unui bărbat extrem de chipeş, care se îndrepta spre Jane cu o privire pofticioasă.

De îndată ce se apropie de ele, Jane făcu prezentările.

— Lauren Evans, el este logodnicul meu, Mathias Montgomery. Este şeful serviciului de

pază în cadrul Fundaţiei Holman.

Cu un zâmbet, Lauren îi întinse mâna.

— Încântată, domnule Montgomery.

Bărbatul avea o mână caldă, cu o strângere puternică, dar nu neplăcută.

— Domnişoară Evans, bun-venit la Boston. Sînt săptămâni întregi de cînd Mercy şi Jane abia aşteaptă să sosiţi.

— N-o să-ţi vină să crezi ce a făcut Beverly, zise Jane oftând.

— Beverly? Se încruntă Mathias. Este roşcata aia care se ţinea scai de Lisa Brooks sau blonda care s-a dat la Shamus?

— Nici una, nici alta. Beverly va fi cunoscută drept blonda care i-a trimis lui Lauren Evans o invitaţie la interviu în locul ofertei de angajare.

Mathias râse domol.

— Asta da, gafă! Oricum, suntem absolut încântaţi să vă vedem aici, la Boston, domnişoară Evans.

— Spune-mi Lauren, zise ea, cercetând cu privirea operele de artă din jur. Eşti rudă cu artistul?

— Da, încuviinţă Mathias cu ochii la o sculptură în lemn de trandafir şi de frasin care înfăţişa un cuplu. Sînt fratele lui mai mare.

— Are noroc să aibă în viaţa lui oameni atât de frumoşi, care te inspiră să creezi, surâse Lauren zărind sculptura. Am observat că lucrările lui din

ultimii câţiva ani se axează mai curând pe emoţii, pe dragoste. Sexualitatea revelată continuă să te lovească în plex, dar acum este mai potolită, mai frumoasă şi mai interesantă, toate în acelaşi timp.

— Sînt de acord, spuse Jane îmbujorată. Dar pe mine nu mă mai prinde în veci goală în studioul lui.

Râseră toţi trei, şi după câteva minute Mathias se depărtă ca să vorbească la telefon. Jane o invită la masă, şi Lauren se lăsă ghidată cu eleganţă spre o cafenea micuţă, aflată pe aceeaşi stradă.

— Pentru că nu ai venit pregătită să te muţi, aşa cum ne aşteptam noi… ezită Jane. Nu-mi vine să cred că am omis să-ţi sun agenta ca să-mi confirme detaliile din contract, înainte de a sosi tu. A fost o greşeală prostească.

— Nu-i nimic, o asigură Lauren. Acum sînt aici şi sînt foarte interesantă de postul pe care mi-l oferiţi. Sînt sigură că Rachel va considera contractul în ordine şi vom definitiva totul cât se poate mai repede.

— Holman îţi va acoperi cheltuielile cu mutarea. Vom alege o companie, împreună cu agenta ta, şi vom rezolva totul imediat. Ai un apartament sau stăteai cu chirie?

— Subînchiriasem de la o prietenă. Tot ce trebuie împachetat sînt hainele mele. În Boston o s-o iau practic de la zero, dar este în ordine. Abia aştept să-mi schimb viaţa.

Jane îşi puse deoparte paharul cu apă şi se încruntă uşor.

— Doar hainele? Înainte de a te muta la San Diego ai locuit în Los Angeles... şi acolo ai subînchiriat?

Lauren îşi muşcă buza inferioară.

— Locuiam împreună cu un tip, dar n-a mers. I-am lăsat totul şi m-am cărat naibii de acolo. N-am fost niciodată genul păstrător. Părinţii mei au fost amândoi în armată, şi cînd eram mai mică ne-am tot mutat, destul de mult. Nu mă ataşez de locuri sau de lucruri, dacă am de ales.

— Şi fostul iubit? E o problemă?

— În afara unor găuri pe care mi le-a lăsat în cont, nu. Scott este genul lipitoare şi şi-a găsit pe altcineva, nu mult după ce eu mi-am luat tălpăşiţa. Ultima veste despre el a fost că s-a însurat cu tipa aia. Mi-a dat prin minte să-i trimit nefericitei o scrisoare de condoleanţe, dar mi-am dat seama că-i ajunge cât a fost blestemată.

Jane râse şi clătină din cap.

— Adu-mi aminte să-ţi povestesc odată despre ultimul tip cu care am fost înainte de Mathias.

— Mathias e superb, oftă Lauren. Cu ochii măriţi de jenă, adăugă imediat: Ah, n-am vrut să o spun cu voce tare.

Jane nu făcu decât să zâmbească larg.

— E frumos. Mai toţi artiştii care au expus la Holman i-au făcut propuneri, dar până acum nu a

acceptat decât proiectul cu fratele lui şi numai pentru că eram amândoi implicaţi. Sculptura este un dar de logodnă şi nu e de vânzare. Chiar dacă galeriei i s-au oferit sume de-a dreptul obscene în schimbul ei.

— Pot să-mi închipui. E de departe piesa cea mai profundă din toată expoziţia şi amândoi aveţi nişte trupuri superbe. Nu că le-aş fi privit într-un mod pervers sau ceva, murmură ea stacojie la faţă.

— Ştim că suntem frumoşi, râse Jane.

Li se aduse mâncarea, ceea ce îi oferi lui Lauren câteva clipe de răgaz ca să se cenzureze înainte de a se îneca în propriile cuvinte, total deplasate. Jane Tilwell nu era defel aşa cum şi-o închipuise. Deschisă, prietenoasă şi amuzantă, nu semăna cu imaginea pe care şi-o construise ea în minte despre directorul-adjunct de la Galeriile Holman.

— Povesteşte-mi despre Mercy Montgomery.

— E înaltă, roşcată, cu o constituţie solidă, bine făcută. Sincer, în primele trei luni după ce am cunoscut-o am urât-o din principiu. Nici o femeie nu ar trebui să arate ca ea şi pe deasupra să mai fie şi isteaţă şi să aibă şi succes în profesie. E pur şi simplu indecent, zise Jane cu un surâs. Dar mai e şi generoasă, nostimă, devotată şi, probabil, una dintre cele mai bune persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Iubeşte viaţa şi găseşte ceva frumos chiar şi în cele mai ciudate lucruri sau fiinţe. Nu ţi-e dat să cunoşti prea mulţi oameni de

felul ăsta. Mie, una, ştiu că nu mi s-a întâmplat. Mă consider o persoană foarte norocoasă pentru că am şansa să lucrez cu ea şi să-i fiu prietenă. Pe bune.

— Poate şi să meargă pe apă?

— Asta nu, că s-ar putea să-i strice pantofii, spuse Jane ridicând din sprâncene, în timp ce Lauren hohotea de râs. Sincer, este o tipă formidabilă. O să-ţi placă la nebunie. De altfel, toată lumea o adoră.

— Bine, am să-mi reduc perioada de antipatie automată la circa o săptămână, îi promise Lauren.

— S-ar putea să ai nevoie de două, având în vedere că are un copil superb şi un soţ în opinia căruia ea este motivul pentru care Pământul continuă să se învârtă.

Lui Lauren relaţiile din cadrul Galeriilor Holman i se păreau oarecum incestuoase, dar nu era un lucru neobişnuit ca membrii unui colectiv restrâns să se îndrăgostească unii de alţii.

— Nu te-ai gândit să-ţi recuperezi asistenta şi să-l laşi pe domnul Brooks să facă el pe îndrumătorul o perioadă?

— Nu-i urăsc într-atât de tare pe puştii ăia de la universitate, mărturisi Jane. Adică… să nu mă înţelegi greşit, i-aş sugruma fericită pe toţi cei care s-au înscris în programul de stagiatură, dar cu Lisa le-ar fi mult mai rău. Este furioasă că trebuie să stea la pat, şi până şi eu ezit să răspund

apelurilor telefonice atunci cînd îi văd numele pe ecran. Era puţin cam răutăcioasă şi înainte de a rămâne însărcinată, dar acum a ajuns un fel de sport extrem să vorbeşti cu ea la telefon.

Lauren râse. Auzise prea multe despre Lisa Brooks ca să mai creadă că erau adevărate. Cu vreo trei ani în urmă văzuse chiar vreo două clipuri pe internet în care Lisa trăgea în trecători cu o puşcă pentru paintball.

— Ai verificat personal reşedinţa?

Connor Grant ridică ochii şi privi pe deasupra laptopului spre şeful lui.

— Nu, i-am trimis pe Mitchell şi Bennett să se ocupe de asta. Noua noastră divă a avut probleme?

Mathias se sprijini de tocul uşii.

— Domnişoara Evans nu s-a instalat încă acolo, de fapt. Stă tot la hotel, dar Jane o va muta probabil în următoarele câteva zile. Vreau doar să mă asigur că totul este pus la punct cu sistemul de supraveghere.

— Păi am reamenajat complet casa acum două luni, după ce a plecat Stein. Jane s-a ocupat de decorare, iar Mitchell a schimbat cheile de la toate uşile. A fost montat noul sistem de securitate, completat cu camere exterioare, aşa cum s-a stabilit. E ceva în neregulă? Întrebă Connor închizând computerul.

— Doar o sâcâială pe care nu mi-o pot defini,

murmură Mathias. Am făcut cunoştinţă cu ea înainte să o ducă Jane la masă şi mi s-a părut speriată şi tensionată. La verificarea cazierului nu a apărut nimic necurat – cel puţin, nimic din ce ar putea însemna încălcarea vreunei legi. Are necazuri cu nişte credite, dar coincid cu prezenţa unui iubit din categoria rataţilor. Cu banii pe care îi va primi aici, chestiunea nu mai reprezintă nici o problemă.

— Crezi că e ceva în neregulă cu ea?

— Pare speriată, iar chestia asta nu-mi place, zise Mathias într-un final. Vreau doar să se simtă în siguranţă în casa pe care i-o oferă Fundaţia Holman.

Connor se încruntă şi după câteva clipe reveni la computerul lui, unde găsi rapid imaginile înregistrate de sistemul de pază în care Lauren Evans, desculţă, sărea sprintenă dintr-un taxi în faţa galeriei. Bărbatul zâmbi uşor; modul în care îşi pusese pantofii şi scuturase din cap ca să-şi aranjeze părul îi evoca o partidă de sex.

Părul de abanos al femeii îi cădea peste umeri într-o cascadă imposibil de stăpânit. Lauren intră în galerie. Connor comută pe o vedere de interior şi privi cum reacţionează la întâlnirea cu Jane – încrezătoare, dar puţin fâstâcită. Avea o faţă frumoasă, expresivă. Tenul era arămiu ca mierea şi pielea părea să fie catifelată, chiar şi în imaginile camerelor de supraveghere.

— Piersici şi frişcă.

— Cum? Întrebă Mathias.

— Aşa ar fi spus mama mea despre ea, murmură Connor. Seamănă cu un desert.

Mathias se aplecă peste ecran şi privi şi el.

— Hmm. Te-ar interesa să iei o îmbucătură?

— Nu mă bag peste artişti, răspunse Connor cu o grimasă. Sînt cu toţii insuportabili.

— O să am grijă să-l informez pe Shane, ameninţă Mathias, aruncând spre el o agrafă de hârtie. Şi te spun şi Lisei Brooks.

— Lisa Brooks se laudă singură că este imposibilă, iar fratele tău este cea mai mare divă masculină heterosexuală din câte cunosc. Îmi plac amândoi, în ciuda defectelor, dar alte excepţii nu mai fac.

Ochii lui Mathias clipiră spre ecranul computerului.

— Adică nu-ţi plac piersicile cu frişcă?

— Du-te naibii, bombăni Connor închizând brusc laptopul. Mie nu-mi plac deserturile care fac mizerie.

Mathias se uită la el preţ de câteva clipe şi apoi începu să râdă.

Lauren intră în camera ei de hotel şi, văzând dezastrul care o aştepta, scăpă din mână cardul magnetic. Conţinutul valizei era răspândit prin toată camera. Salteaua era dezvelită şi toate aşternuturile zăceau pe jos.

Scotoci în poşetă după telefonul mobil, dar apoi rămase cu ochii zgâiţi la el. Era absolut singură în Boston şi poate chiar în lumea toată, dacă nu o punea la socoteală pe agenta ei, de parcă ar fi contat. Niciodată nu-i fusese uşor să-şi facă prieteni şi învăţase de mică să nu se ataşeze prea tare de ceilalţi, pentru că în scurtă vreme părinţii ei, militari de profesie, aveau să fie transferaţi în altă parte.

Lauren strânse telefonul în mână şi trase adânc aer în piept, hotărâtă să nu se lase pradă unui atac de panică. Era o prostie – avea aproape treizeci şi unu de ani, ceea ce însemna că era deja prea bătrână ca să mai facă o criză copilărească pentru că îi răvăşise cineva camera de hotel.

— Dumnezeule!

Privi spre ecranul telefonului şi formă numărul singurei persoane pe care o cunoştea în acel oraş.

Treizeci de minute mai târziu, lui Lauren îi devenise limpede că Jane Tilwell era pur şi simplu o forţă a naturii. Când ajunse acolo, însoţită de logodnicul ei şi de alţi patru haidamaci înarmaţi, Lauren şedea cocoţată pe stativul pentru bagaje aflat în cameră.

Unul dintre tipi, un bărbat brunet cu ochi albaştri, tulburători, se ghemui în faţa ei. Privirea îi căzu imediat pe mănuşile lui de cauciuc.

— Mă numesc Connor Grant.

— Bună. „Hello, James Bond”, îşi zise ea în

gând, întrebându-se apoi cum de ajunsese un englezoi în echipa de securitate a lui Montgomery. Îmi cer scuze că te-am adus aici în miezul nopţii, adăugă.

— Nici o problemă, domnişoară Evans.

— Spune-mi Lauren.

— Lauren, repetă Connor. Am nevoie să-mi faci o scurtă descriere a călătoriei tale, de cînd ai plecat din San Diego.

— OK, zise ea inspirând profund. Am plecat din apartamentul meu cam cu două ore înainte de decolare, pentru că aeroporturile mă cam sperie şi urăsc toate măsurile astea excesive de securitate şi-mi era frică să nu fiu trasă afară din rând şi… ştii tu… percheziţionată şi… bat câmpii, încheie ea, răsuflând zgomotos.

— Într-adevăr, confirmă bărbatul. Spune mai departe.

— Păi, m-am suit în avion.

— Vecinul de scaun a manifestat un interes exagerat faţă de tine?

— Nu, răspunse ea scuturând hotărâtă din cap. Am cumpărat şi biletul pentru locul de alături. Nu voiam… se opri, roşind. Nu contează. Nu a stat nimeni lângă mine în avion.

— Pe aeroportul din Boston?

— Acolo am fost preluată de o limuzină. Şoferul avea o pancartă cu numele meu şi s-a legitimat ca să-mi demonstreze că lucrează pentru domnul

Brooks. M-am asigurat că aşa stau lucrurile.

Connor încuviinţă din cap, uşor încruntat.

— Şi aseară – după ce te-ai cazat? Ai luat masa în cameră sau la barul hotelului?

— La o cafenea din apropiere. Nu era prea multă lume, dar nu m-a deranjat nimeni.

— În regulă, deci, nimeni nu te-a deranjat. Te-a abordat vreun necunoscut? S-a oferit cineva să împartă masa cu tine? Să te conducă înapoi la hotel?

— Nu, nici vorbă. Mă descurc destul bine să lansez semnale de genul „Păstrează distanţa”.

Roşi din nou în timp ce spunea asta, pentru că toţi bărbaţii din cameră întorseseră capetele şi o priveau neîncrezători, asemenea lui Connor. Lauren nu avea nici o idee ce spunea acest lucru despre ea şi poate că nici nu voia să ştie.

— A bătut cineva la uşă noaptea trecută? Te-a fixat cineva cu privirea în lift?

— Nu, ce importanţă are?

Connor oftă.

— Pentru că, dacă nu cumva eşti genul de fetişcană care nu poartă lenjerie intimă, toate desuurile tale au fost luate.

Lui Lauren îi căzu faţa.

— Păi, sigur că port chiloţi. Cine nu poartă chiloţi?

Jane începu să râdă şi se aşeză lângă ea pe suportul pentru bagaje.

— Aveai şi piese luxoase?

— Hmm. Păi, mda, îmi place să port chestii drăguţe… murmură ea şovăitor. Asta este tot ceea ce lipseşte?

Connor se ridică în picioare, dar rămase în faţa ei.

— De fapt, nu. Vino o clipă cu mine.

Lauren îl luă de mâna pe care i-o întinsese şi, uşurată, îşi adăposti degetele în podul palmei lui late şi plăcute la atingere. Se sili să-i dea drumul cu mult mai repede decât şi-ar fi dorit şi se îndreptă alături de el spre valiză. Înăuntru, gentuţa de machiaj zăcea goală, alături de alte câteva lucruri. Întinse mâna, dar el o opri.

— Fără să le atingi, drăguţă. Trebuie să lăsăm poliţia să se ocupe de treburile astea.

— Corect, zise ea, oftând adânc. Bun. Aia este trusa mea de machiaj. Doar chestiile minime: pudră, fard de obraz, ruj, câteva nuanţe de fard pentru pleoape. Toate au dispărut. Doamne!

Geanta de piele roşu-închis – pe care sperase cu disperare că paza aeroportului avea să i-o lase, fără comentarii – zăcea acum deschisă şi goală.

— Domnilor, vă rog să părăsiţi încăperea. Cineva să meargă la parter să-l aştepte pe detectivul Trainer şi să-l aducă aici şi pe directorul hotelului.

Lauren nu spuse nimic atunci cînd toată lumea, cu excepţia lui Connor, Mathias şi Jane, ieşi fără o

vorbă. Inspiră doar profund.

— Toţi sînt foşti militari?

— Da, răspunse Connor.

— Şi tu?

— Da, plus ceva activităţi în slujba guvernului.

— De aia m-ai întrebat despre bărbaţi? Pentru că vreun pervers mi-a întors camera pe dos şi mi-a luat chiloţii, fardurile şi vibratorul?

— În mod sigur nu e vorba despre o spargere clasică. Nu s-au atins nici de computer, nici de bijuteriile tale.

Lauren încuviinţă din cap şi aruncă o privire spre cutia mică de lemn pe care o lăsase pe birou.

— Poţi s-o deschizi, să verific?

— Sigur.

— Este… Nu lipseşte nimic. Oricum, am pe mine cam tot ce e veritabil. Astea sînt în majoritate cristale simple. Îmi place cum strălucesc, zise ea. Vocea i se frânse. Credeam… credeam că am…

— Că ai scăpat de astea cînd ai plecat din San Diego, completă bărbatul precaut.

— N-a fost vorba despre nimic de genul ăsta, murmură Lauren. A fost numai… un fel de presimţire şi câteva coşmaruri.

— Coşmaruri?

— Aveam sentimentul că sînt urmărită. N-am mai dormit bine de luni de zile din cauza asta. În ultimele câteva săptămâni am tot visat că un bărbat îmi sparge casa. De câteva ori, înainte să

mă trezesc s-a întâmplat să visez că îmi ajunge chiar în dormitor.

Se auzi un ciocănit la uşă, şi Jane lăsă doi bărbaţi să între. Cel căruia îi spuneau Shawn îl salută călduros pe Mathias şi apoi schimbă o privire, nici ostilă, nici prietenoasă, cu Connor. Lauren se întrebă ce se ascundea în spatele acesteia.

— Ce avem aici, Grant?

— Nu s-a forţat intrarea. Nici nu s-a sustras mare lucru, de fapt. Doar desuurile ei, cosmetice şi – făcu o pauză şi se uită spre ea – o jucărie sexuală.

Shawn ridică din sprâncene şi se întoarse spre directorul hotelului.

— Domnule Bernard, acum este momentul să ne asiguraţi, pe mine şi pe drăgălaşa doamnă aici de faţă, că nu aveţi printre membrii personalului vreun fost condamnat pentru delicte sexuale care să fi avut acces în această cameră.

Directorul hotelului scutură din cap.

— Avem foarte mulţi angajaţi, domnule detectiv, iar cei care se ocupă de camere nu sînt verificaţi aşa cum am dori noi, din cauza fluctuaţiei de personal. Abia ce reuşesc să verifica referinţele unei persoane, că ea deja s-a mutat în altă parte.

— Cu alte cuvinte, vreţi să spuneţi că aţi încetat să mai verificaţi referinţele pentru că era prea costisitor şi pierdeaţi prea mult timp? Întrebă

Connor pe un ton intenţionat neutru.

— Personalul administrativ este verificat. Cameristele, personalul de întreţinere şi cei de la curăţenie, nu cine ştie ce.

Stomacul lui Lauren se făcu ghem la auzul tonului uşor nepăsător al bărbatului, dar înainte de a putea spune ceva se auzi soneria unui telefon mobil.

Era al lui Jane, care răspunse în timp ce-l scruta pe directorul hotelului. Îl ţintui cu privirea până ce-l făcu pe om să-şi întoarcă ochii în altă parte, apoi se îndepărtă, ca să poată discuta nestingherită. Trainer şi Grant nu-şi dezlipiră însă privirile de pe director.

— Am o echipă de tehnicieni criminalişti care aşteaptă în hol. O să prelevăm amprente, dar ţinând cont de traficul intens, specific unui hotel, nu cred să obţinem ceva pe linia asta, zise Shawn, clătinând din cap.

Connor încuviinţă, apoi ambii se întoarseră către Lauren.

— Voi doi nu v-aţi cunoscut încă. Lauren, ţi-l prezint pe detectivul Shawn Trainer, de la Departamentul de Poliţie Boston. Shawn, ea este Lauren Evans. Va lucra la Holman ca artist rezident. O s-o instalăm la reşedinţa din oraş.

Shawn apucă mâna pe care Lauren i-o întinsese şi privi cu atenţie la chipul ei tras şi palid.

— Crezi că poţi face faţă câtorva întrebări?

— Pot să încerc, şopti ea, apoi îşi drese vocea şi privi spre Connor. Dar tu o să…

— Nu plec nicăieri, o linişti Connor, verificându-şi ceasul. Domnule Bernard, continuă el, există vreo cameră neocupată la etajul ăsta pe care să o putem folosi câtă vreme se ocupă criminaliştii de asta?

Directorul dădu din cap şi îşi scoase din buzunar telefonul mobil.

— Am să găsesc una, promise el.

După câteva minute, Lauren stătea într-o cameră aproape identică aceleia pe care o avea ea însăşi. Grant era sprijinit de peretele de lângă fereastră, Jane se instalase alături de Lauren pe canapeaua micuţă, iar poliţistul, Shawn Trainer, stătea aşezat în faţa ei pe o sofa generoasă. Ochii femeii clipiră de câteva ori spre pistolul lui, apoi se fixară asupra podelei.

— Bine, începu Shawn. Grant, e ceva ce ar trebui să ne îngrijoreze?

— Ratatul ăla care i-a fost iubit şi pe care l-a părăsit anul trecut. Nu are cazier judiciar – nici măcar o amendă de circulaţie. Ea nu a depus nici o reclamaţie pentru vreun incident de genul ăstuia, deşi în ultimele luni a avut câteva altercaţii cu un vecin, care au avut ca rezultat vizitele unor patrule de poliţie. Nu a fost învinuită şi nici nu a primit vreun avertisment.

Lauren roşi şi spuse cu năduf:

— Era un nemernic.

— Ce fel de nemernic? O întrebă Shawn. De genul celor care se uită la tine cum te dezbraci, printr-un telescop puternic, sau îşi punea gunoiul în tomberonul tău?

Femeia râse scurt.

— Genul care m-a reclamat la poliţie pentru că pictez tablouri pornografice şi am la mine în apartament bărbaţi goi, indiferent de oră. A încercat să pretindă că angajez tipi care se prostituează.

Jane chicoti, dar îşi reveni cînd Lauren îi aruncă o privire.

— Nu-i nostim?

— Poate peste un an sau doi. Dar încearcă tu să-i explici unei echipe de poliţai în uniformă că studentul de nouăsprezece ani, *gol* şi legat cu braţele şi picioarele desfăcute, este plătit pentru asta şi nu e o problemă – ba chiar primeşte câteva credite în plus la examene pentru această activitate.

— Ai şi poze? Întrebă uluită Jane.

— Sigur că da, zâmbi Lauren. Dar vecinul e mai mult o sâcâială decât o problemă în adevăratul sens. Nici nu cred că poliţiştii mai răspund la reclamaţiile lui.

— Presupun că Grant a discutat deja cu tine despre asta, spuse Shawn, dar vreau să ştiu cu cine ai fost în contact de la sosirea ta în Boston.

— În afară de personalul hotelului, şoferul limuzinei, un taximetrist şi de cei de la galerie, cu nimeni, practic. Nici nu am avut cînd. Sînt în oraş abia de douăzeci şi patru de ore. Nu cunosc pe nimeni aici, din câte ştiu eu. Am făcut colegiul la Universitatea de Stat din Washington, iar liceul, într-o mulţime de locuri, pentru că tata era militar. Nu am fraţi, veri sau părinţi în viaţă. Singura persoană din San Diego care ştie că sînt la Boston este agenta mea, Rachel Keller.

Telefonul lui Connor Grant sună şi acesta purtă o conversaţie monosilabică, apoi închise aparatul cu un pocnet al clapetei şi îl puse înapoi în suportul de la brâu.

— Cu o oră în urmă, ratatul ăla care ţi-a fost iubit lua cina cu nevastă-sa, în San Diego, aşa că nu poate să fie el.

Lauren se încruntă, apoi îl privi pe Trainer, care avea pe chip o expresie mirată.

— S-a însurat cu ea după ce mi-a golit contul de economii şi i-am dat papucii.

Shawn ridică scurt din sprânceană şi încuviinţă.

— Ţii bani în cameră? Nevastă-mea zice că eşti o stea în devenire în lumea artistică şi că anul trecut ai avut la Los Angeles o expoziţie care s-a bucurat de succes.

Lauren clătină din cap.

— Nu. Banii pe care i-am câştigat la Los Angeles i-am folosit ca să plătesc cardurile pe care

individul mi le-a tocat ca turbatul pe cînd locuiam împreună. Mi-a mai rămas câte ceva, dar sînt în conturi de economii. Foarte rar umblu cu sume mari în numerar asupra mea – oricum, în cele mai multe locuri îmi pot folosi cardul de debit. Apoi, dându-şi o buclă pe după ureche, se interesă: Cine este soţia ta?

— Casey, asistenta pe care mi-a furat-o Brooks, veni Jane cu explicaţiile. N-ai cunoscut-o. E în concediu de maternitate. Bebeluşii sînt ceva molipsitor la Holman. E ceva în apa de acolo, aşa că fii cu băgare de seamă. Mai ales evită sala de recreere şi orice suprafaţă plană pe care a atins-o un bărbat fertil.

— Mda, bine, zise Lauren şi începu să râdă, fără să se poată abţine.

Se gândi totuşi, în secret, că n-ar fi deranjat-o o suprafaţă plană şi un bărbat. Trecuse ceva vreme de cînd nu mai beneficiase de asemenea servicii.

Connor se îndepărtă încet de lângă perete şi luă loc lângă ea.

— Bun, Lauren. Hai, spune-mi adevărul. Spune-mi de ce arăţi ca şi cum n-ai mai dormit de săptămâni întregi şi de ce unghiile ţi-au lăsat urme în podul palmei, de la cât de tare strângi pumnii. Explică-mi de ce ai cumpărat două locuri la cursa de avion pentru Boston dacă ai călătorit singură şi de ce lansezi semnale cu „păstrează distanţa”, aşa încât bărbaţilor nici să nu le treacă

prin cap să încerce să-ţi ofere ceva de băut?

— N-am vrut să se aşeze cineva lângă mine, în avion, zise ea, roşie ca para focului.

— Dar să nu dormi? Îi şopti Jane. Haide, Lauren, ştiu că e dificil să ai încredere în noi, pentru că suntem nişte străini, dar nu putem să te ajutăm dacă nu începem de undeva.

— E caraghios, murmură Lauren, scuturând vehement din cap. Mă tot trezesc noaptea pentru că visez că nu sînt singură în cameră. Mă trezesc şi nu e nimeni cu mine. Niciodată nu e nimeni, întări ea cu vocea sugrumată. Se ridică deodată în picioare şi se îndepărtă brusc de canapea. Agenta mea zice că sînt paranoică.

— Paranoică sau nu, cineva a intrat în camera ta şi ţi-a luat lucruri intime, declară Shawn Trainer pe un ton impasibil. Nu ţi-a luat computerul sau gablonzurile, ci obiecte foarte personale. Ţi-a răvăşit până şi sacul cu rufe murdare şi a furat lenjeria intimă pe care ai purtat-o seara trecută.

— Şi o cutie cu tampoane. Şi alea îmi lipsesc din valiză, completă Lauren inspirând adânc.

— Ştiu că întrebarea e grosolană, dar eşti cumva la ciclu? Coşul de gunoi a fost golit, sacul de plastic a fost luat. Dacă era menajera, ea ar fi pus un alt sac în loc.

— Nu, nu în momentul de faţă. Eram însă pregătită pentru un interviu şi pentru o experienţă extrem de stresantă aici, cât aş fi aşteptat decizia

celor de la Holman, aşa că am venit pregătită pentru orice. Coşul l-am golit chiar eu, azi-dimineaţă, înainte să plec de la hotel. Am lăsat sacul în căruţul unei cameriste pe care am întâlnit-o pe coridor, cînd plecam. Nu puteam lăsa gunoiul aici, mai adăugă văzând că toată lumea – cu excepţia lui Connor Grant – se încruntă la ea.

— Deci ţi-ai făcut singură curat în cameră, azi-dimineaţă, şi i-ai spus cameristei să nu mai între?

— I-am zis să lase pe dulap câţiva saci pentru gunoi. Cred că aşa a făcut, admise Lauren.

— Cât de profundă consideri că este tulburarea obsesiv-compulsivă de care suferi? O întrebă Connor sec.

— Îmi place să păstrez ordinea şi curăţenia. Nu este ceva anormal să vrei asta.

— Nu, drăguţă, deloc. Ai şi comportamente repetitive? Pentru că eu nu am observat aşa ceva.

— Nu. Pur şi simplu îmi place curăţenia şi nu-mi place să fiu prea mult atinsă de persoane străine şi nu-mi place dezordinea. Am crescut cu un general de armată drept tată – dezordinea nu era permisă. Pentru el şi mama eu am fost bucuria venită la bătrâneţe. Nici nu se gândiseră că vor avea vreodată copii.

— Surpriză! Zise Jane voios, cu un zâmbet pe buzele pline.

— Foarte adevărat… Şi sînt cum nu se poate mai fericită că nu m-au botezat aşa. Deşi ani de zile

tata mi-a spus Domnişorica Aoleu, râse Lauren scurt. În fine, da, am dus chiar eu gunoiul.

— Dat fiind că nu-ţi place să fii atinsă de persoane necunoscute, ai fi observat dacă s-ar fi arătat cineva prea interesat de tine, deduse Shawn. Corect?

— Cunosc bărbaţii… ştiu cum îşi controlează şi îşi educă trupul. Ca artistă, chiar şi în perioada studenţiei, m-am concentrat întotdeauna asupra corpului masculin. Am început să desenez bărbaţi încă din adolescenţă… faptul că eram într-o bază militară, înconjurată de trupuri perfecte, s-a dovedit o inspiraţie excelentă.

— În anul din urmă au trecut mulţi bărbaţi prin studioul tău… ai spus că ai aproape gata piesele pentru o nouă expoziţie, zise Jane gânditoare. A fost vreunul care a vrut să mai rămână pentru o şedinţă mai *amănunţită?*

— Nu. Modelele cu care lucrez eu nu sînt genul care să ceară o partidă de sex. Dacă eu vreau aşa ceva, o spun pe şleau, dar mi se întâmplă foarte rar. Ei nu sînt… Într-un fel, nici nu reprezintă un anume sex, atunci cînd lucrez. Deşi, acum şase luni a fost un student pe care l-am convins să-mi pozeze. L-am prins în cătuşe de o bară de striptease… drăguţ.

— A fost vorba şi despre vreo implicare la nivel personal? Întrebă Shawn morocănos. Cătuşe?

— Ei, unele false. Aveau un sistem de

desprindere, dacă s-ar fi întâmplat să între în panică. S-a dovedit a fi un model excelent… a avut răbdare cu carul şi multă forţă. Cât priveşte implicarea, da, a fost, dar nu ceva serios, la nici una din părţi.

Ea şi Jane schimbară un zâmbet şi aceasta din urmă râse, dar se opri brusc atunci cînd Mathias tuşi, ca şi cum şi-ar fi dres vocea.

— Câte modele ai folosit în ultimul an? După ce aţi terminat relaţia profesională, a încercat vreunul dintre ei să te contacteze, fără ca tu să-l fi încurajat să o facă? Se interesă detectivul.

— Au fost opt, şi nu m-a contactat nici unul. Majoritatea erau studenţi şi au lucrat cu un tarif orar, pentru a obţine credite universitare suplimentare. Plăteam bine, astfel că am obţinut o listă destul de mare de tineri dornici să-mi pozeze pentru noua mea serie de lucrări. De fapt, am încheiat acea parte de colecţie şi nu mai aveam nevoie decât de încă un model pentru ultimele cinci tablouri.

— Abia aştept să văd colecţia, zise Jane sărind de pe canapea cu telefonul în mână. Trebuie să o pun pe Mercy la curent. Mă întorc imediat.

Lauren nu protestă. Jane se duse spre micul hol care se afla lângă camera spaţioasă, iar apoi dispăru în baie.

— N-ar putea fi pur şi simplu vorba despre un angajat al hotelului? Cineva care are un fetiş

pentru chestii feminine şi vibratoare moderne? Întrebă Lauren.

Connor se înecă surprins, iar Shawn începu să râdă. Mathias, clătinând din cap, se duse în partea opusă a camerei.

— Păi, cred că este foarte posibil, dar mai e şi impresia ta că te urmăreşte cineva în timp ce dormi.

Pe Lauren o apucă un tremur rece, pe care abia şi-l putu stăpâni.

— E o tâmpenie. Apartamentul meu a fost întotdeauna securizat – nu las ferestrele deschise, nu mi s-au forţat niciodată yalele.

— Ai fi mirată să afli cât de uşor este să obţină cineva un duplicat după cheile tale, îi explică Shawn făcând schimb de priviri cu Connor, semn că ştiau amândoi despre ce vorbea. Ai sunat vreodată la poliţie?

— Şi ce să le spun? Că nu pot să dorm deoarece visez încontinuu că un bărbat stă lângă mine pe pat? Cum crezi că ar fi fost primită o astfel de reclamaţie?

— OK, admise Shawn cu un oftat. Telefoane ai primit? Scrisori? Nu ţi-a dispărut nimic din apartamentul din San Diego?

— Nu, nimic. Doar SFS.

— SFS? O întrebă detectivul, înălţând din sprâncene.

— Sindromul femeii singure, îl lămuri ea cu un

zâmbet strâmb. Zgomote în noapte, o anvelopă spartă pe care nu vreau să o înlocuiesc singură etcetera, etcetera. O să-mi iau un câine şi o să devin membră Asociaţiei Artiştilor. Totul se va rezolva.

— Cu excepţia fazei în care un obsedat ţi-a furat chiloţeii, fardurile şi vibratorul, se auzi Jane strigând din baie.

— Haide, să fim serioşi, bombăni Lauren.

— Tipu' ar putea să-ţi poarte chiloţii *chiar în momentul ăsta.*

Lauren rămase cu gura căscată privind la Jane care ieşea din baie şi-şi îndesa telefonul în buzunar.

— Chiar nu aveam nevoie de imaginea asta.

— Şi fardurile. Poate că are şi o perucă, adăugă Jane. Şi o rochie. N-ai observat cumva dacă nu îţi lipseşte vreuna dintre ţinutele tale obişnuite?

— Păreau să fie toate. Mi-am luat puţine haine cu mine, n-am vrut să am bagaje de cală.

— Eu cînd nu-mi iau multe bagaje îmi las acasă jucăriile erotice, o informă Jane cu un surâs răutăcios.

— Serios? Întrebă Lauren suav. Cu alte cuvinte, pe logodnicul tău nu-l deranjează că e lăsat acasă?

Mathias începu să râdă şi Jane scutură din cap.

— E bine că nu te laşi deprimată de faptul că ţi-ai pierdut toţi chiloţeii.

— Desuurile pot fi uşor înlocuite, zise Lauren

lăsându-se să cadă canapea alături de Connor. Dar vibratorul era preferatul meu. Ăsta e un delict dintre cele mai grave. Ce bărbat i-ar face aşa ceva unei femei?

— S-ar putea să fie vorba despre o femeie, sugeră Shawn.

— E imposibil ca o altă femeie să-mi ia vibratorul!

— Sînt de acord, întări Jane. Este o încălcare totală şi completă a Codului Gagicilor. Nu-i iei unei alte femei vibratorul sau geanta Prada.

— Prada ar fi trebuit să fie prima pe listă, o corectă Lauren rezemându-şi capul de spătarul canapelei. Deci, ce mai urmează să facem?

— O să avem nevoie de o declaraţie oficială, îi explică detectivul, ridicându-se în picioare. Poţi să o dai mâine-dimineaţă la secţie. O listă cu obiectele care lipsesc şi cu valoarea lor aproximativă ne va ajuta să stabilim cu ce fel de infracţiune avem de-a face. Eu o să-i verific pe angajaţii hotelului, să văd dacă există vreunul cu delicte sexuale la activ, şi o să primim un raport despre yala electronică de la uşă. Am pus deja un agent să-i chestioneze pe cei din camerele învecinate dacă au observat pe cineva sau ceva neobişnuit.

— Iar tu te muţi diseară la reşedinţa Holman, o anunţă Connor. I-am cerut unui om al meu să o verifice, chiar în momentul ăsta. O să-ţi trimitem

dimineaţă o maşină să te ia de aici. Fără transport public, deocamdată. Sînt sigur că Jane şi Mercy vor organiza o sesiune de cumpărături, ca să înlocuieşti orice-ţi lipseşte. Presupun că nu poate să-şi ia nimic din camera ei? Adăugă apoi, privind spre Shawn.

— Să vedem ce zic băieţii de la criminalistică. Dacă nu sînt alte amprente în afară de ale ei pe computer, nu am nimic împotrivă să i-l înapoiez. Nu ne place să luăm astfel de chestii ca probe, dacă nu este neapărat necesar.

Capitolul 2

Reşedinţa pusă la dispoziţie de fundaţie era curată şi mobilată cu gust, făcând-o pe Lauren să se simtă imediat ca acasă. În timp ce femeile se plimbaseră dintr-o cameră în alta, Connor Grant verificase ferestrele şi amplasarea senzorilor de mişcare, ba chiar şi a câtorva senzori de presiune fixaţi sub covor.

Connor îi arătă panoul de comandă al sistemului de securitate şi introduse o serie de coduri pe care ea avea să le folosească. Dispozitivul, desprins parcă din filmele SF, îi conferea un sentiment de încredere absolută. Nici nu-şi putea imagina cât costase şi se întreba din ce motiv cei de la Holman păreau să fie la fel de paranoici precum ea însăşi.

Jane o duse în subsol şi îi arătă o cameră de refugiu. Lauren scoase un fluierat.

— Şi eu care credeam că paranoica sînt eu. Ce dracu' e asta, Jane?

Cu un aer încrâncenat, Jane privi în jur.

— Fostul soţ al Lisei Brooks este nebun. Casey Trainer a fost urmărită de un obsedat. Cât despre Mercy Montgomery, sînt convinsă că îi cunoşti trecutul… nu prea mai este un secret pentru nimeni. Acum doi ani am avut şi eu parte de un admirator, genul băiatul-mamei-care-te-urmăreşte-ca-o-umbră. În consecinţă, James Brooks este uşor obsedat cînd vine vorba de securitate şi îi lasă pe Mathias şi pe Connor să facă tot ce vor în direcţia asta. În plus, dat fiind că aceasta va fi casa ta şi locul tău de muncă, vei ţine aici lucrări de artă foarte valoroase… genul de opere care le fac poftă hoţilor. Apreciem că prima ta expoziţie la Holman o să valoreze mai mult de douăzeci de milioane de dolari. Sume de felul acesta atrag nebunii.

— Un admirator de genul băiatul-mamei-care-te-urmăreşte-ca-o-umbră?

— Da, adică a trebuit să o sun pe maică-sa ca să-l conving să înceteze, râse Jane. Un idiot absolut. N-am avut încotro, a trebuit să-l ţin pe Mathias, ca să nu-l omoare. Şi pe vremea aceea între noi nu era nimic altceva decât simplu sex.

Lauren pufni. Avea sentimentul că între Jane şi Mathias nu fusese niciodată vorba despre ceva *simplu*. Era invidioasă pe legătura lor şi pe focul

care ardea între ei.

Când ajunseră înapoi în bucătărie, Connor Grant stătea la masă şi curăţa un pistol de 9 mm.

— Acesta e pentru mine? Se interesă Lauren aşezându-se pe scaunul de alături.

— Da. Dacă vrei, îl pun pe Trainer să-ţi obţină rapid un permis şi o să-ţi alegem o armă. Pistolul ăsta e al meu, nu ţi-l pot da. Connor îi întinse arma cu tocul spre ea şi înclină din cap când Lauren o luă cu încredere. Presupun că tatăl tău te-a învăţat cum să manevrezi o armă, spuse el.

— Da, mai multe. Lauren verifică pistolul cu o mână fermă, mângâind siguranţa cu degetul mare pentru a se convinge că era pusă. Crezi că am nevoie de asta?

— Cred că sistemul de securitate al acestei case poate ţine la distanţă un imbecil de genul urmăritorului din locuri publice, dar nu putem fi siguri că acela care ţi-a intrat în camera de hotel nu este un individ mai talentat. Ţine pistolul la îndemână cât timp eşti aici, dar să nu-l scoţi în afara reşedinţei.

— Bineînţeles. Nu am permis de portarmă.

— O s-o rezolvăm şi asta, zise Jane.

— Nu cred că avem atâtea motive să ne agităm, oftă Lauren.

— E o greşeală să-ţi ignori instinctele, spuse Connor ridicându-se şi îmbrăcându-şi haina. Nu va trece mult şi o să aflăm ce se întâmplă. Până

atunci, fii cu ochii în patru şi sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Sistemul de alarmă din casă mă atenţionează imediat ce apare vreo problemă, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji. Ajung aici în cinci minute, chiar şi fără să mă grăbesc.

Lauren luă asta ca pe un motiv de liniştire, cum şi era, apoi, aruncând un ochi spre pistol, încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Vă mulţumesc, domnule Grant.

— Connor, o corectă acesta. Sună-mă mâine-dimineaţă, cînd eşti gata să-ţi începi programul.

Lauren îl urmări ieşind pe uşă, după care se întoarse spre Jane.

— Toţi bărbaţii care lucrează la Holman sînt drăguţi sau e numai o coincidenţă că eu i-am cunoscut doar pe cei din cale-afară de sexy?

— Am spus eu că lui Mercy îi place să se înconjoare de lucruri frumoase, râse Jane. După o clipă de tăcere, nu se putu abţine să n-o descoasă: Deci, ai vrea să-mi spui mie ceea ce nu le-ai spus lor?

— Pe lângă faptul că era vibratorul meu preferat şi că era mov? Suspină Lauren. Nu, absolut nimic.

— N-a fost nici un ciudat pe la aeroport care să-ţi fi indus o stare de alertă fără să facă în realitate nimic ciudat?

— Tata nu şi-a ferit niciodată pumnii cînd m-a învăţat cum să mă apăr singură. Ştia că voi rămâne singură pe lume după ce el nu va mai fi,

iar mama a murit cînd eram destul de mică.

— Singură la părinţi, care şi ei au fost copii unici. Biografia ta este a unui personaj deopotrivă tragic şi pragmatic. Asta o să-i impresioneze pe cumpărători.

— Şi Rachel spune la fel, recunoscu Lauren cu un zâmbet melancolic. Tata a murit în ziua în care, dacă mama ar mai fi fost în viaţă, şi-ar fi aniversat împreună nunta de aur. Cina fusese minunată şi apoi ne-am uitat la filmul lui preferat. Pe urmă s-a dus la culcare şi nu s-a mai trezit. Avea şaptezeci şi doi de ani şi nu eram deloc pregătită să rămân fără el. Dar, sincer, nu cred că aş fi fost vreodată pregătită pentru asta.

Jane se ridică deodată în picioare şi se duse la frigider, de unde scoase două sticle de bere. Fără nici o vorbă, aşeză una în faţa lui Lauren şi apoi luă o duşcă zdravănă din sticla proprie.

— Al meu s-a sinucis. Era poliţist, iar mama apare cam o dată sau de două ori pe an pe robotul telefonului. Uneori îi răspund, alteori nu. Fraţii mei se străduiesc în fiecare zi să o ierte pentru că ne-a abandonat, dar eu nu reuşesc să mă deprind cu ideea… nu după ce ne-a lăsat baltă doar pentru că se săturase să mai fie soţie şi mamă.

— Nu te condamn, zise Lauren. Învârti sticla de bere între mâini, jupuindu-i eticheta verde cu alb, înainte de a lua o înghiţitură. Din câte înţeleg, n-o să am probleme cu proviziile!

— Cei de la securitate s-au ocupat de asta. Aşadar, ai bere, carne pentru sandviciuri, pâine şi sînt sigură că e la îndemână şi o colecţie impresionantă de meniuri ale firmelor de livrări la domiciliu. Putem să comandăm mai târziu şi de la băcănie, care-ţi trimite produsele acasă. După cele întâmplate aseară, domnul Brooks şi Mathias au vrut să te ştie în siguranţă. Îmi închipui că mâine-dimineaţă directorul hotelului va avea o discuţie nu tocmai plăcută cu James Brooks.

Lauren nu-şi dorea neapărat ca omul să fie eviscerat verbal doar pentru că fusese zgârcit şi leneş. Îşi schimbă părerea însă cînd se gândi la camera ei răscolită şi la chiloţii lipsă.

— Ştii ceva? Începu ea încruntându-se la sticla de bere, îmi pusesem în bagaj toţi chiloţii cu adevărat faini. Zece seturi, cu sutiene asortate. Şi acum un dobitoc mi le-a luat pe toate… în fine, cu excepţia celui de pe mine, mai zise, uitându-se în sân, să vadă ce culoare avea sutienul. Ăsta e cel bleu.

— Nenorocitul, murmură Jane. O să-ţi luăm altele noi, mâine. Unele şi mai faine. O să fie bine.

— Ţie îţi este uşor să vorbeşti! Tu n-ai un obsedat care ejaculează mintal pe chiloţii tăi destinaţi anume întâlnirilor amoroase.

— O să te integrezi imediat, decise Jane printre hohotele de râs.

La ora patru dimineaţă, Lauren renunţă la orice

pretenţie de somn şi se duse să exerseze pe banda de alergare, timp de aproape o oră. După aceea se târî până la baie şi rămase sub duş până cînd epuiză toată apa caldă din boiler. La şase era deja îmbrăcată şi stătea la masa din bucătărie, acolo unde băuse berea cu Jane Tilwell. Galeria nu se deschidea decât la nouă, şi habar nu avea cum să-şi petreacă timpul până atunci. Până la urmă puse mâna pe telefon şi îl sună pe Connor Grant.

— Grant sînt.

Lauren îşi drese glasul.

— Bună dimineaţa. Sper că nu te-am trezit.

— Nu, tocmai mi-am terminat alergarea. Ai nevoie de mine?

Era cu siguranţă o întrebare încărcată de semnificaţii, se gândi Lauren.

— De fapt, am alergat aproape o oră pe bandă, am făcut un duş, iar acum stau de pomană, întrucât galeria nu se deschide decât la nouă. Uite-aşa, iar am ajuns să bat câmpii.

Connor râse, uşor şi răguşit. La auzul sunetului, Lauren fu străbătută de un fior. Una peste alta, trecuse prea mult timp de cînd n-o mai făcuse un bărbat să se simtă astfel.

— De fapt, eşti destul de drăguţă cînd baţi câmpii. Ai mâncat?

— Nu, n-am găsit mare lucru pe aici. Mă gândeam la un sandvici cu unt de arahide, dar după gustul meu asta nu prea sună a mic dejun.

— Sînt întru totul de acord cu tine. Lasă-mă douăzeci de minute să fac un duş şi trec pe acolo să te iau. Putem să luăm micul dejun şi să aprovizionăm frigiderul de la reşedinţă, după care te duc în centru, la galerie.

— Sună bine. Imediat însă, Lauren îşi muşcă buza. Ştiu că nu prea intră în atribuţiile tale.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din pricina asta.

Lauren tocmai îşi scosese chiloţii din uscătorul de rufe şi îi trăgea pe ea, cînd panoul de alarmă o anunţă că avea un vizitator. Verifică rapid pe monitor constată că era Connor, aşa că se grăbi la uşa din faţă, ca să-l poftească înăuntru.

Bărbatul purta o pereche de pantaloni negri, pe comandă, o cămaşă albă şi cravată. Peste umerii laţi avea o haină de piele. Când trecu pe lângă ea, să între în casă, Lauren observă sclipirea unei arme în tocul de la subraţ.

— Cum ai dormit azi-noapte?

Lauren ridică din umeri.

— Mai puţin decât ar fi trebuit, dar cred că e mai mult o chestiune de obişnuinţă decât altceva. Probabil că o să mă adaptez destul de repede. N-am avut coşmaruri, doar că am fost agitată din cauza spargerii de la hotel. Îşi scoase telefonul de la încărcat şi îi dădu drumul în poşetă, în timp ce Connor îi lua din cuier sacoul subţire. Deci, micul dejun? Se interesă ea.

— Am eu un loc preferat în cartier, îi răspunse Connor aşezându-i haina pe umeri. Au un meniu de-a dreptul extravagant, dar poţi merge acolo o dată sau de două ori pe lună şi tot nu e rău. N-aş fi zis că îţi place să alergi, adăugă el.

— Obişnuiesc să fac opt kilometri în fiecare dimineaţă, recunoscu Lauren. Mă ajută să-mi limpezesc gândurile. Locul de care spui este destul de aproape ca să mergem pe jos?

— Da, e la o stradă distanţă.

Bărbatul activă sistemul de securitate, după care ieşiră. Pe drum, Lauren îşi îngădui să se ghemuiască lângă el. Connor îi puse o mână în partea de jos a spatelui şi se aplecă spre ea protector.

— O să-mi rezerv ceva timp ca să te ajut la despachetarea bagajelor, cînd vor ajunge. Acum, de dimineaţă, Jane pune lucrurile la punct cu agenta ta, ca să angajeze o firmă de mutări care să rezolve ambalarea lucrurilor din studioul tău, dacă nu cumva vrei să te sui în avion şi să te ocupi personal de asta.

Lauren se crispă, dar gândul întoarcerii acasă îi stârnea o teamă prea intensă ca să-l poată lua în considerare.

— Am încredere că Rachel o să se ocupe de tot.

— Perfect.

Connor o conduse într-un restaurant nu prea mare, cu o firmă discretă şi complet lipsit de

pretenţii.

Lauren se îndrăgosti de locul acela de îndată ce deschise meniul. După ce îşi comandă un mic dejun demn de un camionagiu, se lăsă pe spate, în mână cu o ceaşcă de cafea tare, şi îl urmări pe Connor manevrând ceainicul ce apăruse pe masă odată cu sosirea chelneriţei.

— Doar o dată sau de două ori pe lună, zici?

— Ei, poate că vin aici mai des de atât, râse el, dar am o viaţă suficient de energică şi reuşesc să ard caloriile destul de uşor. Pe coasta aceasta a Atlanticului, locul ăsta îmi aminteşte cel mai mult de acasă. Bucătarul e din Irlanda şi ştie exact cum îmi place mie mâncarea.

— Eşti englez, nu?

— E un fel de a spune, se eschivă Connor. Mama este irlandeză, iar tata, englez, a fost inspector guvernamental. Eu m-am născut într-un spital din Londra, la puţin timp după ce căsnicia părinţilor mei – foarte scurtă, de altfel – lua sfârşit. Ani în şir mi-am petrecut viaţa între Londra şi Belfast, până cînd m-am înrolat în forţele armate ale Maiestăţii Sale. Am făcut două stagii în Marina Regală şi apoi am fost recrutat pentru alte însărcinări guvernamentale.

Lauren îşi imagina că era vorba de Interpol sau de serviciul de spionaj, SIS, dar ştia că nu trebuie să pună întrebări.

— Pe urmă ai venit aici şi ai început să lucrezi

pentru un fost agent FBI, în domeniul securităţii private?

— M-am întâlnit cu Mathias în cadrul unei operaţiuni comune, pe vremea cînd el mai lucra încă pentru Biroul Federal. Amândoi eram epuizaţi de ceea ce făceam şi cînd el mi-a spus ce are de gând, mi s-a părut interesant. Consider că mi-am făcut datoria în serviciul ţării mele. Connor luă mierea şi îşi turnă copios în ceai, apoi continuă: Maiestatea Sa este liberă să mă anunţe dacă are ceva împotrivă.

Lauren, amuzată, privi pe fereastră.

— Bostonul se trezeşte foarte repede, observă ea.

— Aşa se întâmplă cu majoritatea oraşelor mari, mai ales că, de fapt, nu dorm niciodată. Într-un oraş ca ăsta, toată lumea se hrăneşte cu espresso şi ambiţii.

— Mda… făcu ea cu un aer meditativ.

— Aşa, deci. Aseară pomeneai ceva despre o expoziţie la care pregătirile sînt aproape terminate.

— Da, lucrez la ea de peste un an. Din fericire, prima mea expoziţie din Los Angeles a mers atât de bine, încât mi-am putut plăti toate datoriile şi am pus deoparte suficient cât să nu fiu nevoită să-mi iau o slujbă ca să am ce mânca. De fapt, e prima dată cînd mă aflu în situaţia asta. În fine, mi s-a împlinit visul de a mă dedica exclusiv artei

mele.

— O să inviţi la tine modele, să le testezi? Se interesă Connor.

Lauren încuviinţă din cap.

— De obicei îi aleg din universităţile locale, dar agenta mea a selectat deja câteva agenţii din zonă.

— Din motive de securitate o să vreau să verific numele modelului pe care o să-l alegi, aşa că s-o ţii pe Jane la curent în privinţa asta.

Lauren făcu ochii mari, dar nu-i răspunse imediat, pentru că sosise mâncarea. După ce chelneriţa aşează farfuriile pe masă, tânăra femeie îşi drese glasul.

— Vrei să-mi verifici modelul?

— Da, atâta vreme cât lucrezi pentru fundaţie, orice model ai angaja trebuie verificat de serviciul de securitate. În plus, o să-i verificăm şi pe bărbaţii cu care te vei întâlni.

— Poftim?! Exclamă Lauren în şoaptă, dar aprig.

— Aşa scrie în contract, Lauren. Citeşte-l înainte de a te angaja. În cadrul academiei o să lucrezi cu minori şi o să ai acces nelimitat în galerie. Nu trebuie să-ţi spun eu cât de valoroase sînt colecţiile expuse acolo. Am mai avut situaţii în care unii au încercat să se apropie de angajaţii noştri, ca să poată pătrunde în galerie. Ştiu că sună ca şi cum ne-am băga nasul în viaţa ta, dar acesta este modul în care operează Brooks, mai

ales cînd sînt vizaţi copiii din academie.

— Şi asta chiar e o problemă? Pufni Lauren.

— Acum optsprezece luni am angajat o profesoară de dans. Ei bine, iubitul ei, cu care şi locuia, s-a dovedit a fi un fost condamnat pentru pedofilie. Fata habar nu avusese, înainte să primim verificarea lui. Desigur, l-a lăsat imediat baltă, dar aşa au stat lucrurile. Tipul venise de câteva ori la academie, să o ia de la muncă. Părinţii îşi trimit copiii la Holman ca să-şi împlinească un vis, iar siguranţa lor trebuie să fie garantată.

— Sînt de acord, murmură Lauren. Să nu-ţi închipui că n-aş fi. Doar că nu mi-am dat seama că un lucru ca acesta este... În fine, te rog să investighezi cu toată minuţiozitatea pe oricine mă va invita în oraş.

Connor râse.

— Nu trebuie decât să ne dai numele celor care devin mai insistenţi. Nu mă interesează bărbaţii care te invită la un pahar sau cu care nu te întâlneşti decât o singură dată, dar dacă ai să găseşti pe cineva care o să te intereseze la modul serios, atunci trebuie să ştim.

— Corect. Lauren scoase din geantă un recipient cu dezinfectant pentru mâini şi îşi turnă puţin în palmă, apoi îi oferi şi lui Connor. Acesta luă sticluţa cu un zâmbet care îi arăta că nu voia decât să-i facă pe plac. Femeia roşi şi îşi frecă

mâinile cu putere: Să ştii că microbii nu sînt buni.

— Ştiu, râse el, apoi, zâmbind în continuare, dădu sticla deoparte şi începu să-şi frece şi el mâinile. Ai încercat şi varianta cu spumă? E chiar bună.

— Am avut una, dar mi-au confiscat-o la controlul de securitate. Pe asta mi-am cumpărat-o imediat ce am aterizat, dintr-un magazin de la aeroport, înainte să mă urc în maşina pe care mi-ai trimis-o. Dacă aş mânca aici în fiecare zi, m-aş face cât o vacă, mai zise ea, înfigând furculiţa într-o bucată de cartof.

— Dar poţi să arzi caloriile prin exerciţii, îi sugeră el privind-o cu subînţeles. Ce mai contează un kilometru în plus, în comparaţie cu o porţie de cartofi prăjiţi la micul dejun?

Departamentul de poliţie era atât de haotic şi de zgomotos, încât lui Connor îi venea să se urce pe pereţi. În ciuda felului în care o tachinase neîncetat pe Lauren, era un adept strict al ordinii şi al calmului. Nu se aşteptase ca ea să fie aşa – artistul care ocupase postul înaintea lui Lauren fusese un ticălos îngâmfat care dormea până la unsprezece dimineaţa şi pe urmă făcea fiţe că şoferul nu era imediat gata să-l ducă oriunde dorea el.

După ce terminaseră micul dejun, Lauren îi explicase destul de clar că nu avea nevoie de un şofer în fiecare zi şi că era mai mult decât dispusă

să conducă un automobil prin traficul din Boston. Academia urma să-i pună la dispoziţie un SUV pentru transportul echipamentelor ei, informaţie care o bucură sincer.

Un suspect tocmai fusese adus şi aşezat cu forţa pe un scaun, cînd cei doi intrară în secţia Furturi/Omucideri, acolo unde era biroul lui Shawn. Connor nu avea obiceiul să-l viziteze pe soţul fostei sale iubite, dar asta nu însemna că nu era în largul lui. Anul ce trecuse contribuise mult la netezirea asperităţilor dintre ei, şi acum Connor nici nu-şi putea imagina că a fi putut să le poarte pică pentru fericirea şi dragostea pe care o găsiseră unul în braţele celuilalt. Deşi, la început, asta îl scosese din minţi îngrozitor.

— Locurile astea sînt mereu aşa de zgomotoase?

— Din păcate, da. Iar azi-noapte a fost lună plină şi momentul, nu se ştie din ce motiv, este întotdeauna neplăcut pentru băieţii cu insignă din oraşul nostru.

Lauren zâmbi, vădit amuzată, şi îşi dădu pe după ureche o şuviţă de păr. Connor îi arătă un scaun pe care să se aşeze, chiar în faţa uşii de la biroul lui Trainer. Ajunseseră ceva mai devreme decât ora stabilită, însă Connor schimbă o privire cu detectivul, iar acesta, prins într-o convorbire telefonică, ridică un deget şi se pregăti s-o încheie.

— Trebuie să aşteptăm un minut, două, îi spuse

Connor lui Lauren, sprijinindu-se cu spatele de perete. Îşi plimbă privirea prin cameră şi zări doi bărbaţi, amândoi cu cătuşe la mâini. Camerele pentru interogatorii sînt probabil arhipline, comentă el.

Un poliţist care lucra cu jumătate de normă şi la paza galeriei intră şi îl salută cu un zâmbet.

— Hei, Grant, ce-ai mai făcut de data asta?

— Nimic, zise Connor, făcând un semn din cap spre Lauren. Avem întâlnire cu Trainer.

La vederea femeii, ochii poliţistului se luminară şi un surâs larg i se întinse pe chip.

— Doamnă.

Connor oftă şi făcu prezentările:

— Detectivul Anthony Vincent, Lauren Evans. Este nou-venită la academie.

Lauren se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

— Îmi pare bine.

— Spune-mi Tony. Bun venit la Boston, rosti bărbatul, cuprinzându-i mâna între palmele lui.

Lauren ridică din sprânceană şi îşi scoase mâna din strânsoare, râzând.

— Domnule detectiv, tehnica aceasta se bucură vreodată de succes?

— Ai fi surprinsă, răspunse Tony legănându-se pe călcâie.

— Nu prea cred, zise Lauren clătinând din cap. Tata m-a avertizat în legătură cu bărbaţii de felul tău, să ştii.

— Aşa cum ar trebui să facă orice tată responsabil, râse el, îndepărtându-se.

Connor dădu ochii peste cap, dar se relaxă din nou atunci cînd Lauren îşi reluă locul pe scaun.

— Lucrează pentru noi cu jumătate de normă cînd avem evenimente importante. E un tip de treabă.

— Fustangiu, murmură Lauren. Dar are un corp frumos. Fac pariu că ar da bine în fotografii alb-negru.

— Numai pentru asta sînt buni bărbaţii, în ceea ce te priveşte? Pufni Connor. Să stea dezbrăcaţi şi să-ţi pozeze?

— Păi, începu Lauren, zâmbind în timp ce câţiva detectivi se îndreptau spre ei, goliciunea a avut întotdeauna efect asupra mea.

Connor râse şi el şi scuturǎ din cap. Tot atunci apăru şi Shawn în pragul uşii.

— Trainer, bine că ai apărut. Dacă mai stăteam câteva minute afară, unul dintre tipii ăştia i-ar fi pus cătuşele doar aşa, din principiu.

Shawn începu să râdă.

— Mă bucur să văd că e într-o pasă bună după balamucul de noaptea trecută. De fapt, avem nişte date noi, dar şi câteva întrebări suplimentare.

Lauren se ridică în picioare şi fu apoi poftită să stea pe unul dintre scaunele aflate în birou. Connor rămase în picioare şi se propti lângă uşa închisă, făcând-o să se întrebe dacă omul acela

obosea vreodată şi de ce simţea nevoia să fie atât de vigilent, chiar şi în mijlocul unei secţii de poliţie.

Lauren îşi deschise poşeta şi scoase un stick de memorie.

— Mi-am scris declaraţia şi am găsit pe internet fotografii pentru… desuuri, zise ea oftând.

Detectivul luă stick-ul cu o înclinare din cap şi îl ataşă la computerul personal.

— Mulţumesc. De obicei nu am parte de martori aşa de bine organizaţi.

— N-am vrut să-ţi răpesc mai mult timp decât este necesar, îi explică Lauren.

Agitată, se încurcă în fermoarul poşetei, pe care voia să-l închidă, şi apoi, ca să se liniştească, îşi încleştă degetele deasupra ei.

Shawn scosese deja la imprimantă declaraţia şi îi înmână un stilou, ca să o poată semna.

— Când te-ai cazat la hotel, îţi aminteşti de discuţia avută cu fata de la recepţie?

Lauren se încruntă, scotocindu-şi prin memorie.

— Am întrebat-o despre centrele comerciale din preajmă şi ea mi-a pomenit câteva magazine care îi plac.

— Şi în timp ce te înregistra în evidenţele hotelului, a făcut şi două copii ale cartelei de la uşa camerei tale. Una i-a pasat-o iubitului ei, care face menajul în camere, explică Shawn. Ea l-a învăţat să-ţi ia calculatorul, poşeta şi inelul cu

smarald pe care îl purtai atunci cînd te-ai cazat… acela i-a plăcut în mod special.

Confuză, Lauren încruntă din sprâncene.

— Dar el…

— Da, tipul are o problemă de care iubita lui habar nu avea. Nici nu vreau să-ţi povestesc în ce fel arăta azi-dimineaţă, cînd l-am săltat de acasă.

— Ei, pe bune? Bolborosi ea, aşezându-se înapoi în scaun, cu un suspin.

— Pe bune, o asigură Shawn. Nici nu eşti prima lui victimă. Hotelul a primit mai multe plângeri din partea clienţilor, însă directorul a ajuns la o înţelegere cu fiecare în parte – în general, le-a cumpărat tăcerea, ca să evite situaţia în care ar fi trebuit să dea explicaţii poliţiei sau proprietarilor hotelului. N-a fost deloc pregătit pentru strategia noastră de a-i cerceta pe suspecţii de delicte sexuale din rândul personalului. Apropo, şi el se numără printre ei. Proprietarul hotelului ţi-a transmis oficial scuze şi, desigur, nu va trebui să plăteşti pentru noaptea petrecută acolo. Este gata să-ţi ofere şi un cec pentru a compensa lucrurile care ţi-au fost luate, doar să le spui tu suma.

Lauren împinse spre el foaia cu declaraţia.

— Am făcut o listă cu ceea ce am plătit pentru lucrurile lipsă. Nu… vreau să mi se înapoieze nici un obiect. Vorbesc serios. În plus, aş vrea să nu aflu ce a făcut cu ele.

Shawn începu să râdă.

— Sînt sigur că omul va pleda vinovat. Am îndoieli că o să vrea ca acest caz să ajungă în instanţă.

Connor se ascundea în propriul birou cînd îl găsi unul dintre şefi. În fiecare zi avea mai mulţi şefi, de la tipul care conducea firma de securitate pentru care lucra la supercunoscătoarea în orice domeniu, frumoasa Mercy Rothell-Montgomery, directoarea Galeriei Holman.

Femeia se sprijini cu un şold pe birou şi îşi înclină căpşorul drăgălaş.

— Deci, azi ţi-ai depăşit cu vârf şi îndesat sarcinile de serviciu. Am înţeles de la Lauren Evans că ai devenit client fidel al băcăniei, cunoşti nişte localuri super pentru micul dejun şi faci din vizitele la secţiile de poliţie o experienţă aproape agreabilă.

— Mă bucur că am putut fi şi eu de folos, zise el, îmbujorându-se.

Mercy surâse.

— Oho, chiar că ai fost. Azi după-amiază a răsfoit contractele şi a aprobat compania de mutări pe care a ales-o agenta ei, fără să se plângă o secundă. Parcă nici n-ar fi fost victima unei intrări prin efracţie. E o situaţie care s-ar fi putut termina foarte prost pentru noi, să ştii.

— De ce ţii aşa de mult să o angajezi pe tipa asta?

Mercy ridică din umeri.

— Ştiu că pentru tine arta nu înseamnă mare lucru, dar cînd mă uit la lucrările ei văd ceva deopotrivă uluitor şi tulburător. În acelaşi fel cum văd şi la soţul meu. Galeriile noastre susţin visurile a sute de oameni – din profiturile lor se întreţin academia şi căminul. Dorim să ne extindem şi să oferim tot mai mult oraşului şi elevilor noştri.

— Şi ea o să vă ajute să faceţi asta?

— Lucrările ei fac senzaţie şi vor revigora mecenatul. Oamenilor bogaţi le place să-şi cheltuiască banii, iar lucrările provocatoare, aşa cum sînt şi ale ei, îi ajută să facă asta. Pe deasupra, ea lucrează cu o gamă foarte largă de materiale, ceea ce nu poate fi decât benefic pentru academie.

— Dacă înţeleg bine, lucrările ei aduc bani, iar perspectiva ei singulară le oferă copiilor un tip diferit de experienţă educaţională.

— Exact. Şi nu e de ici, de colo nici faptul că e drăguţă şi amuzantă. După ce-i vom organiza o expoziţie personală, bărbaţii cu bani din oraşul nostru o să se dea peste cap doar ca să o întâlnească o dată.

Connor se încruntă la această idee, dar alungă gândul văzând că Mercy zâmbeşte.

— Sînt sigur că e o afacere bună.

Femeia râse, vădit încântată.

— E o afacere excelentă, şi tu ne-ai făcut un

serviciu foarte mare asigurându-te că face această alegere cu inima uşoară.

— Nici o problemă, murmură Connor, încă marcat de imaginea lui Lauren înconjurată de o gaşcă de tâmpiţi cu bani.

Femeia aceasta nici măcar nu era genul lui şi mai era şi *artistă*. Atunci, de ce naiba era aşa de iritat?

— Domnul Brooks a fost uşurat să afle că problema de la hotel nu avea legătură cu ea, personal. Crezi că există vreun motiv de îngrijorare pentru noi?

Connor se gândi în fugă la coşmarurile pe care le pomenise Lauren şi la expresia de om hăituit din privirea ei, atunci cînd credea că nu o vede nimeni.

— O să stau cu ochii-n patru, ca să fim siguri, se încruntă el. Am făcut o dată o greşeală în sensul acesta… nu am de gând s-o repet.

— Nu cred că te condamnă cineva pentru povestea cu Casey.

Bărbatul îşi plecă mohorât privirea.

— Unul dintre oamenii mei a fost cel care o urmărea în permanenţă, o privea cînd doarme, cînd făcea sex. Aşa că, da, mă consider vinovat. Nimic din ceea ce ar putea spune cineva nu va schimba acest lucru. Mă întâlneam cu omul acela în fiecare zi şi aveam încredere în el. Greşeala a fost a mea, şi nu o voi repeta.

Mercy încuviinţă din cap.

— Bine, atunci. Voiam să-ţi spun că eu, Jane şi Lauren ne ducem să luăm masa în oraş, iar după-amiază o aducem la academie, la întâlnirea cu decanul. O să mergem cu maşina mea. Tânăra femeie ridică din sprâncene, în felul ei îndrăzneţ şi provocator, făcându-l să ofteze. Vorbesc serios. Mergem cu maşina mea.

— Eşti sigură că nu vrei să iei limuzina? Nu ziceai că trebuie s-o încânţi?

— Nţ, a semnat contractul. Acum este angajata noastră şi poate merge cu SUV-ul meu, la fel ca şi ceilalţi atunci cînd mergem să luăm masa la Romano.

— Da, dar dacă iei limuzina aţi putea să beţi chestii din alea caraghioase, cu umbreluţe, de care beau fetele.

— Aşa este. Dar suntem în timpul programului şi avem de gând să ne întoarcem la birou. Poate la cina de săptămâna viitoare. Mi-am imaginat că o să vrei să-i anunţi pe băieţii tăi, ca să ne poată urmări prin oraş.

La auzul termenului, Connor îşi încreţi fruntea şi oftă încet, dar uşa biroului său se deschise brusc. Abia avu timp să-şi şteargă încruntarea de pe chip înainte ca Lauren să între în cameră.

— Bună, îi zise.

— Bună, răspunse Lauren, privind prin birou. O, super. Ia te uită ce de camere de securitate, se

miră ea, observând monitoarele. N-ai zice că sînt atâtea în clădirea asta.

— Cam asta este şi ideea, drăguţă, îi explică el, cu un surâs abia schiţat. Aveai nevoie de mine?

Mercy chicoti, iar Lauren se îmbujoră şi spuse:

— Păi, doar să mă duci acasă, mai târziu. Nu cred că ne cunoaştem suficient de bine ca să-ţi mai cer şi altceva.

Îi trimise apoi un zâmbet care ei îi lumină toată faţa, iar lui îi făcu penisul să tresare uşor sub fermoarul pantalonilor.

Connor se îndreptă în scaun şi îşi drese glasul.

— Să-mi spui doar cînd eşti gata să mergi acasă.

Mercy se uită la ceas şi se îndreptă spre uşă.

— Dacă ai terminat de vorbit la telefon, putem să mergem mai devreme la masă.

— Am terminat, confirmă Lauren. Rachel a fost super mulţumită de modificările din contract şi acum e la atelierul meu, supraveghează împachetarea. Sprijinită de tocul uşii, adăugă: La sfârşitul după-amiezii am interviuri cu modelele, aşa că trebuie să-mi rezerv timp ca să mă uit la tipi despuiaţi.

— Foloseşti o agenţie?

Era tot ce găsise Connor de spus ca să nu protesteze.

— Da, Shamus Mongomery m-a trimis la agenţia cu care lucrează şi el, îi explică Lauren, ridicând dintr-o sprânceană. I-am făcut şi lui o ofertă, ca

să-l văd gol, dar mi-a zis că nu are timp.

Mercy izbucni în râs.

— Am eu grijă să-l ţin ocupat.

— Sînt convinsă, răspunse Lauren, săltând uşor pe vârfuri. Vreţi să ne însoţiţi la masă, domnule Grant?

Zâmbind amuzat de adresarea protocolară, Connor clătină din cap.

— Nu, încerc să evit să iau masa cu Mercy şi cu Jane… fetele astea caută necazurile cu lumânarea.

— Am auzit. Abia aştept.

Lauren se instală pe bancheta din spate a SUVului lui Mercy Montgomery şi oftă.

— Am mâncat prea mult.

— Eu am mâncat o vacă întreagă, gemu Jane de pe scaunul din faţă. De ce nu m-a oprit careva din voi?

Mercy îşi puse râzând ochelarii de soare.

— A fost o ditamai halca de carne şi tu nu prea comanzi carne de vacă. Nu cumva eşti gravidă?

Jane se ridică din poziţia în care se tolănise şi o privi furioasă.

— Nu! Cum îndrăzneşti să-mi pui o asemenea întrebare?

— Păi, n-ai spus tu că e molipsitor? Remarcă Lauren cu gura până la urechi.

— Da, mă rog, însă rochia mea de mireasă, de designer, nu are suficiente rezerve la cusături ca să-i pot da drumul să încapă o burtă de gravidă,

aşa că nu sînt sub nici o formă însărcinată, insistă Jane, smucindu-şi centura de siguranţă. Serios, acum. Sub nici o formă!

— Poate că ar trebui să trecem pe la o farmacie, sugeră Lauren.

— Terminaţi cu discuţiile astea răutăcioase! Exclamă Jane, acoperindu-şi urechile.

Lauren schimbă o privire cu Mercy prin oglinda retrovizoare şi râse iar. Pe drumul de întoarcere la galerie, Jane se văicări aproape în permanenţă că mâncase prea mult, în timp ce Mercy o tachină în privinţa poftelor alimentare.

Când ajunseră în parcarea subterană, Lauren se propti de zid lângă lift şi ridică din sprâncene.

— Ştii care este cel mai nasol lucru cînd eşti aşa de slabă? Burta de gravidă se vede imediat, cam de pe la trei luni.

— Eşti o vrăjitoare mică şi rea, izbucni Jane şi se furişă în lift.

Mercy o urmă râzând în hohote.

Lauren, surâzând, se strecură şi ea în cabină exact cînd Jane apăsa butonul de închidere a uşilor. Când ajunseră pe trotuarul din faţa galeriei, Jane sporovăia despre un grup de femei cu stare pe care încerca să le curteze ca să le stoarcă nişte fonduri.

Odată intrate, Mercy se duse la etaj, iar Jane o târî pe Lauren să verifice împreună spaţiul pe care îl foloseau pentru prezentările speciale. Lauren se

lăsase convinsă să ţină o scurtă prelegere pentru soţiile unor sponsori. Fiecare femeie din grup avea să semneze câte un cec pentru fundaţie, prin urmare merita să-şi piardă o după-amiază cu asta.

Mai avea câteva săptămâni până atunci, aşa că era timp suficient ca să se pregătească. I se aprobase să folosească sala pentru a intervieva modelele, întrucât atelierul ei de la reşedinţă nu era gata şi îşi dorea un cadru cât mai profesionist.

La o oră după masa de prânz toate pregătirile erau încheiate, iar cele zece modele trimise de agenţie o aşteptau pe hol. Când termină de aranjat luminile, anunţă:

— OK, sînt gata.

— Şi o să-şi scoată toate ţoalele de pe ei pentru tine? Întrebă Jane ridicând din sprâncene.

— Mda.

— Şi nu trebuie să le faci cinste cu o masă bună la restaurant?

Lauren râse încet.

— Nu, doar că tu nu poţi rămâne, aşa că mai bine îţi cauţi ceva de făcut.

— Ah, mă gândeam eu, oftă Jane, îndreptându-se spre uşă. O să-l trimit înăuntru pe primul.

Cel dintâi candidat intră şi închise uşa după el. Era tânăr – Lauren îi dădu vreo douăzeci şi cinci de ani – şi avea un aer de profesionist, în completă contradicţie cu vârsta. Era şi destul de arătos.

— Bună ziua, îl salută Lauren făcându-i semn să

ia loc. Eu sînt Lauren Evans.

— Jayson Cord, se prezentă el, punând pe masă o mapă din piele. Am făcut câteva proiecte cu Lisa Brooks şi unul cu Shamus Montgomery.

Lauren încuviinţă din cap.

— Eşti student?

— Da. Studiez afacerile. Prestez ca model pentru a-mi plăti facturile. Mi-e mai uşor să studiez dacă nu trebuie să muncesc treizeci sau patruzeci de ore pe săptămână.

Lauren înţelegea perfect lucrurile astea.

— Am făcut şi eu puţin modeling cînd eram mai tânără. Banii sînt buni şi se câştigă oarecum uşor, dacă reuşeşti să intri în circuit, zise ea desfăcând fermoarul mapei. Proiectul la care lucrez nu este destinat celor slabi de înger. Va presupune să fii legat şi va fi obositor. E vorba despre fotografii alb-negru, dar şi de multe desene în creion. O să am nevoie de tine timp de trei săptămâni, probabil zilnic.

— Câtă vreme reuşim să includem în program orele mele de curs, sînt al dumneavoastră.

Jayson afişa un zâmbet care sigur îi aducea destule beneficii sexuale, Lauren era convinsă.

— Atunci aşa rămâne, conchise ea lăsându-se pe spătarul scaunului. Practici vreun sport?

— Nu.

— Foarte bine. O să am nevoie să-ţi menţii corpul cât mai neted şi curat cu putinţă pe

perioada cât vei lucra pentru mine, dacă vei fi ales. Asta înseamnă fără vânătăi, ras complet şi fără schimbări semnificative, cum ar fi un piercing, cele trei săptămâni.

După alte nouă trupuri perfecte, Lauren nu se apropiase nici măcar cu un pas de alegerea modelului pentru lucrarea ei finală. Enervată, părăsi galeria şi trecu strada să bea o cafea. Îi trebuiră nu mai puţin treizeci de secunde ca să comande o ceaşcă, iar la final, mândră că reuşise să folosească fără greş jargonul lanţului de cafenele, îi făcu semn cu ochiul bărbatului de la tejghea. După o clipă de gândire ceru şi un ceai pentru Connor, având grijă să i-l comande exact aşa cum îl auzise pe el exprimându-se, în urmă cu o zi. Cu ambele pahare în mână, porni să traverseze strada înapoi, întrebându-se cum avea să-i poată oferi ceaiul fără să pară o ciudată atinsă de obsesia anal-retentivă, aşa cum era de fapt. Cine dracu' ţine minte felul în care cum comandă ceilalţi ceaiul?

Uşa biroului de la securitate era deschisă şi, cînd ea îşi vârî capul, Connor îi făcu semn să între, ţinând receptorul telefonului între ureche şi umăr. Lauren se strecură în cameră, îi puse ceaiul pe birou şi o zbughi afară, absolut fericită că nu era nevoie să se justifice.

Capitolul 3

Frumuseţea unei prietenii neaşteptate ca aceea cu Jane Tilwell era că venea însoţită de accesorii splendide. Lauren aruncă o privire fugară spre Mathias şi Shamus Montgomery, care manevrau o ladă mare de transport, încercând să-i deschidă capacul. Nişte accesorii superbe şi inaccesibile. Mercy Montgomery stătea picior peste picior, cu băieţelul ei în poală, şi admira piesa de bază a colecţiei. Fusese primul lucru pe care Lauren îl despachetase. Pânza era imensă – de departe cea mai mare pe care ea o pictase – şi înfăţişa un bărbat singur, în genunchi, într-o postură supusă. Muşchii tensionaţi îi accentuau forţa şi controlul pe care le exercita pentru a-şi menţine poziţia.

Lauren se aşează lângă lucrare.

— Îl cheamă Stefan. L-am ţinut în atelier aproape trei luni. Primele cinci lucrări ale colecţiei sînt cu el, explică ea şi privi peste umăr la Connor, care intra în holul mare al reşedinţei cu trei etaje, ducând ultima ladă. Tipul regula ca şi cum aia îi era *meseria,* adăugă ea.

Din locul unde se afla, în capătul celălalt al camerei, Jane râse şi mai îndesă o mână de resturi de ambalaj în sacul de gunoi. Lauren descoperise că Jane era aproape la fel de obsedată de curăţenie ca ea.

— Nici nu mă miră. Uită-te la el… cât are, douăzeci de ani?

— Douăzeci şi doi, răspunse Lauren prompt.

Anul acesta studiază dreptul la Harvard, cred. Abia am suportat să mă despart de el.

— Are nişte contururi minunate, observă Shamus lăsându-se pe vine lângă ele. Îmi place mai ales felul în care l-ai aşezat în tabloul al treilea.

Privirea lui Lauren se mută pe tabloul numărul trei al seriei. Stefan era aşezat pe spate, arcuit peste o bucată de mătase roşie, cu faţa întoarsă de la privitor. Penisul îi atârna de-a lungul coapsei, pe jumătate în erecţie şi uşor umed în vârf. Era probabil cea mai explicită dintre toate picturile pe care le făcuse cu acel model.

— L-am numit *Postcoitum*.

Shamus se hlizi.

— Artistele reuşesc să obţină o grămadă de beneficii în direcţia asta.

— Am îndoieli că vreunul dintre modelele tale – bărbat sau femeie – ţi-ar fi spus vreodată nu, replică Lauren. Apoi, lăsându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, o scrută pe Mercy: În mod sigur tu n-ai făcut-o.

— Mi-a fost foarte greu să-l atrag în aşternut, chicoti aceasta.

Shamus râse şi el şi îşi ridică fiul din poala soţiei lui. Băieţelul de doi ani chicoti şi, cu un oftat, îşi încolăci mânuţele în jurul gâtului tatălui său.

— Mincinoaso, bombăni el bătându-şi uşor copilul pe spate. Cred că noi ar trebui să cam

plecăm de aici, adăugă, privind în jur. Colecţia este destinată unui public mult prea adult, nu e deloc adecvată unor priviri atât de fragede. Dar eu aş vrea să mă întorc mai târziu, să o văd.

— Bineînţeles, zise Lauren, roşind de plăcere. Aş fi onorată.

— Onoarea este a mea, cu siguranţă. Abia aştept să se deschidă expoziţia. O să vină oameni din toate colţurile lumii s-o vadă. Shamus îi întinse mâna soţiei lui şi Mercy o prinse surâzând. Îmi este limpede de ce Lisa te consideră o sursă de inspiraţie. Fie şi numai ce am văzut în această seară mi-a răscolit mintea şi m-a dus spre un nou proiect, spuse el făcând cu ochiul. Hei, Jane, vrei să te dezbraci pentru mine?

— Nici gând, strigă Jane, fără ca măcar să se uite în direcţia lui. Să pozez pentru tine a fost ca un preludiu fără finalizare, pentru că la sfârşit eram prea obosită ca să mai am chef să mi-o trag.

Lauren râse, iar Mercy îşi trase soţul de acolo, fluturându-şi mâna în semn de rămas-bun. Connor îşi scoase haina şi o lăsă pe un taburet de lângă uşă, pe care o închise.

— Am semnat eu de primire la compania de transport. Ţi-am lăsat cutiile jos. Dar toate lăzile cu lucrări sînt aici, o informă el.

Apucă levierul pe care i-l întinsese Mathias şi se apropie de o ladă.

— Mulţumesc.

Lauren se duse la următorul tablou şi îl întoarse cu grijă. Înainte de a le ambala, agenta ei înfăşurase fiecare piesă în fâşii de material scump. Avea de gând să păstreze pânza, aşa că era foarte atentă să nu o sfâşie sau să o taie.

— Vrea cineva cafea? Ceai?

— Bere? Contracară el.

— Bere, fu Jane de acord. Ştii că ar trebui să ne cumperi şi pizza.

— Ar trebui, recunoscu Lauren începând să scotocească după telefon şi să caute un meniu. Se opune cineva ideii de carne cât cuprinde?

Corul de voci care spuneau „nu” o făcu să zâmbească.

Trebui să coboare la parter ca să găsească un număr de telefon şi, cînd Connor intră în bucătărie, ea stătea aplecată peste blatul de lucru. Bărbatul scoase din frigider patru beri şi le deschise pe toate, în timp ce Lauren dădea adresa şi comanda trei pizza foarte mari. Apoi închise şi se uită la ceas.

— Durează cam o oră, zise, luând berea pe care el i-o oferea. Mulţam. Şi mulţumesc şi pentru că te-ai ocupat de firma de mutări.

— Păi, Jane ne-a cerut să venim cu toţii aici, îi explică Connor cu un surâs pe buze, văzând că ea se îmbujorează. Iar noi cam facem ce ne ordonă Jane, adăugă el. E mai uşor şi mai puţin dureros.

— Pe bune? Întrebă Lauren râzând.

— Da, e cam afurisită. Ea m-a trimis jos să iau berea şi mi-a sugerat să mă dau la tine, dacă tot sînt aici.

— Cum să te dai la mine?

— Asta m-a lăsat pe mine să decid, explică el umezindu-şi buza de jos cu vârful limbii. Problema este că dacă mă pornesc s-ar putea să-i dau afară pe cei doi, cu un şut în fund, şi să-mi petrec toată noaptea făcându-ţi ceva absolut obscen şi moralmente reprobabil.

Degetele de la picioarele lui Lauren se chirciră, lipite de pardoseala rece de gresie a bucătăriei, şi plămânii i se goliră de aer.

— Dacă îi dăm afară, o să avem de mâncare o grămadă de pizza.

Connor rânji cu o licărire amuzată în ochi.

— Am avea nevoie de combustibil, întrucât sînt destul de sigur că mi-aş putea face o carieră regulându-te.

Lauren râse şi făcu semn din cap în direcţia uşii.

— Hai să ne întoarcem sus. Vreau să-ţi arăt şi restul colecţiei mele şi ar trebui să-i exploatăm pe cei doi cât se poate de mult, înainte să-i dăm afară.

Jane stătea aplecată peste Mathias şi amândoi priveau fix pictura pe care abia o dezveliseră. Reprezenta un cuplu în care cei doi erau legaţi împreună cu funii.

— Tipu’ şi-a băgat-o deja în ea? Veni imediat

întrebarea lui Jane. Şi, Lauren, eşti chiar atât de ciudată şi la pat, sau doar aşa… cînd pictezi?

— Nu, tipul nu şi-a băgat-o, răspunse Lauren râzând. Şi da, cam sînt. Ce se vede este un sistem japonez de *bondage*. O prietenă a venit anume la atelier ca să-i lege, zise ea înclinându-şi capul într-o parte. I-am ţinut aşa trei ore… am făcut aproape o sută de fotografii şi lui nu i s-a sculat nici măcar o dată.

— Era gay?

— Nţ, pur şi simplu o ura pe femeie, zâmbi Lauren. Nici ei nu-i era prea drag el. De aceea au putut poza atât de bine. Puteai tăia cu un cuţit ostilitatea din cameră, de densă ce era.

Era rândul lui Jane să râdă.

— Cum ai numit lucrarea? Întrebă ea.

— *Linie subţire*, răspunse Lauren. Scoase din buzunar o clamă şi îşi strânse părul într-un coc răvăşit. Prima serie, explică ea, are ca temă supunerea masculului. A doua serie tratează sexul ca mijloc de dominaţie în societatea modernă.

— Crezi sincer că sexul este o chestiune de dominaţie? Se amestecă indignat Connor.

— Nu orice fel de sex, recunoscu Lauren. Doar sexul adevărat, care nu prea te lasă să mergi a doua zi.

Jane tuşi, înecându-se cu bere, şi se uită spre Lauren în timp ce Mathias o bătea pe spate. Îşi drese zgomotos vocea şi spuse:

— Eşti depravată!

— Da’ ştiu că mă placi, nu glumă, zâmbi Lauren.

— Care este subiectul seriei a treia? Păru Connor nerăbdător să afle.

Lauren îl urmări cum îşi puse deoparte berea şi se apucă să desfacă o nouă ladă.

— E la fel ca prima serie, doar că e cu femei.

— Şi pentru celelalte cinci care au mai rămas, ce-o să mai faci?

Jane se îndepărtă de lângă tabloul cu scena de *bondage* şi începu să adune bucăţile de pânză.

— Punctul central va fi bărbatul, dar nu sînt sigură de perspectiva pe care o voi aborda. Vreau forţă, putere şi dominaţie. Experienţă şi sexualitate, fără aroganţă. Mândrie fără artificii, continuă Lauren, încruntându-se în timp ce vorbea. O să-mi dau seama la momentul potrivit.

— Deci, ca să te edifici, trebuie să caşti gura la nişte bărbaţi goi? Se miră Jane. Mi-am ratat cariera!

Când Mathias îi aruncă o privire, se mulţumi să surâdă şi se duse să-l ajute pe Connor la deschiderea lăzii.

— Nu se uită la bărbaţi, murmură Connor. Se uită la puşti care abia dacă au împlinit vârsta legală pentru a vota în această ţară.

Lauren se încruntă şi începu să desfacă pânza.

— Vrei să spui că băieţii pe care mi i-a trimis agenţia sînt prea tineri?

— Nu, clătină el din cap. Prea blajini. În luptele la care am participat am văzut bărbaţi care aveau acel gen de forţă şi de putere personală despre care vorbeşti, chiar dacă abia împliniseră vârsta care permite înrolarea.

— Crezi că ceea ce caut eu o să găsesc la bărbaţii care au participat la război?

Connor făcu o pauză şi ridică din umeri:

— Războiul este o chestiune pentru bărbaţi.

— Hmm. Şi femeile care sînt în armată? Întrebă Lauren, sprijinind tabloul de perete.

— Este o dovadă de sexism dacă admit că aş prefera ca femeile să nu facă parte din forţele combatante? Răspunse el cu o grimasă.

— Depinde de motivul pentru care gândeşti astfel, interveni Jane, cu mâinile în şold.

— Pentru că lumea este varză şi oamenii îşi fac nişte lucruri oribile unii altora, oftă Connor. Am crezut întotdeauna că femeile merită mai mult decât să fie expuse unor astfel de lucruri. N-ar trebui să participe la război.

— Deci nu eşti de părere că n-am fi în stare.

— Nici vorbă. Din experienţa mea am văzut că femeile sînt soldaţi de temut pe câmpul de luptă. Reuşesc să-şi păstreze capul pe umeri în cazul unor operaţiuni de teren de care s-a ales praful, adăugă Connor, schimbând o privire cu Mathias. Asta dacă nu e vorba despre o spargere la locul de muncă şi ele, în loc să anunţe poliţia, pornesc să

tropăie de unele singure după hoţul mare şi rău, ca să-l prindă. Atunci înţelegi că totul devine un preludiu.

— Tacă-ţi fleanca, Grant, îl repezi Jane, roşind furioasă.

— Cel mai tare moment al vieţii mele, se hlizi Mathias.

Lauren îşi plimba privirea de la unul la altul.

— Care-i treaba?

Jane oftă.

— L-am cunoscut pe Mathias cînd a decis să verifice sistemul de securitate al galeriei organizând o falsă pătrundere prin efracţie. Eu am încercat să-l opresc şi ne-am rostogolit pe jos, până cînd s-a suit peste mine şi m-a ţintuit la podea.

— Eu n-am avut niciodată astfel de ocazii, surâse Lauren. Eu am parte numai de ciudaţi care îmi fură chiloţii şi fac tot felul de lucruri nefireşti cu ei.

— A trebuit să o sune pe mama unuia, rugând-o să-l convingă s-o lase în pace, explică Mathias. Cam penibil, nu?

— Sînt de acord, chicoti Connor. Dar altfel ar fi trebuit să-i rupem oasele.

— Puteam şi eu să-l snopesc în bătaie, mersi frumos, sări Jane.

— Da, chiar că ar fi fost în stare, murmură Mathias. Cred însă că oricine ar fi putut să-l facă

ferfeniţă, la cât de bleg era.

Când se auzi soneria de la intrare, Lauren făcu un semn din cap.

— A venit mâncarea.

— Mă duc eu s-o iau, se oferi Connor pornind spre scări.

— Trebuie să merg şi eu, să semnez chitanţa pentru plata cu cardul.

Connor oftă, dar încuviinţă din cap. Lauren, zglobie, o luă în urma lui.

— Să ştii că răspund singură la uşă de mult timp.

— Ştiu.

— Asta este una din chestiile alea de care ar trebui să mă dezobişnuiesc? Întrebă ea amuzată.

— Cam aşa ceva.

Tastă un cod pe panoul de siguranţă de la uşă şi trase cu ochiul pe vizor. Abia după aceea deschise cu gesturi prudente. Rămase în cadrul uşii, între omul de la livrări şi ea. Verifică bonul şi apoi i-l întinse ei peste umăr. Lauren dădu ochii peste cap, dar luă chitanţa şi se duse să-şi caute poşeta ca să ia ceva de scris. I-o dădu înapoi semnată, împreună cu un bacşiş de zece dolari.

— Mulţumesc!

Tipul cu pizza se uită la ea pe după Connor şi îi făcu un semn cu mâna.

— Cu plăcere.

Lauren râse şi luă cutiile, iar Connor îi închise

puştiului uşa în nas.

— Eşti groaznic, zise ea.

— Nu e plătit ca să le facă semne clienţilor.

— Mai adu-ne nişte bere, îi ordonă Lauren îndreptându-se cu pizza spre scări. Şi nişte şerveţele.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă.

„Aş vrea eu”, îşi zise Lauren în gând. Connor Grant nu era nici pe departe genul ei şi în mod cert nu era genul de bărbat pe care ea să-l fi putut controla. Poate că venise vremea unei schimbări… oricum, de multă vreme nu mai avusese noroc la bărbaţi.

În ciuda tachinărilor, la sfârşitul serii Lauren se trezi că rămăsese singură. Nu-l vedea pe Grant ca pe un tip care să umble cu mănuşi atunci cînd dădea peste o femeie apetisantă. Prin urmare, presupuse că interesul lui faţă de ea era mai degrabă academic. Sînt bărbaţi care flirtează pur şi simplu din reflex. Connor era un bărbat atrăgător şi i se îngăduia şi ei să se delecteze cu un flirt inofensiv. Poate chiar şi cu o partidă de sex inofensiv, dacă şi el îşi manifesta interesul.

Se rostogoli pe spate şi se mângâie gânditoare pe abdomen. Îi trecu rapid prin minte ideea de a se masturba, dar jucăria ei preferată dispăruse şi asta îi aminti că un nemernic obsedat îi luase vibratorul şi făcuse tot felul de chestii nesănătoase cu lenjeria ei. Asta îi strică toată dispoziţia.

Se dădu jos din pat şi trase pe ea un şort şi un tricou. Ziua următoare nu trebuia să meargă nicăieri, aşa că-şi putea permite câteva ore în atelier. Oricum voia să înceapă să amestece vopselele, pentru etapa finală a proiectului ei.

În zece minute era deja acaparată de acel proces şi, până să-şi dea seama, ceasul ajunsese aproape de ora două. Făcu un duş scurt şi se vârî din nou în pat.

O bufnitură venită de la parter o făcu să tresară. Pe cînd încerca să identifice sursa zgomotului, alarma din casă începu să sune. Se dădu jos în grabă din pat şi puse mâna pe pistolul pe care i-l lăsase Connor. Urletul alarmei era aproape asurzitor. Cel puţin nu mai avea de ce să se teamă că ar fi putut să nu o audă prin somn.

Nu putea şti cine era jos sau ce voia. Lauren nu se putea îndrepta spre camera de refugiu, deoarece risca să dea nas în nas cu intrusul.

Zgomotul alarmei încetă brusc.

— Lauren!

Tresări la auzul vocii lui Connor şi lăsă jos ţeava pistolului în timp ce uşa dormitorului se dădea de perete.

Connor era fără haină, îmbrăcat în blugi, un tricou şi o pereche de adidaşi. Lăsă şi el pistolul pe care îl ţinea în mână şi îi făcu semn să vină spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, scutură ea din cap. Am auzit un zgomot la parter şi s-a declanşat alarma. M-am gândit că nu este bine să risc încercând să ajung în camera de refugiu.

Connor întinse braţul spre ea, îi puse mâna pe ceafă şi o trase mai aproape de el.

— OK, o să rezolvăm asta. Pot să pun la debaraua de la fiecare etaj câte o încuietoare pe dinăuntru. Nu e la fel de sigur precum camera de refugiu, dar tot e ceva…

Lauren îşi aşează obrazul pe pieptul lui.

— Erau deja în casă, înainte să se declanşeze alarma.

— Indiferent cine a fost, e clar că a călcat pe senzorul de presiune din hol, cel din dreptul scărilor, zise Connor trecându-şi mâna liberă prin părul ei. Tremuri toată.

— Până acum nu am tras decât la ţintă, recunoscu Lauren. Mi-a fost teamă că o să între pe uşă şi că o să trebuiască să-l împuşc. Lipită de el, tremura zdravăn, cu mâna strânsă şi mai tare pe pistol. Ar fi fost îngrozitor.

— Da, drăguţă.

Connor inspiră adânc. Tresări când auzi pe cineva strigând de jos:

— Poliţia!

— Nu-mi place deloc viteza lor de reacţie, comentă el.

— *Tu* ai ajuns aici extrem de repede!

Mâna lui Connor se strânse scurt în părul ei, apoi îi dădu drumul.

— Aşa cum ţi-am spus, ajung aici în cinci minute şi dacă nu mă grăbesc. Acum poţi să-ţi imaginezi că m-am grăbit. Se îndreptă spre uşă şi îşi vârî pistolul în toc. Suntem aici, sus, domnilor poliţişti. Clienta mea este în siguranţă. Aş aprecia dacă aţi face totuşi o verificare minuţioasă a locului.

Câteva clipe mai târziu îşi făcea apariţia un poliţist în uniformă.

— Firma dumneavoastră a anunţat o situaţie de urgenţă. Trebuie să vă verific legitimaţia, ca mă asigur că vă este permis accesul în reşedinţă.

Connor îşi scoase portofelul şi îi arătă legitimaţia.

— Echipa noastră se îndreaptă încoace, iar specialistul care va cerceta sistemul de alarmă ne va spune până unde a pătruns individul şi cum a reuşit să treacă de uşa de la intrare.

— Când aţi ajuns dumneavoastră, uşa era deschisă? Întrebă poliţistul.

— Da, exact aşa cum i-am declarat şi dispecerului vostru, răspunse Connor, apoi privi spre Lauren. O să fie nevoie să chemaţi un detectiv.

— Glumiţi? Se burzului poliţistul. Doi detectivi se îndreaptă încoace. James Brooks este proprietarul casei, nu-i aşa? Omul se uită la Lauren, apoi din nou spre Connor şi zise: Ar trebui

să pună nişte haine pe ea înainte să o aduceţi jos. Nu e cazul să-şi arate desuurile noi în faţa echipei de elită a poliţiei din Boston.

Furioasă, Lauren roşi şi trase de poalele tricoului.

— De unde ştii?

— Păi, râse ofiţerul, povestea a făcut înconjurul secţiilor, domnişoară Evans. Tipul ăla e un obsedat.

Connor auzi vocea lui James Brook înainte de a-l vedea. Lauren era sechestrată în bucătărie în timp ce se examina restul casei. O verificare rapidă a sistemului de securitate confirmase faptul că persoana care pătrunsese în casă fugise în clipa în care acţionase senzorul de presiune.

— Grant, îl salută Brooks, pe cînd privirea lui măturа camera şi se fixa asupra lui Lauren. Domnişoară Evans.

— Spuneţi-mi Lauren, şopti ea de după ceaşca de cafea. Lauren e suficient, domnule Brooks. Sînt bine… doar o mică sperietură. Connor a ajuns aici înainte să mă hotărăsc eu unde să mă ascund.

— Lauren, zise Brooks, încuviinţând din cap şi trăgându-şi un scaun. Nu sînt convins că am avut suficientă grijă de tine.

Ochii artistei se măriră, însă numai pentru o fracţiune de secundă.

— Domnule Brooks, nu e tocmai sarcina dumneavoastră să-mi purtaţi mie de grijă, şi cu

atât mai puţin vă puteţi învinovăţi pentru că un pervers mi-a spart camera de hotel. Sînt sigură ce tot ceea s-a petrecut aici azi-noapte nu a fost… Indiferent ce a fost, am convingerea că există o explicaţie absolut rezonabilă.

— Sînt de acord, rosti James sec. Şi te rog să-mi spui pe nume. Connor zâmbi vag. Cunoştea foarte puţină lume care să-i fi spus lui James Brooks altfel decât „domnule Brooks”, indiferent cât de des le cerea el să nu o facă. Acum James se răsuci spre el: Spune-mi despre ce este vorba.

— Eu am ajuns în dreptul uşii de la intrare la două minute şi treizeci şi şase de secunde de la declanşarea alarmei. Aş fi venit şi mai repede, dar a trebuit să mă încalţ, începu Connor, aplecat peste tejghea. În acel moment, Lauren era în dormitor şi nu se zărea nici urmă de intrus. I-am lăsat pe poliţişti să cerceteze locul şi după ce au terminat am verificat noi atelierul, ca să vedem dacă toate lucrările sînt neatinse. Pe urmă am coborât aici. Shawn Trainer este şi el prezent. L-am cerut pentru că tot el s-a ocupat şi de spargerea de la hotel. L-am pus pe Derrick să verifice înregistrările digitale ale sistemului de securitate.

James încuviinţă şi apoi se concentră asupra lui Lauren.

— Este ceva ce ar trebui să ştiu din partea ta?

— Nu, răspunse ea scuturând din cap.

— La San Diego ţi s-a întâmplat ceva de acest gen? Te întreb pentru că nu pari prea surprinsă sau şocată, aşa cum m-aş fi aşteptat să fii.

Surprinsă, Lauren clipi des.

— Ei, dacă vreţi să mă vedeţi plângând, poate că aş putea stoarce câteva lacrimi, ca să dau satisfacţie dorinţei voastre masculine de a mă consola.

James pufni şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Bun, s-a marcat.

— Am fost crescută de un ofiţer de armată, domnule Brooks. Nu sînt una dintre fătucile alea care se ghemuiesc de frică şi sînt gata să se dezintegreze doar pentru că e un intrus în casă.

— Îmi pare bine să aud asta, zise Shawn Trainer din prag. Grant, ai vreo veste de la tehnicianul tău?

— E la subsol, face nişte racorduri la sistem. Din exterior nu putem obţine decât informaţii de bază. Aşa cere protocolul de securitate, îl informă Connor, privindu-şi ceasul. A zis că are nevoie de treizeci de minute ca să facă o diagnosticare completă a sistemului. Mai are cinci minute până mă duc la el să-i trag una după ceafă, ca să-mi dea nişte răspunsuri.

Lauren îşi fixă privirea asupra ceştii de cafea şi oftă. Connor se uita la ea în tăcere, urmărindu-i curbura umerilor şi liniile fine care i se formau în jurul gurii. Nu trata situaţia nici pe departe cu

acea degajare pe care ar fi vrut să i-o observe ceilalţi, dar, pe de altă parte, nici el nu credea că Lauren avea să cedeze şi să facă o criză de isterie. Ridică privirile spre Mathias, care apăruse şi el în pragul uşii.

— Îl aştept pe Derrick, îi zise.

Mathias dădu din cap şi făcu un pas înapoi, s-o lase pe Jane să treacă. Aceasta puse jos, lângă uşă, o geantă de voiaj şi îşi scoase jacheta.

— M-am gândit să rămân peste noapte.

— Păi, e aproape dimineaţă, remarcă Lauren, privind spre geantă.

— Corect, putem să mâncăm ceva şi pe urmă să mergem la cumpărături. Apoi o să trecem pe la Lisa, să-i arătăm tot ce am cumpărat. Pe urmă putem să ne întoarcem aici să luăm masa şi să dăm o petrecere de gagici.

— Jane, nu am nevoie să mă cocoloşeşti.

— Păi, vreau eu să te cocoloşesc, aşa că lasă-mă s-o fac.

Săltă uşor din umeri, apoi se ridică şi merse să-şi toarne nişte cafea.

În acel moment îşi făcu apariţia Derrick. O geantă de calculator i se bălăngănea de coapsă şi în mâini avea două laptopuri.

— Am fost atacaţi de hackeri.

Mathias se uită la el uluit.

— Tu ai spus că nu putem fi atacaţi.

— Am spus că este foarte improbabil ca vreun

hacker să-mi atace sistemul, pentru că sînt de-a dreptul senzaţional, îl corectă Derrick. Dar e şi mai frumos… a spart sistemul în circa trei minute şi a oprit camerele de luat vederi din exterior, înainte chiar de a intra pe strada noastră. Vestea bună este că nu a spart din sistem decât atât cât să poată trece de alarmele uşii de la intrare. Pentru că nu a folosit un cod de acces, plăcile de presiune au rămas activate şi, desigur, s-au declanşat cînd a păşit peste una dintre ele.

— Eşti sigur că a fost vorba despre un el? Se interesă Jane.

— Fie un el, fie o femeie de vreo nouăzeci de kilograme, răspunse Derrick ridicând din umeri. Plăcile de presiune au înregistrat ce greutate a acţionat asupra lor în momentul declanşării alarmei. Este unul dintre mijloacele prin care sistemul stabileşte dacă este vorba de un pericol sau nu. Ultima persoană care a stat aici avea o pisică, aşa că a trebuit să programăm sistemul ca să o recunoască şi să nu se declanşeze ori de câte ori animalul se plimba peste plăcile de presiune sau prin dreptul senzorilor de mişcare.

— Deci este vorba despre un tip solid? Se încruntă Lauren.

— Nouăzeci şi cinci de kilograme, răspunse Derrick imediat. Pe baza datelor de la senzori, aş zice că avea peste un metru optzeci.

— Eşti sigur că nu eram eu ăla?

— Absolut sigur, şefu’. Am înregistrarea ta la treizeci şi şase de secunde după a lui. Tu eşti la respectabila valoare de nouăzeci şi unu de kilograme şi un metru nouăzeci înălţime. Îi am şi pe poliţişti, explică Derrick, aşezând pe masă ambele calculatoare şi lăsându-se să alunece pe un scaun. Uite! Ia aruncă o privire aici.

Lauren îi urmărea amuzată, în timp ce toţi bărbaţii din încăpere se înghesuiau în dreptul computerului, ca şi cum ar fi urmărit un meci de fotbal. Se ridică să-şi pună cafea. Judecând după mormăielile care se auzeau dinspre ei, îşi imagină că Derrick le arăta ceva foarte *cool*.

Jane vorbea la telefonul mobil – evident cu Mercy Montgomery – cînd se întoarse lângă ea. Mai exact, o încuraja pe Mercy să stea acasă şi îi promitea că va trece să o ia la cumpărături peste două ore.

— Dacă tot mă târăşti prin magazine, să ştii că am nevoie de nişte chestii, zise Lauren trântindu-se pe un scaun. Înţelegi tu… *chestii*.

— Iubesc magazinul de *chestii*, îi răspunse Jane râzând. E magazinul meu preferat.

Lauren pufni.

— Şi cred că o să am nevoie de o rochie pentru vernisajul expoziţiei care va avea loc săptămâna viitoare la galerie. Nu cred că am ceva potrivit. În plus, vreau să comand nişte vopsele şi pânze noi, şi am nevoie şi de un magazin de electrice.

— Da, pot să-ţi asigur toate astea. Aş putea deveni medaliată la shopping, dacă ar deveni probă olimpică; în ceea ce o priveşte pe Mercy, ea ar câştiga aurul zece ani la rând. Am planificat totul. Vopsele, rochie, încă nişte chiloţei, ceva jucării erotice şi unelte electrice. Nici o problemă.

— Nu am nevoie de chiloţi, serios. Mi-am comandat unii online şi mi-au fost trimişi în douăzeci şi patru de ore. Dar poate că m-ar face să mă simt mai bine dacă mi-aş cumpăra nişte desuuri foarte scumpe şi caraghioase, din cele care nu sînt confortabile cînd le port decât dacă îmi imaginez că o ajung în pat cu cineva.

Lauren ridică privirea şi constată că toată lumea se uita la ele.

— Ce-i?

— Nimic, răspunse James Brooks. Mathias, crezi că ai tot ce-ţi trebuie ca să începi să te ocupi de problema asta?

— Ne ocupăm deja de problema asta, îl corectă Mathias, lăsându-şi mâna pe umărul lui Derrick. Jakes, continuă el, du-te înapoi la sediu şi încearcă să localizezi calculatorul tipului. Vezi dacă nu poţi identifica şi alte activităţi similare şi află dacă operează de la distanţă sau dacă a pătruns şi fizic în sistemul nostru.

— O să-i găsesc semnătura electronică destul de repede. Este o adevărată artă, şi tipii cu un astfel de talent sînt orgolioşi, zise el oftând. Trebuie

doar să dau de ea. Derrick Jakes se ridică în picioare şi începu să-şi strângă aparatura. Să-i trimit şi detectivului Trainer o copie a raportului meu? Vru el să ştie.

Connor privea cînd la Mathias, cînd la Shawn Trainer, care ridicase întrebător din sprâncene.

— Da, cu condiţia să nu incluzi informaţii legate de protocoalele noastre de securitate.

— Bineînţeles că nu! Licenţa noastră este încă în vigoare.

Derrick îşi săltă geanta de laptop pe un umăr şi plecă fără să mai spună vreo vorbă.

Când Mathias se uită la el cu reproş, Connor dădu din umeri.

— Este un tip genial, dar e un retardat cînd vine vorba să socializeze. Asta pare să fie o condiţie obligatorie.

— Şi este foarte drăguţ, observă Lauren ceva mai relaxată.

Jane dădu din cap.

— Seamănă într-un fel cu iepuraşul Duracell. Te întrebi cum i-ai putea epuiza energia.

— Am putea să alcătuim o listă de modalităţi, în scopuri pur ştiinţifice, şi pe urmă să-i cerem iubitului său confirmarea, zise Lauren ridicând de câteva ori din sprâncene, spre amuzamentul prietenei sale.

— De unde ai ştiut că e gay? Se interesă Connor.

— Am un adevărat radar în privinţa asta. Este

un dar înnăscut.

— Sau un blestem, se încruntă Jane. Adică, imediat ce vezi un tip sexy eşti lămurită dacă merită să ai fantezii în legătură cu el.

— Sau văd un tip sexy, mă prind că este gay şi pe urmă îmi petrec jumătate de după-amiază imaginându-mi cum face el sex torid cu un tip la fel de sexy ca el, o completă Lauren.

Jane îşi umezi buza de jos şi se îmbujoră puţin.

— Ai o minte murdară. Îmi place teribil de tine. Stai să vezi cînd ai s-o cunoşti pe Lisa. Va fi nemaipomenit.

Lauren se mulţumi să râdă cînd îşi dădu seama că toţi bărbaţii din cameră se holbau la ea stupefiaţi.

— Ce e?

— Eu… habar nu am, drăguţă, îngăimă Connor clătinând din cap.

— Ei, haide, doar eşti englez, îl certă Lauren. Şi fost militar. Pun pariu că ai învăţat la o şcoală particulară, numai pentru băieţi. N-ar trebui să te mai şocheze absolut nimic.

— Trebuie să recunosc, multe m-au şocat pe lumea asta, mărturisi Connor, frecându-se după ceafă. Shawn, vii cu mine să-i trimiţi acasă pe agenţii tăi?

— Sigur, nici o problemă, răspunse acesta, aruncând o privire rapidă spre Lauren. Luni o să am nevoie de o declaraţie oficială din partea ta, la

dosarul pentru această nouă efracţie.

— Sigur. Să trec pe la biroul tău?

— Nu. O să vin eu la tine. Data trecută cînd ai venit la sediu, jumătate dintre colegii mei şi-au pierdut după-amiaza încercând să-ţi obţină numărul de telefon. Shawn scoase o carte de vizită şi o puse pe masă. Grant o să-mi spună care îţi este programul, iar eu o să te anunţ cînd am nişte timp liber. Până atunci, ţine aproape pistolul pe care ţi l-a dat Grant, cînd eşti singură, nu deschide uşa cuiva pe care nu-l cunoşti şi păstrează alarma pornită.

— Dar de unde ştii că mi-a dat o armă? Se încruntă Lauren.

— Am văzut-o la tine pe noptieră, sus. Este unul dintre pistoalele înregistrate pe numele lui.

Lauren reuşise să cumpere o rochie bleumarin de mătase care-i venea de minune. Acum treceau de pază, ca să poată merge să o viziteze pe Lisa Brooks. O surprinse întru câtva faptul că bărbatul din hol nu încercă să o controleze de arme.

În urma unei înţelegeri tacite, îşi lăsase în maşină noul ei DeWALT şi luase cu ea doar hainele pe care voia să i le arate Lisei, deşi îşi închipuia că Lisa ar fi apreciat scula aceea electrică multifuncţională, cu şase viteze. Şi vibratorul rămăsese tot în maşină.

Apartamentul era modern, decorat cu gust, însă Lauren nu prea avu timp să privească în jur

înainte ca strigătul venit dinspre dormitor să le mâne pe toate trei de-a lungul holului. O descoperiră pe Lisa aşezată confortabil în vârful unui pat imens. Asistenta medicală care avea grijă de ea părăsi camera, privindu-le cu o expresie care nu putea fi interpretată decât ca uşurare.

Mercy râse uşor şi se aşează pe pat.

— O s-o scoţi din pepeni şi pe asta, dacă nu ai grijă.

— Este plătită cu un salariu nesimţit de mare, tocmai ca să mă suporte, se stropşi Lisa, iar eu trebuie să nasc peste o săptămână.

Lauren se gândi că arăta de parcă ar fi trebuit să nască deja în urmă cu câteva *luni*, dar nu spuse nimic.

— Băiat sau fată? Se interesă ea.

— Şi una, şi alta, mârâi Lisa. După ce îi scot afară, o să-l omor pe nemernicul care le este tată şi pe doctorul care mi-a prescris pilulele pentru fertilitate. Sînt prea bătrână ca să fac gemeni. E de-a dreptul obscen.

Îi întinse mâna, fluturând din degete.

Lauren strânse prietenoasă mâna întinsă şi se trezi că e trasă în jos, pe pat.

— Ţi-am cumpărat nişte lucruri.

— Aţi cumpărat şi chiloţei noi pentru tine? Întrebă Lisa cu un surâs.

— Mai este cineva în Boston care încă nu ştie că mi-au fost furaţi chiloţii? Bombăni Lauren,

întorcându-se să o ţintuiască pe Jane cu privirea.

— Ei, n-am postat nici un anunţ de mică publicitate, explică Jane cu un zâmbet radios. Deşi am fost tentată să fac o menţiune la rubrica mondenă din ziar.

Lisa hohoti de râs şi, degajată, îşi puse picioarele în poala lui Jane.

— Masează-mă cât îmi arătaţi ce v-aţi cumpărat.

Jane îşi rostogoli ochii peste cap, dar, supusă, îi scoase Lisei şosetele.

— Drăguţ… bărbatu-tău ştie că ai unghiile date cu oja numită Roşu de Lampion la Intrarea în Bordel?

— Mi se pare că se chema Roşu de Junglă, se apără Lisa. Mi s-a părut frumoasă, zise ea agitându-şi degetele de la picioare. În plus, doar nu crezi că ajunge să rostească vreo opinie despre astfel de lucruri, nu? E norocos că îl las încă în viaţă, după tot ce mi-a făcut.

Trei ore mai târziu, Lauren îşi lăsa rochia la curăţat şi încerca să asimileze ideea că nu va putea să scape de Jane. Aceasta o privise cu un amuzament degajat cînd Lauren sugerase că se putea descurca foarte bine şi singură.

Când reveniră la reşedinţă, Connor se relaxa în living în faţa televizorului cu ecran imens, în timp ce în hol mişuna o echipă a firmei de securitate. Panoul de comandă de la intrare era făcut bucăţi. Jane flutură o mână în semn de salut şi apoi o

ajută pe Lauren să-şi care cumpărăturile la etaj.

În dormitor, Jane dădu drumul pe pat celor şase sacoşe cu lucruri şi ridică o sprânceană.

— Dacă vrei să joci rolul femeii neajutorate în faţa masculului superalfa, să-mi spui. Pot să dispar în peisaj.

— Nu sînt neajutorată, iar dacă el are nevoie de o astfel de tipă, trebuie să caute în altă parte.

— Păi, are o înclinaţie spre genul ultrafeminin, pufos. A fost o vreme cu Casey, până ce ea a început să vrea ceva mai serios şi el n-a fost dispus la asta. Nu ştiu chiar tot ce s-a întâmplat între ei, dar cum n-am observat niciodată vreun conflict între Connor şi Shawn, probabil că n-a fost prea grav.

Lauren nu o cunoscuse pe Casey Trainer şi chiar nu voia să-i afle povestea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se compare cu fosta iubită a lui Connor.

— Pufoasă, zici?

— Mda, ca o prăjitură. Toată numai zulufi de păr blond, şolduri pline şi sâni mari, explică Jane, conturând o clepsidră în aer. Ea şi Mercy sînt cam pe aceleaşi mărimi şi aceleaşi forme, cînd nu sînt gravide… Ştii tu, genul acela care îi face pe bărbaţi să saliveze excesiv şi să se lovească de lucruri în timp ce le privesc trecând.

Lauren se încruntă, lăsând să-i scape un oftat. Ea nu avea să arate niciodată aşa. Avea cincizeci

şi nouă de kilograme şi un metru şaptezeci şi cinci, la limita spre slăbănoagă, şi de-abia dacă avea cu ce să umple o cupă C la sutien.

— Deci, cât timp am ca s-o urăsc?

— La mine a durat o lună întreagă, mărturisi Jane cu un rânjet. Dar Casey este o dulceaţă şi chiar nu poţi să urăşti o femeie care şi-a botezat câinele Harvey Wallbanger[1].

Lauren pufni în râs şi se trânti pe pat.

— Nu, nu poţi. Cred că am nevoie de un câine.

— Probabil e cam greu de obţinut unul la ora asta, zise Jane privindu-şi ceasul. Vrei să salvezi unul dintr-un adăpost sau preferi un câine dresat profesional?

Lauren îşi muşcă buza.

— Păi, mi-ar plăcea să fac o faptă bună, dar, practic vorbind, cred că m-aş simţi mai liniştită dacă aş avea un câine dresat să mă păzească şi să mă protejeze.

— Ai vreo preferinţă de rasă?

— Tatei i-au plăcut întotdeauna ciobăneştii, iar mie mi s-a părut întotdeauna grozav să-i am în preajmă, explică Lauren, începând să golească sacoşele. Ar trebui să-i spunem lui Connor că o să vină nişte curieri.

— O să-i spun eu, se oferi Jane.

Lauren încuviinţă şi se duse să caute o foarfecă, să taie etichetele de la noua ei colecţie de sutiene şi chiloţi – nişte piese foarte viu colorate pe care

nu şi le-ar fi cumpărat probabil niciodată de una singură. Când prietena ei reveni, sortase totul pentru spălat.

— Vrei să comanzi de mâncare aici? O întrebă Jane. Mathias o să ajungă peste câteva ore. M-am gândit să-l aştept cu ceva de-ale gurii, dar dacă vrei putem să mergem să mâncăm în oraş.

— Ar fi bună nişte mâncare thailandeză, murmură Lauren. Nu prea am chef să dau iar piept cu o mulţime de oameni. Lisa a fost cam aşa cum mă aşteptam.

— Da, e o tipă formidabilă. Chestia asta cu repausul la pat o calcă pe nervi, şi a concediat şase asistente doar în ultima lună. Brooks se mulţumeşte să râdă şi să-i angajeze o asistentă nouă. Este îndrăgostit până peste cap de fundul ei obraznic, în toate felurile posibile. Săltându-se în pat, Jane continuă: Maşina de spălat şi uscătorul sînt la subsol. Putem să ne uităm peste meniurile din bucătărie să vedem dacă există şi thailandeze. Băieţii de la securitate sînt destul de diferiţi ca gusturi, aşa că sînt aproape sigură că avem de unde să alegem.

— Mie comandă-mi nişte creveţi cu sos dulce-acrişor şi nişte pacheţele de primăvară, zise Lauren oftând şi privind la grămezile de haine. Jos găsesc şi un coş de rufe?

— Mda, cred că este, dacă nu cumva l-a aruncat ultimul locatar. Era un dobitoc. Domnul Brooks a

ajuns să-l concedieze, iar după plecarea lui am găsit reşedinţa într-o stare dezastruoasă. A găurit şi pereţii. A trebuit să renovăm şi să redecorăm toată casa.

— Cine era tipu'?

— Robert Stein, un nemernic de prima mână.

Lauren clipi surprinsă.

— N-am auzit să fi lucrat pentru Holman.

— Pentru că într-o lună de zile l-am angajat şi l-am şi dat afară. Despărţirea nu a fost deloc plăcută, recunoscu Jane. Dar astea sînt de domeniul trecutului, iar tu eşti mult mai potrivită pentru organizaţie şi pentru puştii de la academie.

Jane mai flutură o dată din mână, în timp ce ieşea din dormitor, şi plecă să caute meniurile.

Câteva minute, Lauren rămase cu ochii fixaţi pe grămada de haine şi cu gândul la povestea cu Stein, apoi ieşi să caute coşul de rufe. Cu excepţia maşinii de spălat, a uscătorului şi a câtorva coşuri, subsolul era gol. Uşa mare din oţel a camerei de refugiu emana o senzaţie de siguranţă, în măsura în care ar fi reuşit să se adăpostească acolo în caz de nevoie. Alungându-şi un fior, Lauren apucă două coşuri şi urcă scările înapoi.

Când ajunse sus, Connor o aştepta lângă uşa care dădea la subsol. Lauren ridică mirată din sprâncene.

— Jane mi-a spus că vrei un câine pentru protecţie personală.

— Şi ca să alerg cu el, explică Lauren. Deci nu de talie mică. Mă gândeam la un pitbull sau un ciobănesc. Un vecin din San Diego avea un pitbull. Obişnuiam să-l iau cu mine cînd alergam.

— Nu poţi ţine un pitbull, clătină Connor din cap. Legea nu-ţi permite să-i scoţi botniţa, aşa că ar fi ineficient dacă eşti atacată pe stradă. Am să mă gândesc totuşi. Ştim un tip care dresa câini pentru armata americană. A ieşit la pensie de câţiva ani şi are propria lui firmă de dresaj. Noi n-am cumpărat câini pentru firmă, dar Mathias are un asemenea plan în vedere.

Degetele lui Lauren se încleştară pe coş.

— Ar fi grozav. Am văzut câinii militari în acţiune. Totuşi, n-aş vrea unul scos din activitate… nu unul care a participat la lupte.

— Am înţeles, zise Connor. Vrei să te ajut? Făcu el semn spre coşul de rufe.

— Cred că mă descurc, îi zâmbi Lauren.

1 Cocktail a cărui denumire este folosită, în argou, cu sens de „explozibil” sau pentru a-i desemna pe şoferii care conduc sub influenţa alcoolului. (n. Red.)

Capitolul 4

Obosise din cale-afară tot privind la bărbaţi goi. Era aşa de aiurea, din aşa de multe puncte de vedere, că nici măcar nu mai era amuzant. Lauren

azvârli iritată creionul, dar reuşi să-şi controleze vocea pentru a-i cere modelului să se îmbrace. Acesta cu siguranţă nu părea să bage de seamă furia care creştea în ea. Agenţia îi trimisese exact ceea ce solicitase, fără excepţie, însă nici unul dintre cei treizeci şi şase de bărbaţi pe care îi văzuse nu-i declanşase scânteia de inspiraţie pe care o aştepta.

Se uită la ceas şi oftă. Nu mai avea decât treizeci de minute până ca Shawn Trainer să sosească pentru a-i lua declaraţia şi ca să-i mai pună câteva întrebări. Îşi umplu ceaşca de cafea şi îşi făcu drum spre etajul unde se afla biroul lui Connor, în cadrul serviciului de securitate. Uşa era deschisă, aşa că îşi vârî capul ca să-l anunţe că e acolo.

Bărbatul îi făcu semn cu mâna să între şi îşi închise laptopul.

— Cum merge vânătoarea de cocoşei?

— E grosolan s-o numeşti astfel, râse ea.

— Şi ar trebui să-mi cer scuze? Întrebă Connor cu un zâmbet.

— Nu. Lauren se lăsă pe un scaun şi puse pe biroul lui un stick. Mi-am scris declaraţia. Mă gândeam că poţi să mi-o printezi tu. Încă nu mi-am instalat biroul acasă.

Connor încuviinţă şi luă stick-ul.

— Deci nu crezi că la un moment dat ar trebui să discutăm despre ghinionul tău excesiv?

— De fapt... la San Diego nu prea am avut ghinion, zise Lauren roşind.

— Serios? Se miră Connor. Pentru că mie mi s-a părut că erai foarte dornică să te muţi aici, şi mai e şi povestea coşmarurilor repetate.

— Dar nu sînt decât nişte coşmaruri, murmură Lauren. Crede-mă, am căutat dovezi care să arate contrariul şi nu am descoperit nimic. Nu era nimic de găsit în apartamentul meu.

Un ciocănit puternic în uşă le atrase atenţia asupra lui Shawn, care dădea să între în birou.

— Sunteţi ocupaţi?

— Nu, deloc.

Connor îi făcu şi lui semn să între şi îi întinse foaia de hârtie pe care o scosese din imprimantă.

— Lauren ţi-a scris deja declaraţia, spuse el punând coala pe birou. Se pare că a făcut chestia asta destul de des.

— Într-adevăr, aprobă Shawn arcuindu-şi sprâncenele, numai că nu am găsit nici o dovadă în acest sens.

— Sunteţi nişte aiuriţi, amândoi, bombăni ea roşind. Mă uit şi eu la televizor.

Connor pufni şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ţi-am trimis pe mail raportul de securitate, iar aici este declaraţia mea oficială, zise el scoţând un plic maro. Oamenii mei încă studiază modul în care a fost deschisă uşa de la intrare, dar nu sînt prea optimist.

Shawn încuviinţă din cap.

— Trebuie să iei în calcul şi posibilitatea unei lucrături din interior.

Lauren încremeni.

— Poftim? Vorbeşti serios?

Connor avea o expresie posomorâtă.

— N-ar fi prima oară cînd un angajat devine prea interesat de un coleg de muncă, explică el, legănându-se pe scaun. Poţi să fii liniştită, îmi controlez foarte atent oamenii. Pe deasupra, cu toţii ştiu cât de aproape stau de reşedinţă, iar pentru mine nu lucrează nişte idioţi.

Lauren cumpăni această informaţie, întrebându-se dacă persoanele care lucrau cu Connor Grant aveau măcar idee despre cât de periculos era. Îl privi pe Shawn Trainer, care vâra declaraţia ei în plicul pe care i-l înmânase Connor. Cei doi bărbaţi fuseseră atât de îngrijoraţi în legătură cu cele două intrări prin efracţie, la hotel şi la reşedinţă, încât Lauren se simţi ca ultimul om pentru că nu fusese sinceră cu ei. Sentimentul de vinovăţie o apăsa tot mai tare.

— Am făcut cândva o greşeală.

Shawn se duse la uşă şi o închise, fără a rosti o vorbă. O încuie şi îşi trase aproape de Lauren un scaun, pe care îl încălecă degajat.

— OK, cu toţii mai greşim.

— A fost una destul de mare.

— Ai păţit ceva?

— Nu, răspunse ea, trecându-şi mâna prin păr. Dar se putea întâmpla.

— Şi ai coşmaruri de atunci? Întrebă Shawn pe un ton atât de neutru, încât Lauren se relaxă.

— Mi-a fost greu să mai dorm după acea întâmplare. Şi cum închid ochii, o retrăiesc. Uneori visele sînt mai rele decât ceea ce s-a întâmplat în realitate.

— Greşeala asta... l-ai mai văzut de atunci? O întrebă Connor, în timp ce se ridica şi ocolea biroul până în dreptul ei. Te-a mai sunat? A încercat să ia legătura cu tine?

— Nu, oftă Lauren. Nu este vorba de asta. Doar că nu vreau ca voi doi să credeţi că ascund cine ştie ce mister din trecutul meu. Ne-am cunoscut printr-un prieten comun şi am negociat un aranjament. El a abuzat de încrederea mea şi mi-a lăsat o oarecare spaimă. Nu a încercat niciodată să ia legătura cu mine după aceea şi chiar şi-a cerut iertare, prin mijlocirea prietenului nostru comun, pentru că a împins înţelegerea noastră dincolo de ceea ce conveniserăm. Lauren ţintuia cu privirea spaţiul din podea care o despărţea de Connor. Nu voia să facă o confesiune detaliată, dar îşi dădea seama că nici unui din ei nu avea să fie mulţumit cu o explicaţie atât de vagă. A fost vorba despre un joc sexual, şopti ea.

— Şi el nu ţi-a respectat cuvântul de siguranţă? Întrebă Connor încet.

Lauren roşi.

— Am discutat mai multe scenarii, dar nici unul nu l-a atras într-adevăr, oftă ea masându-şi faţa cu mâinile. Era… M-a luat de pe stradă şi m-a ţinut ostatică timp de o oră, înainte să-şi dea seama că, de fapt, eu nu mă jucam… că eram speriată ca dracu'.

— Ai crezut că avea de gând să te violeze, conchise Shawn. Te-a legat şi…

— Mi-a pus un căluş în gură, apoi m-a aruncat pe bancheta unei camionete pe care o închiriase. Nu pot decât să-i mulţumesc lui Dumnezeu că imaginaţia lui înclina mai degrabă spre *seducţie cu forţa* decât spre viol. Se aştepta ca eu să nu mă mai zbat, iar cînd a văzut că nu cedez şi-a dat seama că scenariul nu era pe placul meu. Mi-a dat drumul.

— Nu ai depus plângere la poliţie?

— Şi ce să le fi spus, domnule detectiv Trainer? Că am plănuit o serie de jocuri sexuale elaborate, cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoşteam, şi că el a exagerat?

— A exagerat aşa de tare, că tu ai coşmaruri pe tema asta de ceva timp, răspunse Connor, pe un ton care nu era nici pe departe la fel de neutru ca al lui Shawn.

— Am făcut o greşeală, insistă Lauren. Ca să fiu cinstită, şi el a fost la fel de şocat ca şi mine, în final. Practicaserăm un joc pentru care nu eram

pregătiţi, iar experienţa a fost suficient de traumatizantă şi fără amestecul poliţiei, oftă ea. De aceea am fost aşa de dornică să plec din San Diego şi să mă mut aici. De aceea am coşmaruri.

— Pentru că ai făcut o greşeală, repetă Connor. Drăguţă, se pare că el este cel care a făcut greşeala.

— Eu i-am dat ocazia şi am fost imprudentă. Frustrată, Lauren se lăsă pe spate, jucându-se nervos cu părul. Este un subiect despre care nu-mi place să vorbesc prea mult, dar şirul acesta de ghinioane din Boston m-a făcut foarte nervoasă, aşa cum mă scoateţi şi voi din sărite cînd vă uitaţi la mine ca şi cum aş ascunde un secret profund şi sumbru.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat? Vru să ştie Shawn, care scosese un carnet din buzunarul hainei. Ce poţi să ne spui despre el?

— Îl cheamă Anthony Davis. Este avocat specializat în corporaţii, la San Diego. Este blond, are ochi albaştri şi este cam de talia şi greutatea ta. S-a întâmplat acum mai bine de un an, spuse Lauren, frământându-şi degetele împreunate. Ai de gând să iei legătura cu el?

— Am de gând să verific nişte treburi şi să mă conving că tipul se află acolo unde ar trebui să fie. O să stau de vorbă cu el, admise Shawn. La ce valoare ai estima tu că se ridică lucrările pe care le ai acum în reşedinţă?

Lauren ridică din umeri.

— De fapt, până cînd nu ajung pe simezele galeriei şi lumea nu începe să vorbească, ele sînt fără valoare, pentru că nu am un palmares foarte bogat. Am avut la Los Angeles o expoziţie de succes de pe urma căreia am rămas cu puţin peste cinci milioane de dolari, după ce şi-a luat fiecare partea.

— Mercy pare să creadă că vei aduce o grămadă de bani fundaţiei, observă Connor.

— Poate chiar am s-o fac, dar sînt o mulţime de factori care contribuie la stabilirea valorii exacte a unei expoziţii. Dacă o lucrare a fost furată înainte de a fi expusă vreodată public, aş zice că e dificil să-i găseşti un cumpărător.

— Atunci ne întoarcem la motivaţiile de ordin personal, zise detectivul. Dacă individul care a intrat prin efracţie în reşedinţă nu-ţi căuta lucrările, înseamnă că te căuta pe tine.

Ideea o făcu să se crispeze.

— Verifică-l pe Anthony, dar el e la San Diego, acolo unde trebuie să fie. E un ticălos nesimţit, dar nu este genul care să renunţe la viaţa pe care o duce ca să traverseze ţara şi să-mi spargă mie casa.

— Nici măcar ca să termine ceea ce a început? Întrebă Connor.

Lauren avu o ezitare, dar scutură din cap.

— Nu reprezintă o ameninţare.

Connor întinse braţul şi îi prinse obrazul în palmă, ridicându-i bărbia aşa încât să o poată privi în ochi.

— Nici tu nu crezi asta, drăguţă, pentru că dacă ai crede n-ai mai avea coşmaruri cu el intrând cu forţa peste tine.

Lauren rezistă imboldului de a-şi lăsa obrazul în palma lui şi inspiră adânc.

— Nu a fost… o experienţă prea grozavă.

— Nu, îmi dau şi eu seama de asta, zise Connor, dându-i drumul cu o grimasă.

Lauren se ridică brusc în picioare.

— Ar trebui să plec, mai am încă trei modele care vin astăzi după-amiază.

Connor făcu semn din cap şi îşi încrucişă braţele, iar ea se grăbi să părăsească biroul.

— Un joc sexual care a scăpat de sub control?

Shawn răsuflă zgomotos.

— Un violator care şi-a pierdut curajul, dacă mă întrebi pe mine.

Maxilarul lui Connor juca încleştat în timp ce bărbatul privea la uşa pe care Lauren ieşise în grabă, ca şi cum funduleţul ei nostim luase foc.

— Căpitanul tău n-o să aprobe deplasarea unui detectiv până acolo. Nu cu bugetul pe care îl aveţi.

— Nu, n-ar aproba, admise Shawn. Aş putea probabil să conving pe cineva din San Diego să-l interogheze pe Davis. Sau aş putea trece cu vederea intenţia ta de a trimite în misiune un

soldat universal dintre cei care se fâţâie pe aici, deghizaţi în gărzi de corp.

Connor râse uşor, dar nu era un sunet plăcut.

— O să te ţin la curent cu ceea ce vor găsi oamenii mei şi o să fac o verificare de fond a tipului, după tipicul Inchiziţiei spaniole. O să primeşti şi tu un exemplar din raport.

— Eşti puţin cam implicat în cazul ăsta, remarcă Shawn. Am motive să mă îngrijorez?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Detectivul ridică spre el o sprânceană negricioasă.

— Uite ce e, la început lucrurile au fost tensionate între noi doi, după ce m-am însurat cu Casey, şi mi-am dat seama că nu mă consideri unul dintre prietenii tăi. Îmi închipui că pentru tine n-o să fiu niciodată mai mult decât un poliţist pe care îl cunoşti şi care, din întâmplare, e căsătorit cu fosta ta iubită. Dar te rog să-mi recunoşti unele merite. Sînt un observator destul de fin şi cunosc privirea din ochii unui bărbat care vrea să-şi protejeze femeia.

— Lucrează pentru fundaţie, aşa că siguranţa ei este în grija mea.

— Este o femeie frumoasă pe care o atingi foarte des, replică Shawn pe un ton egal. Nu mă îndoiesc nici o clipă că îţi faci meseria. Cred doar că ai şi ceva motivaţii de ordin personal.

— Şi ce dacă am?

— Casey va fi încântată, mai zise Shawn, apoi se ridică şi se întinse. Şi va trebui probabil să înduri nemăsurate tachinări din partea celorlalte femei din viaţa noastră.

Îmbujorat, Connor se înapoie la masa de lucru.

— Nici măcar nu este genul meu.

— Niciodată nu sînt, rânji Shawn.

Connor se prăbuşi în scaun.

— Ieşi afară din biroul meu, până nu apuc să-ţi trag un şut în fund. Asta le va da femeilor din viaţa noastră un subiect de discuţii.

— Ţine-mă la curent aşa încât să mă pot preface, cel puţin în faţa căpitanului meu, că ştiu ce pui la cale.

Lauren îşi impusese să nu schiţeze nici o grimasă în faţa unui bărbat gol-puşcă. Erau nişte creaturi sensibile şi, de obicei, luau o încruntare ca pe o remarcă negativă la adresa penisului propriu.

— Asta e tot, Cameron. Îţi mulţumesc pentru şedinţa de azi.

— Nici o problemă, domnişoară Evans. Studentul de douăzeci de ani îi trimise un zâmbet încrezător şi se îndreptă spre locul unde îşi lăsase hainele. Foarte mulţi dintre băieţii de la agenţie discută despre proiectul acesta. Ştiţi cînd veţi face alegerea finală?

— Nu. Mai am vreo două modele de vizionat astăzi şi câteva întâlniri pentru săptămâna

viitoare. Sper din suflet să decid până la sfârşitul lunii, dar depinde.

— Poate că ar trebui să ne legaţi pe câţiva dintre noi, să vedeţi dacă asta nu vă inspiră, zise tânărul, zâmbind uşor ironic. Îi aruncă lui Lauren o privire şireată în timp ce îşi trăgea pe el blugii, fără să se încheie la şliţ. Aş putea să-mi fac timp pentru dumneavoastră astă seară, pentru o sesiune mai personală.

— Afurisit mic şi impertinent! Exclamă Lauren rânjind larg. Ai face mai bine să o tai de aici, sau o să întârzii la cursul de care pomeneai mai devreme.

— Nu-i poţi reproşa omului că încearcă, râse băiatul.

Într-adevăr, nu putea. Închise dosarul pe care i-l făcuse şi îl uşui afară din cameră.

— Haide, valea!

Treizeci şi nouă de penisuri şi încă mai erau de venit. Când uşa se închise în urma tânărului, Lauren oftă. Vânătoarea de cocoşei nu mergea deloc bine.

— Pentru o tipă care s-a uitat la atâtea sugiucuri masculine cum ai făcut tu azi, pari destul de deprimată.

— Connor a botezat-o „vânătoarea de cocoşei”, bombăni Lauren în direcţia prietenei sale.

Jane pufni în râs şi apoi îşi muşcă buza, cu ochii jucându-i de veselie.

— E al dracu’ de amuzant.

— Este nostim, într-un fel, recunoscu Lauren cu un oftat. M-am tot gândit la asta în timpul ultimelor trei interviuri, aşa că, bineînţeles, nu m-am putut uita decât la sculele lor, ceea ce nu este o atitudine tocmai profesionistă.

— Păi, zise Jane zâmbind, lucrările tale sînt oarecum centrate pe acest aspect. Vreau să spun că, din cât se pare, îţi place destul de mult scula.

Lauren o privi atent.

— Celor mai multe dintre femei le place, fie că vor să recunoască asta sau nu.

— Eu *ador* cocoşelul, declară Jane. Practic, este obiectul meu preferat pe acest pământ.

Tresări dintr-odată cînd două braţe o smulseră din cadrul uşii şi Mathias începu s-o sărute pe gât.

— Hei!

— Trebuie să încetezi să mai vorbeşti despre penisuri şi jucării erotice de faţă cu alţii, o avertiză bărbatul.

— Băgăciosule! N-ar trebui să tragi cu urechea la ce vorbim noi, se hlizi Jane.

— Femeie, treaba mea este să te supraveghez tot timpul, zise el sărutând-o apăsat pe tâmplă. Altfel o să dai mereu de bucluc.

— Aici te-a avut, chicoti Lauren străbătută de un fior de invidie văzând cât de lejeră era relaţia dintre cei doi.

Jane se sprijini cu tot corpul de bărbatul de

lângă ea.

— Mda. Din prima clipă, dar asta e o poveste de spus altă dată. Vrei să iei cina cu noi?

Voia oare să fie a cincea roată la căruţă şi să se uite cum doi oameni sexy şi dinamici îşi manifestau afecţiunea unul faţă de celălalt? Cum masochismul ei era mai mult teoretic, hotărî să nu-l pună la încercare cu o seară petrecută alături de un cuplu care se giugiuleşte.

— Nţ. Cred că o să mă mulţumesc să comand ceva de mâncare aici.

— Asta este, atunci, oftă Jane. Dar nu uita să activezi alarma.

Lauren îi surâse.

— Ştii că nu poţi fi garda mea de corp, nu?

— Aş fi o gardă de corp perfectă, declară Jane. Sînt o armă absolut mortală.

— Am auzit şi eu despre tehnicile tale soldăţeşti, zise Lauren făcându-i cu ochiul. Mercy m-a pus la curent cu şedinţele tale de tăvăleală cu Mathias, cînd am fost să-mi cumpăr rochia.

— Eu nu mă tăvălesc, roşi Jane.

— Ei, s-ar putea să ne fi şi tăvălit puţin, râse Mathias.

Lauren puse piciorul pe cea de-a patra treaptă a scării de la intrare şi se aplecă în faţă ca să facă o întindere completă a corpului. Cam la trei străzi distanţă de casă era un parc pe care îl alesese ca să-şi facă alergările. Abia aştepta să-şi clătească

ochii cu peisajul. Cinci zile pe banda de alergări nu fuseseră cine ştie ce bucurie.

Se gândise să-i telefoneze lui Connor, să vadă dacă nu ar fi vrut să alerge împreună, dar omul acela fusese alături de ea toată săptămâna şi Lauren îşi imagina că avea şi el nevoie de o pauză. Îşi strânse mai bine părul în coadă şi îşi înfipse căştile în urechi. Îşi încărcase ipod-ul cu muzică din anii ’80, aşa că se simţea gata s-o pornească.

Străbătu în fugă cele câteva străzi până la parc şi îşi mări ritmul cînd intră pe o pistă de alergare bine întreţinută. Pe alei era multă lume, aşa că se simţea în siguranţă.

Connor azvârli la o parte prosopul şi se întinse să ia telefonul mobil.

— Grant.

Auzi cum la capătul celălalt al firului un bărbat îşi drege vocea.

— Connor Grant?

— Da, cine e acolo?

Connor se încruntă şi aruncă o privire spre ecranul aparatului.

— Uite ce e, eu făceam jogging prin parc şi am văzut un tip şi o femeie care păreau că se luptă unul cu altul. El încerca să o scoată de pe alee, zise necunoscutul gâfâind cu putere. I-am oprit, dar femeia nu vrea să stea de vorbă cu mine, nu rosteşte decât numele tău şi numărul de telefon. Când am întrebat-o dacă nu vrea să chem un

poliţist a zis că nu.

— În parc unde? Ceru Connor să ştie în timp ce se îndrepta spre dulap. Brunetă, cu ochi albaştri?

— Da, e o tipă superbă, dar e *rău* de tot. Trebuie să te grăbeşti. Suntem pe pista de alergări numărul şase, destul de aproape de intrare.

— O cheamă Lauren. Spune-i că sînt pe drum şi nu încerca să pui mâna pe ea.

— Nu, bătrâne, nici nu mă gândesc.

*

Când ajunse acolo, Connor văzu că se adunase ceva lume şi un poliţist în uniformă stătea pe vine în faţa tinerei femei. Era clar că omul vorbea cu ea de ceva vreme, căci i se citea pe faţă frustrarea că nu primeşte nici un răspuns.

— Lauren.

Femeia îşi lăsă dintr-odată capul pe spate şi se smulse de lângă poliţist cu un scâncet de animal rănit. Se aruncă la pieptul lui Connor, care o strânse tare în braţe în timp ce examina locul.

— Unde e tipul care m-a sunat?

— Aici sînt, bătrâne. William Trent, zise respectivul – un bărbat înalt – ridicând o mână.

— Mi-ai spus că ai oprit un individ care încerca să o tragă de pe pistă? Îl întrebă Connor, trecându-şi mâna prin părul ei. Cum arăta?

— Cam ca tine de înalt şi de solid, poate ceva mai masiv. Era în costum de antrenament, dar nu părea să fi făcut cine ştie ce alergări în dimineaţa

asta, dacă înţelegi ce vreau să spun. Striga la ea, ceva legat de un cod, şi ea ţipa după ajutor.

Connor dădu din cap şi apoi se uită la poliţist.

— Domnule poliţist, cereţi-l prin dispecerat pe detectivul Shawn Trainer.

Bărbatul în uniformă îl privi încruntat.

— Am solicitat un detectiv de la Delicte Sexuale.

Lauren zvâcni în braţele lui.

— Îl cunoaşte pe Shawn Trainer şi el conduce cercetările legate de intrarea prin efracţie în casa ei. Cum atacatorul îi cerea un cod, este de domeniul evidenţei că voia codul de securitate al sistemului de alarmă de acasă, zise Connor sărutând-o pe tâmplă. Trebuie să te linişteşti, drăguţă, şi să vorbeşti cu mine.

— Acasă, şopti Lauren. Du-mă acasă, Connor. Nu pot... du-mă acasă.

— Da, aşa facem.

Vârî mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită.

— Domnule Trent, vă sînt îndatorat. Sunaţi-mă dacă aveţi vreodată nevoie de ceva, *indiferent ce*.

Trent se uită la cartea de vizită şi o cercetă.

— Lucraţi pentru Mathias Montgomery?

— Sînt adjunct la Montgomery Security, spuse Connor şi se întoarse pe pistă. Domnule poliţist, spuneţi-i detectivului Trainer că am dus-o pe domnişoara Evans acasă. Ştie el unde să ne găsească.

— Nu vă pot permite să luaţi victima de la locul

faptei.

Connor se uită urât la el, şi bărbatul se dădu un pas înapoi.

— Dacă Trainer are o problemă cu acest lucru, poate să discute cu mine mai târziu. Ea nu mai rămâne aici. Trebuie să delimitezi zona pentru cei de la criminalistică şi să începi luarea de declaraţii de la martori. Sînt convins că ai fost învăţat cum să faci toate astea, cînd ţi s-a dat insigna.

— Trebuie să fac un duş, murmură Lauren după ce el o conduse la reşedinţă.

— Mai aşteaptă puţin, îi zise Connor în timp ce o conducea la canapea şi îi făcea semn să se aşeze. L-ai zgâriat cu unghiile? De câte ori te-a lovit în căpşorul acesta drăgălaş al tău? Vru el să ştie. Îi aplecă într-o parte capul, încruntându-se la vederea vânătăii care începea să i se întindă pe obraz.

— Mi-a tras un dos de palmă, o singură dată, gemu Lauren frecându-şi sângele uscat de la colţul gurii. Nu ştiam că eşti adjunct la Montgomery Security. Credeam că lucrezi doar la galerie.

Connor ridică din sprâncene, surprins că ea schimbase brusc subiectul.

— Deţin treizeci la sută din Montgomery Security, drăguţă. Lucrez la galerie pentru că este cel mai mare contract al nostru în Boston. Înainte ca Mathias să semneze contractul cu Holman

stăteam la New York. Avem activităţi în New York şi aici, la Boston. Al treilea partener al nostru este încă la New York… Alasdair Mebain. A făcut parte din trupele SEAL ale marinei şi e un tip dat dracului.

— Alasdair, repetă Lauren. Ce nume frumos.

— Majoritatea celor care îl cunosc îi spun Dare, zise Connor şi se aşează pe canapea, trăgând-o aproape. Deci, o să stăm aici până cînd o să vrei să-mi povesteşti sau până ce Shawn vine după noi şi mă beşteleşte pentru că m-am răstit la un poliţist.

Lauren râse întâi uşor, dar apoi râsul se transformă într-un suspin. Se întoarse cu faţa spre el, îşi înfipse degetele în coastele lui şi începu să plângă de-a binelea.

Connor se uită la mâinile ei şi observă că amândouă erau julite şi pline de vânătăi. Se părea că şi ea reuşise să-i tragă tipului câteva, dar nu era deloc surprins de această posibilitate… la urma urmelor, fusese singurul copil al unei familii de ofiţeri de carieră. Nici un părinte adevărat nu ar fi putut creşte o femeie aşa de frumoasă cum era Lauren fără s-o înveţe să se apere singură.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi ridică pistolul, dar apoi se mai relaxă la auzul tastelor pe care se bătea codul. Ţinea pistolul îndreptat spre intrarea în living cînd în cadrul ei apărură Mathias Montgomery şi Shawn Trainer. Connor aşează

pistolul lângă el pe canapea şi începu să o mângâie pe Lauren pe spate, descriind cercuri cu mâna, ca să o liniştească.

Mathias o studie din priviri şi îi remarcă tremuratul şi suspinele sfâşietoare, care nu se domoliseră nici o secundă din clipa cînd Lauren începuse să plângă.

— Doamne, ce porcărie.

Connor era perfect de acord.

— Un martor care a asistat la scenă susţine că tipul îi striga lui Lauren ceva legat de un cod, le explică el, privind în jur. Ce rahat ar putea să-şi dorească de aici, care să-l determine să rişte un atac asupra unei femei şi să încerce s-o ia din mijlocul unei alei foarte circulate la o oră de vârf? Parcul nu e niciodată pustiu în momentul ăsta al zilei.

Mathias îşi încleştă maxilarul şi clătină din cap.

— Nu este vorba despre lucrările de artă de la etaj, nu-i aşa?

— Nu, desigur, întări Shawn. Are nevoie de o intervenţie medicală?

— Nenorocitul a lovit-o peste faţă şi i-a făcut câteva zgârieturi şi vânătăi. Cred că o parte din sângele ăsta e al lui, zise Connor schimbând o privire cu Mathias. Putem să prelevăm o mostră şi să facem testul ADN chiar noi, mai repede decât ar putea-o face poliţia locală.

Shawn oftă.

— Nu discutaţi despre asemenea chestii de faţă cu mine. Lăsaţi-mă să aduc un tehnician pentru cercetările *mele,* iar dacă aveţi de gând să anunţaţi FBI-ul, să-mi spuneţi şi mine înainte, ca să-l pot preveni pe căpitan.

— O femeie, Trainer. Ai grijă să aduci o femeie tehnician.

— Mda, fu Shawn de acord. Nici o problemă.

Cu o lovitură de picior, Lauren aruncă la o parte costumul de antrenament distrus şi se strecură sub duş, recunoscătoare că în sfârşit putea să o facă. Mintea îi era blocată; nu avea altă justificare pentru faptul că o lăsase pe Jane Tilwell să o dezbrace, abia schiţând un protest.

— Mă descurc, spuse ea.

— Da, nu mă face să intru acolo peste tine, o avertiză Jane. Dacă ies şi eu din baie cu părul ud, toţi bărbaţii din casă vor avea vise erotice cu noi două, ani de zile de acum încolo.

Tehniciana de la criminalistică ieşi din baie cu o pungă pentru probe plină cu haine.

Lauren râse fără să-şi dea seama.

— În facultate m-am culcat cu o tipă, zise.

— Ei, na? Se miră Jane, zâmbind şi lăsându-se cu spatele de chiuvetă. Era la fel de sexy ca mine?

Lauren îi aruncă o privire prin sticla cabinei de duş.

— Nuu, nici pe departe, dar era destul de drăguţă. S-a suit peste mine într-o seară, cînd

trebuia să învăţăm, şi eu am lăsat-o, povesti ea, întinzând mâna după şampon. Ţie ţi s-a întâmplat?

— Hmm. De fapt, a fost odată o femeie, într-un bar. A intrat după mine în cabina de toaletă… şi-a băgat limba în gura mea şi şi-a îndesat mâna în chiloţii mei. N-am avut inima şi nici nu eram suficient de trează ca să-i spun că sînt hetero, aşa că i-am întors favorurile.

— Născoceşti toată povestea, o acuză Lauren.

— Ba deloc. A fost destul de fierbinte treaba, dacă stau să mă gândesc. Tipa mă dorea rău de tot. Şi, de fapt, uită-te la mine… cine ar putea s-o condamne?

Lauren râse şi se lipi de perete.

— Ştii… a fost un adevărat coşmar devenit realitate.

— Văd şi eu, şopti Jane. Şi cu siguranţă n-a fost prima dată cînd un bărbat te agresează fizic. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu prea, răspunse Lauren cu un oftat. O s-o fac, doar că nu acum, bine?

Când se aşează la masa din bucătăria reşedinţei, Mercy Montgomery era aşa de supărată, că degetele îi tremurau uşor. Connor nu putea să sufere s-o vadă în starea aceea. Îşi imagina că nu era singurul care gândea astfel, pentru că soţul femeii stătea lângă ea, în picioare, înfuriat la culme.

— Vreau să aibă securitatea asigurată douăzeci

şi patru de ore din douăzeci şi patru, până cînd se lămuresc lucrurile, şopti Mercy. Vreau să verificaţi trecutul fiecărui bărbat care s-a intersectat cu ea de cînd a ajuns în Boston. Începeţi cu perversul ăla cu chiloţii şi cu directorul hotelului. Mathias, este absolut intolerabil!

— Ştiu, Mercy, răspunse Mathias, aşezându-i o ceaşcă de cafea în faţă. Mă ocup personal. Până ce nu se rezolvă treburile, nici măcar e-mailurile nu şi le primeşte înainte de a fi verificate de securitate. Ai cuvântul meu, adăugă el răsuflând cu putere. Când tu şi Jane aţi renovat reşedinţa, aţi păstrat câte ceva sau aţi aruncat toată mobila şi aţi luat-o de la zero?

— Habar n-am, recunoscu Mercy. Adică, Jane s-a ocupat de cele mai multe dintre probleme, eu eram încă aşa de supărată de afacerea cu Stein, că nici nu puteam intra în casă. Îţi aduci aminte ce dezastru a lăsat în urmă. A făcut găuri în pereţi, a spart geamurile. A fost un nemernic fără pereche. Ar fi trebuit să-l reclam la poliţie pentru vandalism, dar plecase deja cînd am descoperit pagubele.

— Şi dacă n-a fost el vinovatul? Întrebă Connor. Dacă s-a întâmplat după plecarea lui?

Mercy îşi încreţi fruntea.

— Păi, îţi aminteşti că şi sistemul de securitate a fost avariat. Sistemul de alarmă era vechi şi majoritatea panourilor de control erau stricate. De

aceea aţi instalat voi sistemul nou. Crezi că are vreo legătură cu el?

— Nu ştiu. Mă întreb doar dacă are vreo legătură cu Lauren în afară de faptul că locuieşte aici, recunoscu Connor. Tipul care a atacat-o voia codurile alarmei de aici… şi bănuiesc că ar fi împiedicat-o să strige după ajutor, dar nici una dintre rănile ei… Interesul lui faţă de ea nu a fost de natură sexuală şi nici nu era pregătit ca ea să riposteze. Şi-a imaginat că putea s-o tragă de pe pista de alergare, înainte să observe cineva, şi că avea să scoată de la ea ceea ce voia. Făcu o pauză şi, întorcându-se spre Mathias, îl întrebă: Tu îl cunoşti pe unul William Trent?

Mathias ridică din sprâncene.

— Un metru nouăzeci, cu umerii ca ai unui jucător profesionist de fotbal american? Păr blond, ochi albaştri?

— Mda, încuviinţă Connor.

— Da, trupele de elită. De ce? Fu Mathias curios să ştie.

Îi oferi lui Connor o ceaşcă de cafea.

— Era în parc azi… El e cel care a oprit atacul.

— Hmm, făcu Mathias, aplecat peste tejghea. Mă întreb dacă mai este în armată. Ne-ar fi de folos să mai avem aici un om care nu se teme de sânge.

Aruncă o privire rapidă spre Mercy. Aceasta părea să nu fi prins sensul exact, pentru că îşi fixa

în continuare cafeaua cu ochi obosiţi.

— Vrei să spui cineva care poate să ucidă? Întrebă ea.

Mathias clipi şi îi trimise fratelui său o privire plină de remuşcări.

— Mă refeream la faptul că e trecut prin ciur şi prin dârmon.

— Mda, bine, murmură Mercy. Îşi trecu ambele mâini prin păr şi-şi lăsă capul să se sprijine pe spătarul scaunului. Era limpede că nu se lăsase păcălită de explicaţia lui. Connor.

— Da?

— Lauren nu poate să rămână aici.

— Sînt de acord. Aş putea s-o duc la casa de la ţară a lui Brooks. Are şi un atelier, aşa că poate să lucreze, iar sistemul de securitate e chiar mai bun decât cel de aici.

— Stai să-l sun pe James, să văd ce părere are, spuse ea scoţându-şi telefonul din poşetă.

Connor o aşteptă să iasă din cameră, apoi se întoarse spre Shawn.

— L-am verificat pe Anthony Davis. Tu ce aveai despre el?

— Nu are cazier, dar a fost vizitat de două ori de patrulă pentru că vecinii s-au plâns de zgomot. Nimic de natură domestică… În ambele cazuri a fost vorba despre petreceri scăpate de sub control. Dar tu?

— N-a părăsit San Diego de mai bine de un an,

din câte a putut afla Deacon. Am primit confirmarea locului unde se afla în timpul spargerii. Şi se pregăteşte să se însoare. E a doua oară cînd se logodeşte, în doi ani. Tipa seamănă uluitor de tare cu Lauren.

— Să rămâi cu ea. E limpede că are încredere în tine, spuse Mathias. O să-i mutăm lucrările în seiful galeriei, ca să fie în siguranţă. Dacă individul e un hoţ de opere de artă, va trebui să atace din direcţia aceea.

— Nu crezi că e vorba despre asta.

— Nu, recunoscu Mathias. Trebuie să-ţi faci bagajul.

Connor încuviinţă şi se ridică în picioare.

— Mă părăseşti?

Lauren îşi făcuse apariţia în pragul uşii. Purta o pereche de blugi şi un tricou, fără sutien, iar părul ud îi cădea pe umeri.

Connor scutură din cap.

— Nu, drăguţă, nu plec nicăieri fără tine. Du-te sus şi fă-ţi bagaje pentru cel puţin o săptămână. Restul îl vom aranja ulterior.

— Da, bine.

Lauren se răsuci brusc pe călcâie şi plecă.

— Doamne, Grant, eşti în belea până în gât, oftă Shawn.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, bombăni Connor trecându-şi degetele prin păr. O s-o iau la mine în apartament şi o să-mi fac atunci bagajele. Clădirea

unde locuiesc nu are nivelul de securitate pe care mi l-aş dori, aşa că dacă Brooks o să prefere să n-o…

Mercy intră tocmai atunci în cameră, închizându-şi telefonul.

— A fost de acord, desigur. Putem să ne aşteptăm la o vizită, pentru că nu e uşor de mulţumit. Connor face, desigur, excepţie, dar îmi închipui că James o să treacă pe la tine şi Lauren înainte de sfârşitul zilei, spuse ea lăsându-şi telefonul să cadă în geantă.

Nici Connor nu era prea uşor de satisfăcut, dar asta era o chestiune complet diferită. Când ajunse la etaj, să vadă ce făcea Lauren, ea era ocupată cu strânsul lucrurilor. O urmări în tăcere în timp ce pregătea mai multe cutii cu vopsele, batoane de cărbune şi carnete de schiţe, ca să le pună în valiză.

— N-o să ai nevoie de nimic altceva?

Lauren clătină din cap.

— Nu mă apuc niciodată de pictat înainte să fac vreo sută de schiţe în creion ale proiectului. Încă nu mi-am găsit un model, aşa că s-ar putea să mai treacă săptămâni bune până să fiu gata să pictez. Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie neplăcută, continuă ea îmbujorată. O să fiu mulţumită cu oricine alegi tu…

— Nu, drăguţă, n-am intenţionat nici o clipă să te las în grija altcuiva, zise Connor şi săltă rapid

valiza, înainte să apuce ea s-o facă. Ţi-ai luat toate hainele de care ai nevoie?

— Da. Şi lucrările mele? Se interesă ea privind în jur.

— O să pun aici o echipă de pază, până cînd vom putea să le mutăm pe cele terminate în seiful mare de la galerie. Însă noi nu credem că are vreo legătură cu lucrările tale, trebuie să ştii asta.

— Nu am nimic de valoare considerabilă, în afară de lucrări.

— Ştiu, oftă Connor. Fă-mi o plăcere şi pune-ţi o cămaşă peste tricoul ăsta. Este transparent.

Lauren îşi muşcă buza şi coborî privirea.

— Scuze, nu am fost atentă cînd m-am îmbrăcat.

Connor râse uşor.

— Eu nu mă plâng. Doar că aş prefera să nu-ţi arăţi dotările în faţa celorlalţi bărbaţi din casă.

— Începusem să cred că nu te interesez, zise ea îmbujorată. Încercă să treacă de el, spre scări, dar bărbatul o prinse de braţ. Ce e?

Connor puse valiza jos, îşi strecură mâna în părul ei încă ud şi o trase spre sine. Lauren suspină.

— Sînt foarte interesat, zise el.

Îi cercetă chipul şi se încruntă cînd îi văzu vânătaia de pe obraz. Apoi se aplecă şi îi acoperi gura cu a lui.

Lauren se cutremură şi i se abandonă total. Connor nu mai avusese niciodată până atunci o

femeie care să i se topească pur şi simplu în braţe, moale şi languroasă, ca şi cum aştepta de o veşnicie să fie sărutată. Surprins, gemu uşor şi îşi lăsă limba să alunece în gura ei. Avea un gust bun, chiar mai bun decât felul în care arăta, şi asta spunea foarte mult.

Mâinile fine, cu degete elegante şi experimentate, i se strecurară pe spate cînd ea îşi încolăci braţele în jurul lui. Sânii mici, fermi, cu sfârcurile întărite se lipiră de pieptul lui şi penisul i se învârtoşă cînd se atinse de trupul femeii. Limba ei se împreună cu a lui şi, ghemuită în el, Lauren scoase un sunet slab, care îl excită atât de tare, încât Connor fu obligat să se smulgă din sărutare şi să tragă adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Aşa, deci, zise Jane Tilwell din prag. O să-l anunţ pe Mathias că sunteţi gata de plecare în câteva minute.

Lauren roşi, dar nu se clinti, iar Connor privi peste umărul ei.

— E perfect, Jane.

Jane plecă râzând şi paşii i se auziră tropăind zgomotos pe scări.

— N-am auzit-o, spuse Lauren.

Connor se aprinse la faţă. Nici el nu o auzise, şi asta spunea totul despre starea în care era. Răsuflă cu putere şi îi dădu încet drumul.

— Nici eu, mărturisi el.

— Hai, fii serios!

Connor oftă şi o privi, admirându-i sfârcurile închise la culoare şi tari, care se vedeau bine prin tricoul subţire.

— Acum chiar că trebuie să pui pe tine un pulover sau ceva.

Femeia privi în jos şi se îmbujoră, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Ai dreptate.

— Când o să te bag în pat o să-ţi fac nişte chestii păcătoase şi probabil chiar ilegale, îi promise Connor în treacăt, ridicând valiza de jos şi pornind-o spre scări. Coborî şi tu peste câteva minute?

— Da.

Connor puse valiza în faţa dormitorului ei, apoi intră în baia mică. Închise uşa şi dădu drumul la apă.

— Hristoase!

Trecu în revistă toate imaginile care îi veniră în minte şi care ar fi putut ucide şi cea mai impetuoasă erecţie, începând cu maica Mary Kathleen şi terminând cu avocata conservatoare Ann Coulter. Ca de fiecare dată, schema funcţionă perfect. Se spălă repede pe mâini şi închise robinetul.

Capitolul 5

Locuinţa lui Connor Grant era aproape cum şi-o

imaginase Lauren – curată, organizată şi complet lipsită de orice detalii personale –, dar aceasta nu făcea decât să-i confirme bănuielile pe care le avea despre fostul militar. Nu se stabilise definitiv în Boston, ceea ce spunea multe despre relaţia lui anterioară cu Casey Trainer.

Bărbatul ieşi din dormitor cu o valiză în mână.

— Puteai să stai jos, drăguţă.

Lauren îl privi şi se îndepărtă de bibliotecă.

— N-aş fi crezut despre tine că eşti un fan al lui Ben Bova sau al literaturii science-fiction.

— Realitatea e uneori prea cumplită.

Se îndreptă spre un dulap încuiat, în care se aflau arme. Îl deschise şi scoase o casetă pe care o aşeză pe măsuţa pentru cafea. Înăuntru erau două pistoale de 9 mm şi şase încărcătoare. Lauren îl urmări verificând ambele arme şi aşezându-le înapoi în casetă.

— Chiar e nevoie?

— Cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare? Răspunse el, ridicându-şi privirea.

— Când sînt cu tine mi-e foarte uşor să uit că ar putea exista ceva de care să mă tem.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic, zise Connor încuind caseta. Nu te mai las singură până cînd nu se rezolvă problema asta.

— Nu ai fotografii, remarcă ea uitându-se în jur.

— A, nu, se încruntă el, n-am adus nimic. Am un apartament nu prea mare la Londra, pe care îl

foloseşte fratele meu mezin… probabil că îl foloseşte prost şi cu foarte puţin respect.

Lauren izbucni în râs.

— Ei, cel puţin eşti pregătit pentru ce ai să găseşti.

— Am avut şi eu douăzeci şi cinci de ani odată, de mult, doar că nu-mi mai aduc aminte prea bine.

Se ridică în picioare şi Lauren luă caseta cu armele.

— Pot să o duc eu, se oferi ea.

— Mulţumesc. Connor mai verifică o dată apartamentul din priviri şi îşi ridică valiza.

— Ţi-ai luat periuţa de dinţi?

— Da, râse Connor. Nu-mi uit niciodată periuţa de dinţi. Îşi petrecu braţul pe după talia ei şi o sărută în fugă pe buze. Te-a deranjat că Jane ne-a surprins?

— Deloc, murmură Lauren şi se săltă pe vârfuri, ca să o sărute din nou. Probabil că a fost uşurată să vadă că te-ai dat în sfârşit la mine, aşa cum şi-ar fi dorit.

— Poate că da, admise Connor amuzat. Punându-i mâna pe şold, o sărută din nou. Eşti adorabilă, dar ar trebui să plecăm înainte să-şi facă apariţia Trainer ca să vadă de ce durează aşa de mult.

— O să vină şi el după noi, la ferma lui Brooks?

— Da. Se desfăcu fără tragere de inimă din îmbrăţişarea ei. A insistat şeful lui, căpitanul,

probabil din pricină că Brooks a făcut presiuni asupra comandantului poliţiei. Are o sumedenie de prieteni influenţi şi nu face un secret din asta.

— N-aş vrea ca Shawn să aibă necazuri din cauza celor petrecute azi. Nu este nimeni de vină… cu excepţia mea, poate.

Connor oftă.

— Nu e deloc vina ta. N-ar trebui să-ţi faci griji că ai putea să fii atacată în parc în timp ce alergi, ce dracu'!

Peste puţin timp, Lauren era instalată confortabil pe locul din dreapta al unui SUV negru. Înainte chiar de a ieşi din Boston, observă maşinile de la Montgomery Security, pe care i le arătă lui Connor.

— Mda, recunoscu el spăsit. Mercy e supărată. Nu reacţionează bine cînd e vorba despre violenţa împotriva femeilor… deloc. Faptul că ai fost atacată în parc a deranjat-o mai mult decât este dispusă să admită cu voce tare.

Lauren încuviinţă.

— Am crezut… cînd a pus prima dată mâna pe mine… am crezut că o să mă… până a început să-mi ceară codurile de acces.

— A pomenit că e vorba de reşedinţă sau te-a întrebat dacă ştii codurile de acces de la galerie?

— Îmi tot repeta „Dă-mi codurile, Lauren". Iar şi iar. A fost o nebunie, explică Lauren, frecându-şi brutal braţele. Nu mi-a plăcut că-mi spunea pe

nume.

— Încerca să pătrundă în mintea ta, ştii asta.

Connor întinse mâna şi i-o puse pe genunchi, zâmbind atunci cînd i-o cuprinse cu degetele.

— Ai mâini foarte mici şi catifelate.

— Şi asta e o problemă?

— Nu, doar că majoritatea artistelor pe care le-am cunoscut aveau mai degrabă mâini mari şi aspre. Sînt surprins, explică el, ridicându-i mâna şi ducând-o la gură să i-o sărute. Plăcut surprins.

— Ştii că băieţii tăi nu ne pierd din ochi.

— Dacă încă nu au priceput cât de mult te doresc, o să-i concediez pentru că sînt din cale-afară de tâmpiţi, pufni el.

Lauren râse şi se îmbujoră.

— Crezi că eşti atât de uşor de citit?

— Cred că subordonaţii mei au un spirit de observaţie impresionant. Connor îi dădu drumul mâinii şi îşi scoase mobilul. Tastă repede un număr în timp ce se uita în oglinda retrovizoare. Samuels, treci în spatele nostru şi verifică numărul Fordului arămiu. Închise telefonul şi-l vârî înapoi în buzunar. Deci, luni mai ai interviuri?

— Da, m-am hotărât să încerc şi o altă agenţie.

Connor încuviinţă şi scoase iar telefonul, pentru că suna.

— Grant. Da, Shawn, o văd. Peste câteva clipe o să intru pe autostrada interstatală, să vedem dacă ne mai urmăreşte. Închise telefonul şi întinse iar

braţul după Lauren. Stai liniştită. Nu se poate pune cu mine.

Lauren îşi muşcă buza de jos şi apoi privi oglinda retrovizoare din partea ei.

— Nu vreau să fii rănit.

— N-o să fiu, murmură Connor frecându-şi uşor degetul mare de mâna ei. Şi nu se va mai atinge nimeni de tine.

— Dar tu? Îl întrebă ea, cu un surâs abia schiţat.

— De asta poţi să fii sigură, răspunse el râzând scurt. Mă atragi într-un asemenea hal, că mai am puţin şi-mi pierd minţile. Ştii, nu?

— Cred că e foarte incitantă ideea de a te ispiti, şopti ea aplecându-se să-l sărute în fugă pe obraz. Aşa, acum mai au ceva despre care să bârfească.

— Probabil că va fi nevoie să te bat la fund pentru asta, râse Connor ştergându-şi cu degetul urma de ruj pe care ea i-o lăsase pe obraz.

— Şi dacă o să spun că asta mi se pare distractiv?

Connor se uită la ea şi zâmbi şiret.

— O să ne distrăm de minune, tu şi cu mine.

Ferma Brooks avea un sistem de protecţie ca o închisoare de maximă siguranţă. Lauren îl urmărise pe Connor trecând prin poarta principală şi apoi prin alte două garduri de protecţie. Shawn Trainer şi doi oameni de la pază îi urmau, ca să verifice casa.

Lauren se prăbuşi pe canapea, îşi scoase

pantofii şi-şi strânse genunchii la piept în timp ce îi privea pe bărbaţi cum se mişcau încoace şi încolo prin clădirea fermei, veche de două sute de ani.

— Nu are deloc aspectul unei case de ţară pe care să o cumpere un tip ca Brooks.

— De fapt, este casa Lisei Brooks. Aici locuia pe vremea cînd a reuşit să-l convingă să o ia de nevastă, îi povesti Connor, aşezându-i în faţă o ceaşcă de cafea. O să-mi pun echipa să patruleze de-a lungul gardului, ca să ne convingem că totul este în ordine, şi pe urmă o să ne cumpere ceva provizii. Dacă poţi să faci o listă cu ceea ce ai vrea…

— Da, desigur. Lauren se întinse şi-şi luă poşeta, de unde scoase un carneţel de schiţe şi apoi scotoci după ceva de scris. Tu vrei ceva?

Connor făcu semn că da şi se uită la geanta ei.

— Ai grijă să ceri cât mai multe ingrediente pentru sandvişuri. Eu prefer pâinea cu cereale.

— Nici o problemă.

Lauren se concentră asupra listei şi, pentru că tot era la acest capitol, planifică în minte şi cina. Avea astfel ceva la care să se gândească, dincolo de dimineaţa de tot rahatul pe care o îndurase.

Shawn Trainer se aşeză în faţa ei şi-şi drese vocea.

— Am primit ordin să-ţi ofer protecţia poliţiei.

Lauren îşi încreţi nasul.

— Şi eşti pregătit să te baţi cu Connor pentru asta?

— Da, râse Shawn, dacă aşa vrei, sînt gata să mă bat cu Connor, şi nu doar o dată.

— Te-ai simţi teribil de ofensat dacă ţi-aş spune că îi prefer pe Connor şi trupele lui în locul poliţiştilor?

— Să-ţi spun drept, nu. O să mă asigur că dorinţa ta va fi comunicată şi căpitanului meu, continuă el, apoi făcu o pauză şi inspiră profund. Totuşi, dacă o să mai aibă loc vreun incident, o să purtăm din nou discuţia asta. N-o să te mint… Sînt foarte îngrijorat. Am primit confirmarea că obsedatul de la hotel nu a ieşit pe cauţiune.

— Aşadar, nu are legătură cu el, oftă Lauren. Şi uite cum dispare ideea că îmi voia chiloţeii cei noi.

— Da, surâse Shawn, cred că noile tale desuuri sînt în siguranţă.

Lauren se uită la lista ei cu alimente şi oftă.

— Deci, e momentul să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat?

— N-ar fi rău, zise detectivul scoţând un reportofon. Hai să vorbim despre ce ai făcut de dimineaţă.

Lauren aşează deoparte stiloul şi carnetul.

— OK. Ei bine, la reşedinţă există o bandă pentru alergare, dar ajunsese să mă plictisească îngrozitor. Nu sînt învăţată să… La San Diego alergam foarte mult în aer liber. Ridică privirea

spre uşă şi se relaxă cînd îl zări pe Connor sprijinit în cadrul ei. Am făcut câteva exerciţii de încălzire în casă şi apoi am ieşit afară. Am traversat în fugă cele trei străzi până la parc şi pe urmă am luat-o pe o pistă specială de alergări. N-am mai fost niciodată pe acolo, aşa că nu aveam de unde să ştiu care dintre piste e cea mai aglomerată. Era un traseu bine întreţinut şi părea sigur.

Shawn dădu din cap.

— Cunosc bine parcul. Este foarte frumos şi căutat de localnici. Înţeleg de ce te simţeai în siguranţă.

— Aşa e, are o mulţime de arbori superbi. Prin urmare, mi-am intrat în ritm. Pot să fac un kilometru şi jumătate în şase minute şi probabil că mă apropiam de viteza asta. Mă simţeam excelent pentru că puteam să-mi dezmorţesc în sfârşit picioarele. Făcu o pauză şi îşi privi concentrată degetele de la picioare, pe care şi le agită. Trebuie să mi le dau cu ojă.

— Ai putea să treci şi oja pe lista de cumpărături şi să le ceri tipilor de la securitate să se ocupe de asta, zâmbi detectivul.

— Cred că aşa am să fac, răspunse Lauren pe un ton afectat. Fac pariu că mi-ar alege nişte culori minunate. Se descurcă foarte bine cu mezelurile pentru sandvici şi cu berea, constată ea cu un oftat. OK, deci, a apărut din senin. Îmi luasem ipod-ul cu mine, dar nu-mi pusesem căştile în

urechi. Sunetele parcului erau plăcute, înţelegi? Nu am auzit nimic pe potecă, în spatele meu. Nici o respiraţie, nici zgomot de paşi, aşa că probabil stătea la pândă, pe traseu, aşteptând să trec pe acolo. S-a repezit la mine cu putere, zise ea, frecându-şi umărul la amintirea acelui moment. Şi ne-am prăbuşit la pământ. Ştiu că l-am zgâriat şi i-am julit pielea de pe gât şi de pe faţă. I-am tras câteva lovituri în figură cu pumnul, l-am lovit cu genunchiul de câteva ori pe laterală, aşa că s-ar putea să aibă o coastă fisurată. Am încercat şi pe dracu' ca să-i rup câteva coaste.

Shawn ridică din sprâncene.

— Ţi-a vorbit?

— Îmi tot zicea să-i dau codurile şi-mi spunea pe nume. Mi-a repetat numele de foarte multe ori şi mi-a cerut codul. Eu strigam.

— Ce strigai?

— Cuvinte foarte urâte, recunoscu Lauren roşind, în timp ce izbucniră amândoi în râs. Păi, am fost crescută de un militar. Sînt sigură că l-am făcut bulangiu şi poate chiar găozar, în timp ce ţipam la el să-mi dea drumul.

— Bravo, fetiţo, murmură Connor.

— Şi el n-a renunţat la cererile lui?

— Nu, era concentrat să obţină codul. Pe urmă a venit tipul ăla care urla la el să mă lase în pace, zise Lauren gâfâind de emoţie. După aia a dispărut... bărbatul care l-a oprit a ales să rămână

cu mine în loc să fugă după el.

— Da, am primit informaţiile astea de la domnul Trent, cînd mi-a dat declaraţia, confirmă Shawn. A fost în stare să-mi dea multe detalii. Spune-mi despre cel care te-a atacat. Ce-ţi aminteşti despre el?

— E mult mai solid decât mine, spuse Lauren legănându-se uşor, cu genunchii strânşi la piept. Cam un metru optzeci sau nouăzeci. Peste nouăzeci de kilograme, dar *foarte* bine legat. Nu era pregătit să-i ripostez, aşa că probabil îşi foloseşte masivitatea considerabilă ca să-i intimideze pe toţi cei cu care intră în contact. Are părul blond, tuns scurt, ochi căprui şi maxilarul pătrăţos. Fără nici un fel de pregătire militară, nici pe departe. O brută şi probabil un luptător slab.

— De ce spui asta?

— Pentru că eu am cincizeci şi nouă de kilograme şi un metru şaptezeci şi cinci. Sigur, n-aş fi avut sorţi de izbândă, dar un tip antrenat ar fi fost în stare să mă dovedească şi să mă controleze. La fel, ar fi trebuit să mă ducă mult mai departe de pistă. A fost destul de neprofesionistă toată treaba, încheie Lauren, fluturând din mână.

Shawn opri reportofonul.

— Bun. Eu şi băieţii de la secţie am făcut un sondaj de opinie şi tu ai fost aleasă tipa cea mai

ghinionistă din Boston.

— Ei, încă nu mi-am rupt un picior. Cred că ar trebui să refaceţi sondajul.

Detectivul se ridică.

— O să te las să te instalezi. Dă-ţi răgazul să procesezi ce s-a întâmplat şi să înţelegi că e vorba despre ceva nasol. Dacă încerci să ignori totul, n-o să faci decât să amâni suferinţa pe mai târziu.

— Ar fi putut să fie mai rău.

— Ai dreptate.

— Vreau să vin luni şi să rezolv documentele de care am nevoie pentru un permis de portarmă.

— Dacă insişti.

— Da, insist, zise Lauren şi maxilarul i se încleştă pentru o clipă. Chiar insist.

Connor puse deoparte sticluţa cu ojă pe care o găsise la fundul pungii cu alimente.

— După câte se pare, Jake s-a gândit că-ţi place roşul.

Lauren râse şi luă sticluţa.

— S-a descurcat foarte bine. Vrei să mă ajuţi?

— Nu. De ce nu te instalezi într-o cameră de la etaj, poate să faci chiar o baie? Probabil că îţi apar vânătăi chiar şi acum, în timp ce stăm de vorbă. În dormitorul principal e o cadă de baie mare, din alea la care visează fetele. Cu hidromasaj şi tot tacâmul.

— Bună idee, zise Lauren, vârându-şi oja în buzunar şi trecându-şi degetul peste muchia

blatului. Sînt bine, să ştii, îl asigură ea.

Connor o privi pe deasupra merelor pe care le studia cu mai multă atenţie decât ar fi fost necesar.

— Da, fetiţo, ştiu.

— Atunci de ce abia dacă te uiţi la mine? Ai evitat orice contact vizual din momentul în care au plecat cu toţii.

— Pentru că încerc să-ţi las puţină libertate, spuse el, punând cu grijă fructele deoparte.

— Dacă asta se numeşte libertate…

Pe nepusă masă, Connor o trase spre el. Lauren nu ezită să-i înlănţuie gâtul cu braţele, iar în clipa următoare gura lui i-o acoperi pe a ei. Limba bărbatului alunecă înăuntru, catifelată, făcând-o să se cutremure.

O ridică pe braţe fără efort şi ea îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui în timp ce el o lipi de perete. Cu un oftat, Connor îşi dezlipi gura de a ei şi începu s-o sărute mărunt pe ureche.

Lauren simţi o fierbinţeală care îi cobora pe şira spinării drept până în vagin, iar sfârcurile i se întăriră.

— Dumnezeule!

— Nici pe departe, fetiţo. Dinţii lui îi atinseră uşor gâtul şi apoi o muşcă uşor. Durerea era ascuţită şi perfectă. Aşa vrei?

— Te rog, şopti Lauren zguduită.

— Vrei să ţi-o trag?

Ochii ei se închiseră involuntar.

— Da, vreau, vreau. Vreau să-mi faci toate chestiile alea obscene şi murdare pe care mi le-ai promis.

Connor scoase un geamăt gutural cu buzele lipite de gâtul ei, făcându-i pielea de găină. O ridică de la perete şi o purtă de-a lungul unui hol scurt până într-un dormitor pentru oaspeţi, unde o aşeză pe patul mare, acoperit cu o cuvertură retro.

Îi prinse gura într-un sărut pătimaş şi-şi lăsă mâna să alunece între trupurile lor. Îi desfăcu blugii, cu o uşurinţă care venea din practica îndelungată. Plină de dorinţă, Lauren îşi săltă şoldurile şi el gemu sub apăsarea buzelor ei. O muşcă de buza de jos, trăgând uşor cu dinţii de ea, apoi îi dădu drumul.

— Crezi că asta e ce-ţi trebuie? Murmură el înăbuşit. Crezi că dacă te regulez suficient de mult o să uiţi ce ai simţit cînd te-a atins el?

Lauren trase adânc aer în piept.

— Întotdeauna îţi oferi scula împreună cu o şedinţă de psihanaliză?

Connor se ridică şi îngenunche între picioarele ei desfăcute.

— Îmi place să ofer servicii complete.

Ea îşi lipi talpa de coapsa lui şi i se frecă de blugi.

— Crezi că eşti în stare să o faci? Îl întrebă.

Bărbatul ridică o sprânceană şi îşi deschise fermoarul pantalonilor. O mângâie pe abdomen şi îşi strecură degetul mare pe sub marginea chilotului ei.

— Iubito, am să te fac să-ţi uiţi până şi numele!

Lauren îşi săltă şoldurile, chemându-l, dar în momentul următor scoase un geamăt, pentru că în toată casa începu să răsune un ţiuit.

— Asta ce mai e?

— Probabil că e şeful tău, zise Connor ridicându-se cu un oftat. Rămâi aici până mă asigur că aşa e.

Lauren suspină, frustrată şi puţin furioasă.

— Cine ar fi zis că James Brooks e moartea pasiunii?

Connor izbucni în râs şi scoase pistolul.

— Doamne, fetiţo, cred că eşti mai mult decât pot eu duce.

— Sînt convinsă că Maiestatea Sa te-a antrenat aşa cum trebuie pentru orice situaţie, strigă Lauren în urma lui, după care se lăsă pe spate în pat, ca să-şi încheie fermoarul. Încă mai avea mâna pe nasturele de metal al blugilor, cînd îl auzi pe Connor strigând-o. Îşi aranjă ţinuta şi porni ca să-şi întâlnească şeful.

James Brooks se instalase la masa din bucătărie, cu o ţigară aprinsă în colţul gurii. Când intră Lauren, trase din ea cu putere.

— Te deranjează fumul?

— Nu, deloc, răspunse ea luând loc de partea

cealaltă a mesei.

— Bun, pentru că eu m-am lăsat acum zece ani, zise el şi o privi drept în ochi. Cu tine şi cu nevastă-mea… sincer, mă mir că nu am fumat tot pachetul de cînd l-am cumpărat şi până acum. Connor, cine e Anthony Davis? Mai întrebă, strivind ţigara de farfuriuţa pe care responsabilul cu securitatea i-o aşezase dinainte.

— Un tip din San Diego care a împins prea departe un joc sexual cu Lauren şi a băgat spaima în ea. De trei zile încoace, tipul nici măcar nu s-a uşurat fără ca eu să nu primesc un raport despre asta, îi răspunse Connor sprijinit de tejghea. L-am trimis acolo pe Deacon, care face o treabă excelentă şi îl urmăreşte pas cu pas.

James dădu din cap şi se concentră asupra lui Lauren, care roşi sub privirea lui scrutătoare.

— A încercat cineva să te abordeze şi să-ţi pună întrebări despre slujba pe care ţi-am oferit-o?

Surprinsă, clipi şi inspiră profund.

— Aici, nu.

— Dar la San Diego?

— Cam în aceeaşi perioadă în care am fost contactată pentru interviu la Boston, mi se oferise şi un post de profesor la un colegiu. Din cauza situaţiei cu Davis şi pentru că de luni de zile nu mai reuşeam să dorm ca lumea, oferta de aici m-a atras. Când i-am refuzat pe cei de la colegiu, m-au întrebat cine venise cu o ofertă mai bună şi eu le-

am pomenit că dădusem interviu pentru postul de artist rezident la Holman.

— S-au supărat?

— Nu. Claudia Murphy, decana, s-a arătat foarte bucuroasă pentru mine. A râs şi mi-a zis că le-ar fi fost destul de greu să se pună cu tine şi cu Fundaţia Holman.

— Claudia? Exclamă James. E bine de ştiut că mă consideră tentant. La anul o să deschid o galerie nouă la New York, şi am de gând să-i ofer ei postul de director. Eu şi Mercy căutăm de ceva vreme specialişti de top, iar ea e în fruntea listei noastre.

James îşi căută în buzunar ţigările, însă Lauren i le luă din mână.

— N-o să fii în stare să te ţii după gemeni dacă o să ai probleme cu respiraţia pentru că fumezi un pachet pe zi, îl mustră ea aruncându-i ţigările lui Connor. Ce-ţi mai face soţia?

— E furioasă pentru că nu-i dau voie să se dea jos din pat şi se ceartă cu toată lumea din cauză că i se pare că seamănă cu o balenă eşuată, recunoscu James privind jalnic spre pachetul de ţigări. Doar una?

— O să te spun nevestei, îl informă suav Lauren.

Connor, amuzat, îi turnă lui James nişte cafea.

— Poate că ar trebui să treci în contract o clauză prin care să le interzici angajaţilor să stea la taclale cu nevasta ta.

Încruntat, James luă cafeaua.

— Cred că ai dreptate, oftă el. Aşa, deci. Aveţi tot ce vă trebuie aici?

— Da, totul este în regulă, răspunse Connor. Băieţii ne-au făcut provizii de alimente, iar mâine-seară o s-o aduc pe Lauren în oraş, pentru expoziţie.

James încuviinţă.

— Ştiu că în timpul expoziţiilor preferi să supraveghezi operaţiunea de ansamblu, dar acum vreau să rămâi cu ea toată seara. Vreau măsuri de securitate de două ori mai ample decât ai planificat şi detectoare de metale la intrarea principală. Nu-mi pasă ce-o să spună unul sau altul dintre vizitatori. Dacă refuză, nu trec de uşa aia. Acesta nu este un eveniment cu participare restrânsă, aşa că *oricine* poate să între.

— Mathias reconfigurează deja planul de securitate, îl informă Connor. Dacă vrei, facem control la piele.

— Doamne, asta m-ar distra la nebunie, dar Lisei i-ar sări muştarul că a pierdut spectacolul, aşa că ne limităm la detectorul de metale. După o pauză, James i se adresă lui Lauren: Dacă nu te superi, aş vrea să discut cu Connor între patru ochi.

— Desigur, zise ea ridicându-se în picioare. O să mă duc să fac o baie în cada pentru fete.

— Nevastă-mea susţine că este cel mai bun lucru pe care l-am cumpărat în casa asta, rânji

Brooks.

După ce uşa de la bucătărie se închise în urma tinerei femei, Connor se aşează la masă şi amândoi îi ascultară paşii urcând la etaj. Englezul trase aer în piept.

— Ar fi trebuit să fiu cu ea. Nici nu ştiu ce aş putea să spun.

— Nu e vina ta, zise James şi rămase cu privirea ţintuită pe pachetul de ţigări, lăsat pe tejghea, oftând. Crezi că ne mai ascunde şi altceva?

— Nu, e doar stânjenită de situaţie, iar Davis ăsta este exact aşa cum a spus ea… un tip cu nişte bizarerii sexuale serioase, care a depăşit limitele. Deacon a stat de vorbă cu fosta lui logodnică şi a aflat că în relaţia lor nu a fost niciodată vorba despre violenţă. Ea îşi dorea copii, iar el a hotărât că nu vrea. Este îngrijorător că ambele tipe cu care s-a întâlnit după Lauren seamănă suficient de mult cu ea ca să poţi spune că sînt surori, dar este posibil ca lui să-i placă doar un tip foarte bine definit de femeie.

James dădu din cap.

— Unii bărbaţi aşa sînt, zâmbi el. Tu, nu.

— Mie chiar îmi plac femeile. De toate felurile, formele şi culorile. Presupun că Mercy v-a povestit, nu?

— Mathias a pomenit ceva… crede că eşti acaparat de Lauren. Nu am o problemă cu asta atât timp cât interesul este reciproc şi, din câte

am auzit, aşa este.

Connor răsuflă zgomotos.

— N-am sărit niciodată calul cu Casey.

— Ei, ştiu. Mi-a explicat asta foarte clar, cu mai multe ocazii. Nu şi-a imaginat niciodată că ai reprezenta un pericol pentru ea, zise James ridicând din sprânceană. Femeile sînt dornice să aibă încredere în tine.

— Sînt englez, oferi Connor explicaţia, zâmbind uşor. Cele mai multe cred că sînt un James Bond în carne şi oase. Asta mă ajută enorm.

James râse şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ei, stai cu ochii pe asta de acum. Nu vreau… Chiar nu vreau să fie rănit nimeni, Connor, iar situaţia e tot mai tensionată. Chiar şi dacă nu ţinem seama de incidentul de la hotel.

— Cred că incidentul de la hotel nu a fost decât un pur ghinion.

— Nu numai pentru ea, murmură James, sumbru. Am cumpărat hotelul şi am concediat majoritatea angajaţilor.

— Ce-ai făcut? Connor rămase cu gura căscată.

— Mda. I-am trimis lui Mathias o informare în acest sens. O să trebuiască să extindem contractul cu voi, ca să acoperim şi hotelul. După ce termin cu renovările, vreau să gestionaţi voi problemele legate de securitate. Am anulat rezervările, iar pe cei cazaţi i-am răspândit pe la diversele reşedinţe de prin oraş. Imobilul va fi renovat complet. Asta o

să mă ţină ocupat o vreme, şi mai am de finalizat şi proiectul pentru noua galerie de la New York. Dare e destul de mulţumit de clădire şi de sistemul de securitate pe care îl instalaţi.

— Da, săptămâna trecută ne-a trimis un raport mie şi lui Mathias despre asta. Cred că vom respecta termenele şi se va deschide în primăvară, dacă tu îţi angajezi personalul conform planului.

Într-un fel, Connor nici nu era surprins de faptul că Brooks cumpărase hotelul. În acelaşi mod reacţionase şi în trecut.

— Nu voi lăsa să i se întâmple nimic rău lui Lauren.

— Asta am înţeles. Încearcă să nu-i frângi inima între timp.

Connor se îmbujoră.

— Niciodată în viaţa mea nu mi-am propus să frâng inima unei femei.

— Aproape toţi bărbaţii gândesc aşa, replică James. Cu toate astea, se întâmplă mult mai frecvent decât ar trebui. Trebuie să aflăm ce vrea individul ăsta. Şi încă un lucru… I-am spus lui Mathias că vreau să port o discuţie cu Stein. Cred că-mi datorează douăzeci de mii de dolari daune şi poate că a venit vremea să-mi scrie un cec.

Lauren îşi puse deoparte peria de păr şi-şi contemplă degetele de la picioare. După părerea ei, oja roşie arăta super. Toate femeile ar trebui să-şi dea cu ojă pe unghiile de la picioare; asta le

dă o stare de bine chiar şi atunci cînd situaţia e dezastruoasă.

Privi spre uşă şi îl descoperi pe Connor proptit în prag.

— Bună.

Cu ochii la ea, bărbatul îşi scoase pistolul din toc şi îl puse pe noptieră.

— Cum a fost baia?

— A fost formidabilă, recunoscu Lauren, ridicându-şi un picior şi lăsând marginea halatului să alunece pe lângă coapsă, astfel încât o dezgoli până la şold. E supărat pentru ce s-a întâmplat azi?

— E îngrijorat pentru ce s-a întâmplat azi, o corectă Connor în timp ce-şi trăgea cămaşa din pantaloni şi o scotea peste cap. Toţi suntem îngrijoraţi. Am mai trecut prin astfel de situaţii, şi ultima dată s-a terminat cu un pistol îndreptat spre tâmpla lui Casey Trainer.

Lauren se încruntă.

— Nu este vorba despre mine… de fapt. Este legat de reşedinţă.

Connor încuviinţă reticent.

— Mda, sînt de acord. O să-ţi împachetăm şi restul lucrurilor şi o să le aducem încoace. O să locuieşti aici până se rezolvă treburile sau până la începutul semestrului viitor. Oricum, James se gândeşte să mai cumpere o proprietate, mai aproape de academie.

— Până la urmă o să ajungă să deţină jumătate din Boston, pufni Lauren.

Connor surâse şi se descheie la pantaloni.

— Da, probabil. Este un colecţionar în felul lui, dar cel puţin îşi foloseşte banii în mod pozitiv. Asta atunci cînd nu cumpără un hotel întreg şi-i concediază pe toţi aceia care l-au călcat pe nervi.

Lauren zâmbi din nou şi îi deznodă cordonul. Halatul i se deschise imediat, aşa cum se întâmplă cu mătasea grea, de calitate, şi îi dezveli sânii robuşti, cu sfârcurile întărite, abdomenul suplu şi pielea netedă a pubisului.

Connor gâfâi zgomotos şi-şi scoase pantofii.

— Probabil că o să ne omorâm reciproc.

— Aşa te vreau, zise ea, desfăcându-şi picioarele şi fixându-şi tălpile ferm pe pat. Nu sînt de sticlă, aşa că nu mă trata cu blândeţe.

Bărbatul râse uşor în timp ce-şi scotea şosetele, apoi blugii şi boxerii, dintr-o singură mişcare. Trase din buzunar un şir de prezervative.

— Să te tratez ca şi cum ai fi de sticlă este ultimul lucru la care mă gândesc.

O apucă puternic de glezne, se întinse în pat şi îi desfăcu larg picioarele.

Trupul lui Lauren se cutremură din pricina felului în care era expusă, şi ea îşi muşcă buza de jos cînd Connor, cu faţa aplecată asupra ei, îi trase o limbă lungă şi umedă, parcurgând-o de la anus până la clitoris, dintr-o singură mişcare. Femeia se

arcui, corpul ei alunecând pe mătasea de sub ea atât cât îi permise Connor.

Strânsoarea mâinilor lui pe glezne deveni mai puternică pentru o clipă, cînd el îi muşcă uşor carnea bombată a pubisului epilat. Neputincioasă şi plină de dorinţă, Lauren îşi ridică şoldurile, abandonându-se sub asaltul gurii lui. Rămase fără aer cînd Connor alunecă încă mai jos, pipăind leneş cu limba între labii, mângâindu-i clitorisul până la o dulce tortură.

Mâna lui se mutase de pe glezna ei, alunecând în sus pe picior înspre rozeta strânsă. Îşi presă repetat degetul mare pe fanta încleştată, până cînd trupul femeii îi îngădui să pătrundă, apoi se retrase.

Lauren şi-ar fi strigat nemulţumirea la acest gest, dacă el nu şi-ar fi vârât imediat degetul mare în anusul ei. Cu un ţipăt, se lăsă pradă unei plăceri care îi întunecă vederea. Orgasmul veni complet pe neaşteptate şi atât de intens, încât Lauren fu cuprinsă de un tremur incontrolabil.

Connor ridică puţin capul şi îi apăsă şi mai tare degetul între fese.

— Îţi dai seama că o să te regulez şi aici.

— Da, bine, fă-mi tot ce vrei, gemu ea.

— Şi în gură o să ţi-o trag, mai zise Connor, sărutând-o uşor pe buric. Şi păsărica ta e a mea. Lauren, o să te călăresc mult şi bine. Şi cînd o să crezi că nu mai poţi, o să-mi bag scula în găurica

asta drăgălaşă şi roz a ta şi o să ţi-o trag în fund până cînd ai să mi te supui cu tot ce ai.

Lauren era convinsă că ar fi trebuit să răspundă într-un fel la toate astea, dar nu făcu decât să dea din cap. Connor îşi retrase degetul, dar nu-i dădu ocazia să se simtă prea multă vreme golită, pentru că întinse mâna după un prezervativ, rupse cu dexteritate ambalajul şi rulă tubul de latex pe penis în timp ce îi lingea şi îi sugea sfârcurile, pentru ca în final să i le muşte.

Îi cuprinse fesele cu ambele mâini făcute căuş şi se înfipse în ea dintr-o mişcare impetuoasă. Lauren gemu cu gura lipită de gâtul lui şi îşi încleştă degetele pe spatele musculos, cu toată greutatea bărbatului apăsată peste ea.

— Haide! Dumnezeule! Ţipă şi se cabră sub el, încolăcindu-l cu picioarele. Trage-mi-o!

Connor râse încet, mişcându-se în acelaşi ritm cu ea. Îşi sprijini mâinile pe pat, lângă capul ei, iar privirile li se întâlniră.

— Te rog, propteşte-ţi tălpile de saltea şi desfă-ţi larg picioarele.

Lauren se îmbujoră sub privirile lui scrutătoare, fără să se plângă în vreun fel, şi făcu întocmai cum îi comandase. Bărbatul îşi schimbă centrul de greutate şi o penetră atât de profund, încât, de durere, i se tăie respiraţia.

— Te doare? O întrebă Connor, cu o voce catifelată şi mult prea expertă.

— Da.

Apoi se relaxă şi durerea se transformă într-o plăcere intensă şi arzătoare.

— Asta e ce vrei de la mine? Întrebă el în şoaptă. Asta e ce-ţi trebuie?

— Doamne, la dracu', da! Se arcui şi gemu sub el cînd Connor începu să se mişte. Vreau să mă doară.

Bărbatul acceleră ritmul până ce amestecul de durere şi plăcere deveni aproape insuportabil. În liniştea încăperii, plesnetul celor două trupuri se auzea lasciv şi totodată brutal. Lauren se încleştă de el, dar Connor îi apucă mâinile energic, forţând-o să rămână nemişcată.

— Şşş, şopti. Ia-o, Lauren. Relaxează-te şi las-o să între, primeşte-mă în tine!

Femeia se crispă o clipă, apoi se topi pur şi simplu sub el.

— Aşa, iubito, lasă-mă să-ţi dau exact ce-ţi trebuie.

Pătrunse puternic şi profund în ea, până cînd Lauren începu să suspine, pradă unui nou orgasm. Întreg corpul ei începea acum să se scuture. Connor îi eliberă mâinile şi îi mângâie părul cu tandreţe.

Lauren gemea, cu gura presată pe a lui, şi în timp ce o săruta i se abandonă din nou, lăsându-l să-i mângâie limba cu limba lui, în acelaşi ritm de du-te-vino, potolit acum, în care îşi mişca penisul.

Connor îşi dezlipi buzele de ale ei.

— Hai, dă-ţi iar drumul, îi zise, implântându-şi din nou penisul, adânc, şi frecându-l înăuntrul ei. Aşa, frumoaso, dă-ţi drumul pe scula mea.

— Doamne, Connor, suspină ea.

Corpul i se cambră sub el şi se crispă cu atâta forţă pe penisul care intra şi ieşea, încât Connor se arcui pe spate, depărtându-se de ea, şi îşi dădu drumul, mult mai devreme decât intenţionase.

— La dracu'! Şopti în timp ce se relaxa, acum lipit de ea, continuând să o pătrundă încă de vreo cinci, şase ori înainte de a rămâne nemişcat. Să nu-ţi închipui că am terminat cu tine, o avertiză pe cînd ieşea din ea, atent să nu lase prezervativul înăuntru.

— Sînt nerăbdătoare să văd continuarea, zâmbi ea.

Capitolul 6

Scăldat în lumina lunii, Connor Grant era materialul la care visa orice artist. Emana putere, forţă, dominaţie şi absolut tot ceea ce căutase ea pentru ultima serie din proiect. Era puţin demoralizată, deoarece ştia că sub nici o formă nu l-ar fi putut convinge să pozeze.

Bărbatul se prăvăli deodată peste ea şi pur şi simplu o ţintui de pat.

— Ştii, în ultimii doi ani am fost în preajma unui număr destul de mare de artişti ca să ştiu exact la

ce te gândeşti.

Lauren zâmbi şi ridică o sprânceană spre el.

— Eşti frumos.

Connor pufni şi se rostogoli pe spate.

— Fetiţo, nici unui bărbat nu-i place să i se spună că e frumos. Intră în totală contradicţie cu imaginea de macho dur pe care mi-o cultiv cu atâta atenţie, explică el şi se întoarse pe o parte, sprijinindu-şi capul cu mâna. Care-ţi sînt dorinţele?

— Am o listă, mărturisi Lauren, cu actele sexuale, poziţiile şi locurile… s-ar putea să dureze până o termin.

— Mă bag, râse Connor, dar eu nu asta am vrut să spun şi tu ştii foarte bine.

— N-o să fii de acord, aşa că mai bine nu te întreb şi atunci pot să fantazez un timp pe tema asta, îi răspunse ea, muşcându-şi buza şi privind apoi fix spre tavan. Aşa că nu-mi rămâne decât să mă îmbufnez.

— Păi văd că deja te-ai îmbufnat. Shamus Montgomery mi-a cerut să pozez pentru el; la fel şi Lisa Brooks.

— Nici nu mă mir. Şi de ce i-ai refuzat?

— Pentru că… E destul de caraghios, nu-i aşa? Am treizeci şi şase de ani, şi asta înseamnă că sînt mult prea bătrân ca să fac o slujbă pentru care stau la rând băieţi de douăzeci.

— Ei, haide, nu-mi vinde mie chestia asta cu

vârsta! Se amuză ea. Eşti perfect din punct de vedere fizic. Eşti fantastic din cap şi până-n picioare. Chiar şi cicatricele tale sînt… mai interesante decât tot restul. Eu, una, cu siguranţă nu le-aş considera defecte. Îşi plimbă un deget peste pieptul lui, de-a lungul muşchilor bine lucraţi ai abdomenului, până jos, la penis. Îşi înfăşură degetele în jurul acestuia şi murmură abia şoptit cînd, în mâna ei, carnea începu să se întărească: Pur şi simplu perfect! Pe bune.

Când ea se lăsă pe vine, ca să-i ia penisul în gură, Connor se foi în loc şi oftă imperceptibil.

— Dacă îţi închipui că poţi să mi-o sugi ca să scoţi un „da” din partea mea… Făcu o pauză, cu respiraţia tăiată, în timp ce ea îi lua scula toată, până la rădăcină… s-ar putea să ai dreptate, termină el.

Lauren îl împinse pe spate şi, dornic să o ajute, Connor îşi desfăcu picioarele. Femeia îi primi mădularul adânc, până în gâtlej, cu înghiţituri mici, împrejurul vârfului penisului, în timp ce se gândea câte ar fi lăsat-o el să-i facă. Se trase înapoi, scoţându-şi membrul din gură, şi îl privi întrebător.

— Dacă mă laşi aşa, iubito, o să fiu silit să-ţi arăt cât de profundă şi de adevărată îmi este duritatea, o avertiză Connor, cu ochii împăienjeniţi de excitare.

— Ei, n-am de gând să te las aşa. Am doar

nevoie de câteva provizii, îl anunţă ea veselă şi se dădu jos din pat, înainte ca el să-i poată răspunde. Nu te mişca, îi zise.

— Nici prin cap nu-mi trece, murmură Connor, privind-o cum se duce la gentuţa plină de cosmetice pe care şi-o luase cu ea.

Lauren remarcă încântată că bărbatul nici nu clipi cînd o văzu revenind cu un lubrifiant în mână. Se strecură înapoi, între picioarele lui.

— Ai vreun tabu pe care vrei să nu-l încalc?

— Nu, murmură Connor mişcându-se puţin, ca să-şi sprijine mai bine talpa piciorului stâng pe pat. Dar o să trebuiască să te pedepsesc dacă îmi faci ceva care nu-mi place.

— A, da? Surâse Lauren. Atunci, s-ar putea să fie periculos. Îşi plimbă degetele pe coapsa lui şi peste testicule. Acum chiar ai un aer periculos, remarcă ea. Abia ţinut în lesă şi gata să sari pe mine în orice clipă.

— Şi asta îţi place? O întrebă, desfăcându-şi picioarele şi mai tare pentru ea.

— Ador asta, recunoscu Lauren. Adică, pe bune, chiar ador asta.

În timp ce el se lăsa pe spate, Lauren îşi înclină capul, deschise tubul cu lubrifiant şi trecu cu latul limbii peste capul penisului. Îşi unse două degete, apoi închise tubul şi îl azvârli deoparte. Aruncă o privire furişă spre chipul bărbatului şi vârî mădularul iarăşi în gură.

Connor se cutremură şi înjură încet, în şoaptă, în timp ce ea îşi lăsa cele două degete să-i alunece lin spre anus.

— Dumnezeule, Lauren!

Pentru că nu suna nici pe departe ca un protest, ea continuă să i le frece de pielea încreţită a orificiului anal, până ce, graţie tratamentului, acesta se relaxă. Făcu o pauză, apoi apăsă cele două degete pe locul respectiv şi continuă să-i maseze atent penisul cu mâna liberă, sugându-i cu putere capul, până cînd lichidul alburiu începu să i se scurgă pe limbă. Apoi împinse cu fermitate degetele în rozetă. Bărbatul se crispă din pricina gestului invaziv şi se cutremură cînd ea începu să-i maseze expert zona prostatei.

Se arcui, cu penisul încă în gura ei, şi gemu. Vocea îi era aspră din cauza şocului şi plăcerii.

— La dracu'!

Mulţumită de reacţia lui, Lauren murmură uşor şi începu să-i sugă penisul în acelaşi ritm în care îl regula anal, cu degetele. Sub gesturile ei, Connor se mişca, abţinându-se, dar atât de aproape de a-şi da drumul, încât simţea cum i se înfierbântă pielea.

— Dumnezeule, Lauren, o să mă faci să-mi dau drumul dacă nu… Fu zguduit ca de un cutremur cînd ea îi apucă tot penisul în gură, adânc, înghiţind în jurul capului.

Lauren se retrase încet, oprindu-se să lângă şi

să înghită sperma de pe vârful mădularului, în timp ce Connor se scutura şi gemea sub ea. În sfârşit, îşi scoase şi degetele din anus şi îşi înălţă capul. Nu avu mai mult de treizeci de secunde ca să-l privească înainte de a se trezi azvârlită pe spate, cu el deasupra.

Gura lui i-o apăsa dureros pe a ei… limba îi pătrunse ca o armă şi Lauren înţelese că el avea să o reguleze de să-i sară ochii, de îndată ce scula îi va fi ajuns din nou în erecţie.

Connor se dezlipi de gura ei şi începu să o sărute mărunt pe obraz, apoi coborî încet, încet. Prinse cu dinţii un sfârc şi îl muşcă uşor, încreţindu-i carnea, plimbându-şi limba peste pielea sensibilă. Dinţii lui îi zgâriau trupul, coborând peste coaste, degetele i se înfipseseră în coapse, unghiile i se înfigeau în piele, apăsând-o, înţepând-o doar atât cât trebuie. Când în sfârşit ajunse la sexul ei, Lauren era gata pentru mai mult. Îşi desfăcu picioarele aproape cu neruşinare şi îşi săltă coapsele.

— Mănâne-o, şopti ea, încleştându-şi pumnii. Connor, linge-mi păsărica!

Bărbatul o privi cu ochii albaştri întunecaţi de excitare şi de intensitatea plăcerii.

— Cred că s-ar putea să fii exact ce-mi trebuie.

Îşi înfundă limba în vaginul ei şi gemu încet. O regulă aşa, adâncindu-şi repetat limba în sexul ei, cu mâinile încleştate pe şoldurile zvelte, ca să o

ţină nemişcată.

În sfârşit, se mută puţin mai sus, sugând cu putere clitorisul, în timp ce cu o mână bâjbâia printre aşternuturi, în căutarea prezervativelor. Găsi cu uşurinţă şiragul, dar, încurcat, nu reuşi să-l desfacă, până ce ea i-l smulse din mână cu un mârâit şi rupse ambalajul.

Connor, amuzat, i-l luă.

— Întoarce-te şi ţine-te de tăblie.

Lauren îşi încolăci degetele pe două dintre barele tăbliei din fier forjat a patului şi luă poziţia pe care el o dorise, legănându-se pe pat în timp ce el îşi rula prezervativul. O plesni peste fund, luând-o prin surprindere.

— Stai liniştită.

— Fă-mă să stau, dacă poţi.

Connor se repezi pe pat şi o plesni iar.

— Târfuliţă obraznică, cred că mai încolo o să mi te aşez pe genunchi şi o să te bat. Desfă-ţi picioarele pentru mine.

Lauren se conformă şi respiraţia i se opri o clipă, cînd el îi apăsă anusul cu degetul mare.

— Lubrifiantul e…

— Nu astă-seară, murmură Connor. Mâine este o zi încărcată şi nu vreau ca lumea să facă speculaţii despre motivul pentru care tu nu poţi să stai jos.

Lauren râse încet şi-şi lăsă capul pe spate în timp ce el o trăgea spre el şi îşi introducea

penisul.

— S-ar putea să am oricum dificultăţi la aşezat, comentă ea.

— Nu e deloc acelaşi lucru. Te simt aşa de plăcut înfiptă pe scula mea! Îşi arcui mâna pe unul din umerii ei, iar cu cealaltă îi strânse şoldul, ca s-o susţină. Perfect, comentă el.

Se adânci în ea, repede şi cu putere. Lauren rămase fără aer şi vaginul i se încleştă pe mădularul ţeapăn.

— Da, gemu ea.

— O să te leg, mormăi Connor. Ca să nu te mai poţi mişca. Şi pe urmă o ţi-o trag… în gură, în păsărică, în fund… oricând am eu chef. S-ar putea să te ţin legată toată noaptea.

— Doamne, Connor, exclamă Lauren, lăsându-şi capul să-i cadă în faţă, cu mâinile încleştate de tăblie. Te rog, fă-o! Te rog.

— Ştiu ce vrei, şopti el. O să-ţi dau tot ce-ţi trebuie.

Începu să se mişte într-un ritm susţinut, dureros, de fiecare dată intrând mai adânc în ea, până cînd trupurile lor ajunseră să se plesnească unul de altul cu o forţă care făcea ca totul să pară obscen. Ea era atât de relaxată, încât îi veni uşor să o ridice în poziţie verticală şi să o aşeze în poala lui.

Când îi acoperi păsărica umedă cu o mână şi îşi apăsă podul palmei pe clitoris, Lauren începu să

se legene şi să-şi izbească fesele de şoldurile lui, iar el îşi împinse penisul adânc, într-un unghi perfect pentru a atinge punctul G. Zguduită, se lipi de el şi ţipă din toţi rărunchii, în culmea orgasmului.

Lauren se lăsă să alunece în cadă cu o strâmbătură.

— În orice caz, importanţa mersului este exagerată.

Înfăşurat într-un prosop nu prea mare, Connor râse, sprijinit de chiuvetă.

— Crezi că te descurci singură câteva minute? Trebuie să mă îmbrac şi să dau câteva telefoane.

— Da, e în ordine. N-o să adorm, riscând să mă înec, răspunse ea plimbându-şi degetele peste suprafaţa plină de spumă. Vreau să mă întorc la reşedinţă, să-mi împachetez câteva lucruri. Se poate?

Connor se încruntă, dar apoi încuviinţă din cap.

— Oricum, n-o să te las singură, aşa că nu te mai obosi să mă rogi să te însoţesc.

— Nu-i nici o problemă. Doar că aş vrea să mă ocup personal de manipularea şi ambalarea vopselelor şi materialelor. Toate sînt noi, şi îmi place să fac lucrurile într-un anume fel. Pe de altă parte, aş prefera ca băieţii tăi să nu umble cu desuurile pe care abia mi le-am cumpărat.

Connor izbucni în râs şi ieşi din sala de baie.

— Relaxează-te, dragă. Nimeni în afară de mine

nu va umbla cu chiloţeii tăi în viitorul apropiat.

După trei sferturi de oră, el comanda din buton deschiderea porţilor principale, lăsându-l să între pe Mathias Montgomery, care nu venise singur. Din locul unde şedea, pe veranda din faţă, Connor se încruntă văzându-l pe Alasdair Mebain coborând din dreapta SUVului.

— S-a întâmplat ceva?

Mathias privi împrejur.

— Încă nu, zise. M-am gândit că ar fi o idee bună să aducem câţiva băieţi de categoria grea, mai ales că acum nu e prea multă activitate la New York. L-am chemat înapoi pe Deacon de la San Diego şi am angajat un birou local de detectivi particulari să se ţină de coada lui Davis, deocamdată.

Connor îi întinse lui Dare mâna, imediat ce acesta ajunse pe verandă.

— Mă bucur să te văd, bătrâne.

— Mathias mi-a spus că eşti prins până peste cap.

Connor roşi.

— Păi, niciodată n-a fost în stare să-şi ţină gura cînd e în avantajul lui.

Dare râse, după care îşi arcui o sprânceană privind peste umărul lui Connor.

— Doamnă.

Connor întoarse încet şi el capul peste acelaşi umăr şi o zări pe Lauren în prag, cu ochii umbriţi

de mirare. Îmbrăcase un şort mult prea scurt şi un tricou atât de strâmt, încât nu mai avea importanţă că nu era transparent. Pe piept avea înscrise cu litere groase, negre, cuvintele „O erecţie nu se consideră drept o creştere personală”.

Connor pufni, Dare chicoti, Mathias începu să râdă, iar Lauren surâse, întinzându-i mâna.

— Sînt Lauren Evans.

— Alasdair Mebain. Mi se spune Dare, o informă, prinzându-i mâna într-a lui. Am auzit că aţi avut parte de momente tari în ultima vreme.

— Vai, da, aprobă ea legănându-se uşor pe călcâie. Foarte tari. Când el începu să râdă iar, Lauren rânji. Vrea cineva cafea?

— Ar pica bine.

— Perfect, răspunse ea vioi şi îl conduse în casă. Nu cumva eşti model, nu? Îl întrebă plină de speranţă.

— Lauren, gemu Connor. O să te întorci aici, afară, şi o să mă găseşti mort… ca să ştii.

Mathias râse şi îi dădu o palmă pe spate.

— Hai să bem nişte cafea înainte ca Lauren să-l convingă să-şi scoată tot de pe el.

Când ajunseră, Dare era deja instalat la masă, cu o ceaşcă de cafea dinainte, iar Lauren scotocea prin frigider, ca să pregătească micul dejun.

— Brooks e agitat din cauza vernisajului de astă-seară? Se interesă Connor. Ieri, cînd a fost pe aici,

mi-a trasat nişte indicaţii.

Mathias încuviinţă din cap şi, luându-şi încet ceaşca, se aşează.

— Ăsta e motivul numărul doi pentru care l-am adus pe Dare aici. Cum tu o să fii în toiul acţiunii, lângă Lauren, am nevoie de cineva la nivelul superior, care să dirijeze circul din spatele cortinei. Tipii pe care îi avem sînt buni, dar cu nici unul dintre ei nu m-am bălăcit în sânge până la brâu, încheie el ridicând din umeri. Apoi se strâmbă şi privi spre Lauren. De un timp încoace nu mai sînt în stare să cenzurez ce-mi iese pe gură.

Lauren scoase capul din frigider purtând în braţe un carton de ouă şi un pachet de şuncă.

— Mathias, eu am crescut prin bazele militare. Ştiu ce fac şi ce spun bărbaţii ca tine cînd sînt sub arme. Nu trebuie să te cenzurezi în prezenţa mea. Luă un elastic din buzunar şi îşi strânse părul în coc printr-o serie de manevre care îi lăsară pe cei trei bărbaţi cu gura căscată. Ar trebui să-mi tund claia asta, bombăni ea.

— Ba chiar că n-ar trebui, o contrazise Connor, încruntat. Serios.

— Pfui, făcu Lauren în loc de răspuns, fluturând din mână. Bărbaţii habar nu au cât efort presupune părul lung. Dacă aţi şti, nu ne-aţi mai pretinde în veci aşa ceva.

— Ce-ţi fac vânătăile? O întrebă Mathias,

cercetând-o cu priviri critice.

— Oricât ar părea de ciudat, am câteva zgârieturi, dar foarte puţine vânătăi. Trebuie să-mi fac manichiura înainte de vernisajul de astă-seară. Nu am avut niciodată unghiile lungi, dar tipa de la criminalistică mi le-a tăiat chiar prea scurt, oftă ea. Mă doare puţin umărul, însă rochia o să-mi acopere vânătaia. Din fericire, nu mi-am ales una fără spate… am acolo câteva vânătăi, de unde m-a apucat. Nu prea mă doare. Sper că tipul nu poate să spună acelaşi lucru, mai zise, masându-şi umărul.

— Connor a spus că vrei să te ocupi singură de împachetatul lucrurilor.

— Aşa aş prefera, recunoscu Lauren în timp ce căuta prin dulapuri un castron în care să bată ouăle. Dar dacă nu se poate, n-o să mă pun pe ţipat, să fac o criză de mare divă. Aş vrea să păstrez ţipetele pentru chestii cu adevărat importante, adăugă ea cu ochii la Connor.

— Este bine de ştiut, îi replică el sec. Apoi, încruntat, vru să ştie: Şi ce ai considera ca fiind cu adevărat important?

Lauren ridică din umeri.

— Reducerile de la Macy’s? Răspunse ea cu un rânjet, auzindu-l cum pufneşte. Am sunat la agenţie şi am anulat întâlnirile pe care trebuia să le am azi cu modelele. Cred că am nevoie să iau o pauză la „vânătoarea de cocoşei”.

Dare se înecă sorbind din cafea şi privi uluit la Connor şi Mathias, care râdeau.

— Cum?

Connor îi întinse un şerveţel.

— Aşa am numit eu cercetările pe care le face Lauren în căutarea de modele, pentru că îi pune pe toţi să se dezbrace complet pentru interviu, îl lămuri el. Mai trebuie totuşi să ne ofere un motiv plauzibil pentru chestia cu dezbrăcatul.

— Păi, vor trebui să pozeze goi, începu Lauren. Sînt bărbaţi care au un corp superb, perfect chiar, dar au o sculă absolut catastrofală. Un penis urât poate să-ţi ucidă inspiraţia, continuă ea explicaţiile, fredonând ceva şi pornind să spargă ouăle. Deşi, nu e la fel de catastrofal ca unul prea mic. Unele modele trag de fiare şi se umflă cu steroizi ca să obţină un corp superb, dar asta îi distruge ca nuduri. Se uită la cei trei şi constată că o priveau perplecşi. Trebuie să mă cenzurez? Se interesă ea.

— Nu, râse Mathias, cred că suntem obişnuiţi. Ezit să te întreb, dar dacă n-o fac, ar trebui să o întreb pe Jane, mai târziu… Ce înseamnă un penis urât?

— Hmm, păi, dacă atârnă cum nu trebuie îţi taie orice chef… înţelegi, dacă ţesuturile moi sînt deteriorate, poate să fie diform, explică ea, strâmbând din nas. Ceea ce poate fi trecut cu vederea cînd vine vorba de sex, dar nu şi de artă.

O sculă urâtă distruge tot ansamblul. Lucrul este valabil şi în cazul femeilor: dacă nu au păsărica îngrijită şi aranjată, nu pot să lucrez cu ele. De fapt, prefer ca modelele mele să se epileze. E mult mai simplu.

— Eşti o minunăţie, chicoti Dare. Nu vrei să vii cu mine la New York?

Lauren se uită la el peste umăr şi apoi la Connor.

— Îţi place să te joci cu focul?

— Uneori, zâmbi el.

— Ei, acum ştiu care îţi este faţa de tocmai-mi-am-tras-o… rosti Jane în şoaptă, ridicând din sprâncene.

— Nu mi-am tras-o, oftă Lauren.

— O, nu? Se miră Jane.

— Expresia asta nu ilustrează întocmai ce mi s-a întâmplat. Am fost…

Făcu semn cu mâna liberă şi se uită prin salonul de coafură. Doi bărbaţi de la securitate stăteau afară, în faţa salonului, acolo unde Mercy le indicase în mod special să rămână, cu feţele ameninţătoare şi cu aerul că îl păzesc pe preşedinte şi nu trei femei cu fiţe.

— … regulată de mi-au ieşit ochii din cap! Jane pufni şi începu să râdă. Lauren aşteptă până ce aceasta se opri din hohotit, apoi continuă: De patru ori, şi încă n-am avut parte de toate chestiile obscene şi spurcate pe care mi le-a promis.

Jumătate dintre femeile din salon se întoarseră spre ea, fixând-o cu privirea. Ce, adică? Bombăni ea. Un bărbat trebuie să fie responsabil pentru lucrurile pe care i le promite unei femei, altfel o să ajungem la anarhie.

Uşile se deschiseră şi în salon intră o blondă superbă, care îşi lăsă haina elegantă să-i alunece de pe umeri.

— Scuze că am întârziat. A trebuit să-l duc pe Aidan tocmai în partea cealaltă a oraşului. Mama lui Shawn îl ţine la ea peste weekend, şi pe urmă a trebuit să-mi găsesc o cămaşă în care să-mi încapă bustul. Cine zicea că alăptatul natural e o idee bună? Serios? Pompa pentru sân este ceva absolut drăcesc şi eu sînt epuizată.

Cu o expresie pe care şi-o dorea prietenoasă, Lauren se uită la fosta prietenă a lui Connor, o clonă mai tânără şi mai frumoasă a lui Brigitte Bardot.

— Tu trebuie să fii Lauren. Am auzit totul despre tine şi despre chiloţeii tăi, de la Jane, zise aceasta întinzându-i mâna. Îmi pare rău pentru vibrator… e un coşmar.

Lauren râse înainte de a se putea stăpâni şi îi luă mâna.

— Bună. Deci tu eşti asistenta pe care a deturnat-o Brooks?

— Mda, şi acum regretă la modul absolut! Răspunse Casey, prăbuşindu-se într-un scaun liber

şi scoţându-şi pantofii. Îi conduc şi îi monitorizez viaţa milimetric şi spionez fără pic de ruşine pentru nevastă-sa. Are nişte obiceiuri alimentare oribile.

Lauren îşi vârî încet mâna cealaltă în bolul oferit de manichiuristă.

— Aseară l-am lăsat fără un pachet de ţigări, se lăudă ea.

— Vai, a dat de dracu' rău de tot, comentă Casey, apoi îşi scoase telefonul Blackberry şi începu să tasteze un mesaj, privind din cînd în cînd pe deasupra. Zi aşa, te culci cu Connor!

Lauren roşi, concentrându-se asupra propriilor unghii.

— Iar tu ai un bebe?

— Da, râse Casey, este formidabil. Luni o să-l aduc la galerie şi o să-l vezi şi tu. Cred că o să mor de plictiseală în concediul ăsta postnatal. Dacă ştiam că aşa o să mă simt cale de şase săptămâni, nu mi-aş fi luat liber atât, oftă ea. Mama lui Shawn e o sfântă şi o iubesc mai mult decât îmi iubesc bagajele şi geanta mea cea nouă, laolaltă.

— O să te obişnuieşti, încercă Mercy s-o consoleze de pe locul unde stătea, în partea opusă a salonului. Şi eu am avut nevoie de o perioadă foarte lungă de adaptare şi credeam că n-o să mă obişnuiesc niciodată cu ideea de a-l lăsa în grija altcuiva. Cel puţin tu ai familia aproape. La noi, Mathias a făcut pe inchizitorul ca să găsim o bonă

şi mai am încă şi acum casa plină cu cablurile pentru monitorizare audio şi video. Lui Julian i-au trebuit vreo trei săptămâni ca să descopere camerele video. Acum face mereu cu mâna la ele.

— Bona ta masculină e un fost puşcaş marin, observă Jane sec. L-ai ales pentru că avea cele mai bune rezultate la exerciţiile de trageri.

— Nu-i adevărat, suspină Mercy. Connor a avut cele mai bune rezultate, dar Mathias nu m-ar fi lăsat să-l aleg pe el; în orice caz, am fost cu toţii de acord că Julian avea nevoie şi de siguranţă şi de îngrijire specializată.

Connor simţea că o să omoare pe cineva înainte ca seara să se încheie şi avea să fie numai vina ei. Rochia, despre care auzise, dar pe care nu o văzuse înainte ca Lauren să-şi facă apariţia, era bleumarin şi îi venea senzaţional, încât bărbatului i se usca gura de fiecare dată cînd o privea.

Părul îi cădea pe umeri şi cobora până la jumătatea spatelui în bucle moi, de abanos. Purta tocuri înalte de zece centimetri, o alegere interesantă pentru o femeie înaltă. În plus, felul în care se mişca pe tocurile acelea ar fi trebuit denunţat ca ilegal. Evenimentul era în plină desfăşurare, iar Lauren făcuse un efort uriaş pentru a canaliza atenţia publicului către tânărul artist ale cărui lucrări erau expuse. Connor o plăcea şi mai mult pentru că, dincolo de încrederea în sine, nu avea pic de egoism. Femeia

aceasta ştia că e frumoasă şi domina încăperea ca o adevărată profesionistă.

Bărbatul cu care stătea de vorbă se apropie mai tare de ea şi îi puse o mână pe şold. Jumătate dintre membrii echipei de securitate se repeziră să intervină, dar Lauren, degajată, luă mâna interlocutorului şi îşi înfipse unghia degetului mare în palma acestuia cu asemenea ferocitate, încât Connor simţi o undă de compasiune pentru nefericitul care, cu ochii cât cepele, se dădu un pas îndărăt.

— Lucrările sînt de vânzare, domnule Williams, nu eu, zise Lauren pe cînd îi elibera acestuia mâna cu un zâmbet. Dacă sunteţi interesat să cumpăraţi acest tablou, puteţi să-i faceţi o ofertă discretă lui Chelsea, care se ocupă de asta. Cu aceste cuvinte îl prinse de cot şi îl îndrumă spre tânăra cu pricina, după care se întoarse la Connor cu un surâs larg pe buze: Dacă privirile ar putea să ucidă, tipul ar fi lat, pe jos. Încetează să te mai zgâieşti la oameni.

— Mă zgâiesc la cine vreau, bombăni Connor în şoaptă.

Lauren râse încet şi se uită la paharul de şampanie pe care îl ţinuse în mână aproape întreaga seară, fără să soarbă vreo înghiţitură.

— Sînt aici vreo zece bărbaţi cu care n-aş reuşi să mă descurc. Tu eşti unul dintre ei, iar ceilalţi lucrează cu sau pentru tine, explică ea. Sau

chestia asta face parte din categoria aceea imprecisă numită „nu s-ar cuveni”, pe care o ai tu referitor la femei?

— Ceva de genul ăsta, admise Connor brutal. Arăţi chiar foarte bine… Urăsc rochia asta. Te rog să n-o mai porţi niciodată!

Lauren râse, vădit încântată, iar cei din jurul lor se întoarseră să vadă despre ce era vorba. Connor nu-i putea condamna. În momentul acela Lauren avea un aer atât de ispititor, încât ar fi vrut să o acopere cu sărutări chiar acolo.

— Sunteţi Lauren Evans, artista.

Connor se întoarse şi îl văzu pe Henry Wallace III cum îi întinde lui Lauren mâna, în felul acela arogant pe care îl cunoştea atât de bine şi pe care îl ura din tot sufletul.

Lauren îi luă mâna zâmbind, dar îşi încreţi nasul atât cât să i se înţeleagă nemulţumirea.

— Da, răspunse ea. Şi dumneavoastră?

— Henry Wallace III, de la firma Wallace, Redding, Bissons şi Asociaţii.

Lauren ridică o sprânceană şi îşi trase încet mâna dintr-a lui.

— Avocat?

— Da, bineînţeles, răspunse celălalt şi scoase o carte de vizită, pe care i-o înmână. Specializat în corporaţii.

Femeia se uită la dreptunghiul de carton, după care privi în lungul rochiei sale.

— Scuzaţi-mă, dar se pare că mi-am lăsat buzunarele acasă, spuse ea cu un zâmbet suav.

— Sunteţi nouă în Boston, remarcă Wallace punându-şi înapoi în buzunar cartea de vizită.

— Da, însă domnul Brooks şi oamenii lui mă tratează extraordinar. Nu-mi lipseşte absolut nimic. Lauren privi apoi de jur împrejur şi îi adresă un surâs larg. Vă rog să ne scuzaţi, continuă ea, dar domnul Grant mi-a promis o gură de aer proaspăt.

Connor o conduse spre uşile care dădeau în balcon.

— Îţi dai seama că i-ai dat papucii unui milionar?

— Nicăieri în contractul meu nu spune că trebuie să le permit unor ticăloşi bogaţi şi slabi de înger să mi se holbeze în decolteul rochiei şi să se dea la mine într-un fel aşa de stângaci, îi replică Lauren pe un ton neutru.

Connor se crispă auzind cum membrii echipei lui chicoteau în casca fixată în ureche.

— Să ştii că oamenii mei te pot auzi, cînd suntem aşa de aproape unul de celălalt.

— Ştii ce? Înainte de următorul eveniment vreau să am şi eu casca mea. Sînt convinsă că pierd nişte conversaţii excelente, adăugă ea, sprijinindu-se de balustrada balconului şi privind spre mica parcare din spatele galeriei. Aici ar trebui să sape şi să facă o grădină cu plante decorative. Ar fi o privelişte mai frumoasă.

— Să renunţi la o parcare din centrul Bostonului pentru o grădină? Se încruntă Connor.

— Nu fi aşa de nesuferit. Ar fi drăguţ.

— Mda, timp de cinci luni din an. În rest ar fi moartă, replică el.

— Nu e chiar aşa, se pot pune plante ce rămân verzi tot anul, iar pe timp de iarnă ar fi decorate cu beculeţe albe. Aşadar, rochia mea ţi se pare detestabilă? Întrebă ea în final, proptindu-se de balustradă.

Connor închise ostentativ microfonul de la manşetă şi se uită la ea.

— Fetiţo, arăţi aşa de bine că te-aş ronţăi, şi da, rochia o urăsc, pur şi simplu. Deşi peste câteva ore o să arate super azvârlită pe podea.

Tânăra femeie zâmbi larg şi se lăsă condusă înapoi în salon. Connor îşi deschise din nou microfonul şi le dădu câteva instrucţiuni scurte subordonaţilor, apoi ceru ultimele informaţii de la biroul de supraveghere. Dave îi raportă rapid cum stăteau lucrurile în întreaga clădire, inclusiv numărul celor prezenţi în acel moment.

La un semn al lui Mercy, Lauren se alăturase protagonistului vernisajului, într-un grup care discuta cu vioiciune. Lui Connor nu-i plăcea tipul. De fapt, nu cunoştea pe nimeni căruia să-i fi plăcut. Era arogant, dar Mercy zicea că aduce bani frumoşi la fundaţie şi toată lumea făcea eforturi ca să suporte diverşi neisprăviţi, dacă

astfel se scoteau bani pentru copii.

Numele lui adevărat era Donald Greenway, dar le cerea tuturor să-i spună Don G. Connor credea că ăsta era lucrul cel mai jalnic, dar îşi ţinea părerile pentru sine. Când Donald se prezentase pentru prima dată, Mathias se întorsese spre Connor şi schimbaseră o privire care semnifica tot ceea ce nu aveau să rostească vreodată despre artistul cunoscut şi sub numele de Donald Greenway.

Trei ore mai târziu, vernisajul se încheiase şi Lauren stătea întinsă pe o canapea de la primul etaj, într-o poziţie intenţionat sobră. Ţinea într-o mână telefonul Blackberry pe care i-l dăruise Jane şi scria cu migală un text. Connor presupunea că schimba mesaje cu Jane sau cu Mercy.

— O placi foarte tare, auzi pe cineva zicând.

Connor se uită în stânga lui şi o descoperi pe Casey Trainer, sprijinită de uşa holului care dădea spre birourile celor de la securitate.

— Da, aşa e.

— Îţi dau dreptate, spuse Casey surâzând. E amuzantă şi cât se poate de diferită de ultima tipă cu care ai fost combinat.

— N-am fost combinat cu Julia.

— Mda, bine. Indiferent ce-ai făcut cu ea, era malefică. Cred că dacă o tăiam, ar fi împroşcat cu acid peste tot, aidoma creaturilor ălora din filmele cu extratereştri. Casey făcu apoi semn din cap în

direcţia lui Lauren. Este talentată, frumoasă, sarcastică şi solară… o combinaţie ameţitoare.

— Aşa e, recunoscu el, oftând în momentul în care Don G. Traversă camera şi se trânti pe canapea lângă Lauren. Iar acum o lăsăm să-l cotonogească?

— A, exclamă Casey aruncând o privire peste umăr, Jane!

Jane Tilwell apăru din camera de supraveghere şi li se alătură.

— Ce e?

— Să-l lăsăm pe Don să-şi piardă un mădular sau să-l salvăm de sine însuşi? O întrebă Casey, zvâcnind din cap spre Lauren şi Don.

Acesta din urmă se aplecase spre ea până ce, practic, ajunsese gârbovit deasupră-i. Lauren, la rândul ei, îl fixa pe deasupra Blackberryului cu acea privire de gheaţă care însemna că era gata de atac, după cum ştia Connor. Era ceva în felul cum îşi mijea ochii, cu buzele uşor strânse, care îl excita de-a dreptul. Se gândi chiar că avea o înclinaţie uşor perversă către asta.

Lauren se ridică brusc şi se aplecă spre Donald, să-i spună ceva. Connor habar nu avea despre ce era vorba, însă artistul se dădu înapoi cu o asemenea forţă, încât capul i se izbi de peretele din spatele canapelei.

Lauren îl bătu uşor pe obraz, îşi netezi rochia şi se îndepărtă de el.

— Seara bună, Donald, îi zise. Se îndreptă hotărâtă spre Connor şi se opri în faţa lui. Cu o mână în şold, îşi înclină capul într-o parte. Pe viitor nu vreau să mai am de-a face cu asemenea creaturi, începu ea, făcând semn cu degetul mare peste umăr.

— Am înţeles, râse Connor. Eşti gata de plecare?

— Mi-e o foame de lup, spuse ea strecurându-şi încet mâna în buzunarul interior al hainei lui, unde îşi vârî telefonul.

— Stai să vorbesc întâi cu Dare, să văd cum stă treaba, şi revin în câteva clipe. Connor aruncă o privire spre canapea şi descoperi că Don G. Dispăruse. Ai grijă cu tipul ăsta, adaugă el, are zece mâini.

— Dacă îi retez vreo câteva o să-i crească la loc sau sângerează până moare? Se interesă Lauren, arcuindu-şi sprâncenele.

Amuzat, Connor o sărută pe gură.

— Să-mi spui şi mie cînd o să afli.

— Norocul lui că e aşa de drăguţ, pufni ea în timp ce Connor se făcea nevăzut pe hol.

Jane chicoti.

— Întotdeauna am zis arma lui cea mai eficientă este faţa. Dacă ar arăta ca un om de rând, sînt convinsă că de mult s-ar fi găsit o tipă care să-l sugrume cu plăcere.

Lauren încuviinţă din cap şi privi spre Casey. Întotdeauna o deconcerta cînd observa pe chipul

altei femei o expresie atotştiutoare.

— Ce-i?

— Când l-ai văzut tu ultima dată pe Connor sărutând o tipă? Întrebă Casey, cu ochii la Jane.

— În afară de Lauren? Se încruntă Jane, meditând. Nu cred că l-am văzut vreodată, nici măcar sărutându-te pe tine.

— Exact, Connor nu îşi manifestă public afecţiunea, zise Casey cu o grimasă semnificativă.

— Însă atunci cînd o face, replică Jane, uitându-se la Lauren, mi se pare nostim.

— Nu-i place deloc rochia mea, interveni Lauren posomorâtă.

— Cred că nu-i place felul în care atragi atenţia în rochia asta, o corectă Casey cu un zâmbet. Arată minunat pe tine… îţi scoate în relief silueta şi picioarele lungi. Mi-aş dori să pot obţine şi eu un asemenea efect.

— Aş da la schimb vreo cinci centimetri din înălţime pentru nişte sâni mai plini, mărturisi Lauren.

— Sânii poţi să ţi-i cumperi, oferi Casey soluţia. Dar eşti perfectă aşa cum eşti. Eu nu pot decât să-mi doresc vreo cinci centimetri în plus la înălţime.

Lauren se îmbujoră şi privi în jos.

— Întotdeauna mi-am închipuit că aş arăta ciudat cu silicoane.

Declaraţia ei le făcu pe Casey şi Jane să cadă serios pe gânduri. Când Connor reveni, le găsi pe

toate trei holbându-se la sânii lui Lauren.

— Nici măcar nu vreau să ştiu! Exclamă acesta.

— Nici să nu încerci, Grant, rânji Lauren. Probabil că mintea ţi-e bântuită de vreo viziune ciudată cu un trio de lesbiene, care mai implică şi eleve în uniformă de şcoală catolică şi nişte cravaşe.

Connor râse şi o trase aproape de el.

— De unde ştii că am fost la o şcoală catolică?

— Recunosc imediat pe cineva care se teme de călugăriţe, răspunse Lauren moralizator. Ne recunoaştem între noi.

— Şi eu care credeam că am scăpat cu mult înainte de a fi marcat pe viaţă!

O conduse spre scări, şi Lauren îl urmă supusă, fluturând scurt mâna spre Jane şi Casey.

Capitolul 7

— Deci, cum ţi se pare? Se interesă Lauren privind în jos spre rochia făcută grămadă în jurul pantofilor ei.

Connor se lăsă pe spate şi o măsură din priviri, cercetându-i chiloţeii din dantelă albastră şi sutienul asortat.

— Îmi place rochia, iar chiloţii sînt concepuţi pentru un succes total.

— Zău? Rânji Lauren în timp ce el o prindea cu amândouă mâinile de şolduri şi o trăgea în pat.

— Zău, murmură Connor şi inspiră profund.

Doamnă, chiar că mă excitaţi, comentă el, lăsându-şi mâinile să-i alunece în sus pe spate ca să-i desfacă sutienul cu degete experte. Şi, ca să fie clar, ai nişte sâni perfecţi, ultimul lucru de care ai nevoie sînt unii siliconaţi.

— M-am obişnuit oarecum cu ei, râse ea. Chiar nu mi-aş face o intervenţie chirurgicală.

— E bine de ştiut.

Îi trase bretelele în jos pe braţe şi lăsă sutienul să cadă. Cu un oftat îşi îngropă faţa între sânii ei şi îi cuprinse fesele în căuşul mâinilor.

Lauren se aşează călare în poala lui şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului, în vreme ce el îi apuca un sfârc între buze. Muşcă uşor cu dinţii şi mângâie cu limba carnea moale până cînd se întări, apoi îi dădu drumul.

— Minunat, şopti el înainte de a se muta la sfârcul neglijat până atunci, sugându-l şi pe acesta. Când eliberă din gură boţul de carne întărită, Lauren se freca în poala lui şi gemea. Aşa îmi placi, îi zise, plimbându-şi degetele peste sfârc. Tare şi udă, din gura mea. Îi ciupi sfârcul şi chicoti cînd ea începu să geamă. Când toate astea se vor fi rezolvat şi o să avem timp de o partidă serioasă, mi-ar plăcea să te leg şi să văd cât de departe merge apetitul tău pentru durere.

Aşezată în poala lui, Lauren se destinse şi îşi trecu degetele prin părul lui scurt şi negru.

— Te-aş lăsa să încerci.

— Serios? Întrebă Connor încet, trăgând-o mai aproape de el.

— Am încredere în tine. Îmi aminteşti de bărbaţii în preajma cărora am crescut, puternici şi cu simţul onoarei. Mă simt în deplină siguranţă cu tine, lucru care nu mi s-a mai întâmplat de mult. Expiră cu putere, simţind cum degetele lui pricepute i se strecurau pe lângă marginea chilotului. Ne-am aruncat repede în relaţia fizică, observă ea.

— Într-adevăr, admise Connor trăgând-o şi mai aproape. Dar să nu-ţi imaginezi că am să cedez locul din patul tău fără un număr considerabil de discuţii.

— Nici măcar nu mă interesează să avem genul acela de discuţii, zâmbi ea. Doar că nu vreau să te simţi încolţit sau forţat să-mi oferi mai mult decât ai făcut-o deja. Cei cu care lucrezi… cu care lucrăm… vor avea nişte aşteptări pe care nu sînt îndreptăţiţi să le aibă.

— Da, oftă el. N-ar fi trebuit să te sărut de faţă cu Casey şi Jane. Doar că aş fi vrut să te sărut toată noaptea. Nu m-am putut abţine.

— Nu m-a deranjat. E plăcut să ştiu că te atrag în felul acesta. Se aplecă spre el şi îşi lipi gura de a lui. În clipa următoare însă, mobilul începu să sune. Fir-ar să fie! Exclamă ea.

Connor scoase telefonul din tocul fixat la curea şi răspunse.

— Grant sînt.

— Avem un cadavru.

O ridică pe Lauren din poală, abia schiţând un zâmbet în loc de scuze, şi îşi drese glasul.

— Scuză-mă, Dare, poţi să repeţi ce-ai spus?

— Ziceam că avem un mort, se răţoi Dare Mebain. Din câte ştiu, nu băieţii noştri au făcut treaba, dar este mizerie multă.

— Unde?

— În spatele reşedinţei. După înălţime şi greutate, aş zice că e tipul care a pătruns în casă şi care a încercat să o atace pe Lauren în parc.

— Minunat, zise Connor. De cînd, după părerea ta?

— Noi am retras de aici echipa de pază imediat după ce am mutat toate lucrările ei terminate din atelierul de sus. Nu m-am atins de el, aşa că nu am nici un indiciu legat de temperatura corpului sau de rigor mortis. Mă gândisem să dorm aici… să prind doi iepuri dintr-un foc, ca să zic aşa. Ştii că nu pot să sufăr hotelurile.

— Da. Connor se uită la Lauren, care coborâse din pat şi trăsese pe ea un tricou vechi pe care scria „Gore a luat plasă şi noi ceilalţi am luat ţeapă”. Îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în râs. Ai sunat la poliţie? Se interesă el.

— Am respectat procedura. Întâi la poliţie şi pe urmă pe Mathias. El mi-a spus să te sun pe tine şi să-ţi cer să o ţii pe Lauren la fermă. Nu-l vrea pe

nici unul din voi aproape de locul crimei, întrucât poliţia din Boston ar putea încerca să v-o pună vouă în cârcă. În orice caz, n-o să-l lase pe Trainer să investigheze crima. Are prea multe legături de ordin personal ca să nu fie vorba de un conflict de interese.

— Într-adevăr. M-aş considera suspectul principal, dacă n-aş şti că nu eu sînt autorul. Se concentră asupra lui Lauren, care acum îl privea cu ochii cât cepele. Bine, Dare, acum trebuie să închid. Încearcă să mă ţii la curent cât se poate de prompt şi fă o poză cu mutra tipului. Vreau să văd dacă Lauren îl recunoaşte. Închise telefonul şi îşi drese vocea: Bun, deci Dare s-a dus să stea la reşedinţă şi a descoperit un cadavru.

Lauren încremeni.

— Tipul care m-a atacat?

— Da, probabil. Să sperăm că a murit în timp ce eram cu toţii la vernisajul de la galerie. Asta ar asigura alibiul pentru aproape tot personalul, zise convins Connor. Privi spre telefonul care scoase un bip şi îl deschise cu vădită reţinere. Poţi să te uiţi la poza asta? O întrebă.

— Se vede ceva sânge? Se interesă ea strâmbându-se.

— Nu, absolut deloc. Nu ţi-aş cere să te uiţi, dacă ar fi vorba despre o astfel de scenă. Îi întinse telefonul şi ea privi încruntată. Îţi e complet necunoscut?

— De fapt, e tocmai invers. Când m-a prins în parc am avut un soi de sâcâială, ceva în străfundul minţii mele, care îmi spunea că îl cunosc de undeva şi că ar trebui să ştiu cine este. Dar nu mi-am amintit şi nici acum nu ştiu.

— Dar ăsta e individul care te-a atacat?

— Da, pufni ea. Adică, l-am zgâriat destul de tare. Poliţia o să vrea să discute cu mine, nu-i aşa?

— În mod clar, dar n-o să le permit decât dacă nu am alternativă. Cu siguranţă nu te vor chestiona fără să fie prezent un avocat.

— Dar tu? Îl întrebă ea şoptit. Te-am auzit spunând că o să fii considerat un suspect serios.

— Mă culc cu femeia pe care a atacat-o, explică el în timp ce îşi trăgea cămaşa din pantaloni şi începea să-şi descheie nasturii. Sînt cel mai evident suspect. În plus, toţi angajaţii de la Montgomery Security vor fi cercetaţi, deoarece ar putea încerca să spună că am ordonat cuiva din firmă să-l omoare pe tip.

— Asta chiar că e nasol.

— Da, chiar este, confirmă el trăgându-şi peste cap maioul, pe care îl azvârli pe scaun peste cămaşă. Trebuie să pui pe tine ceva comod. Pantofi solizi, ceva călduros, pentru că în secţiile de poliţie se face destul de rece. Pune un pulover deasupra… aşa e cel mai bine. N-o să trimită o maşină de patrulă după noi, dar o să fim convocaţi.

— Spuneţi-mi, după ce aţi fost atacată în parc, ce s-a mai întâmplat?

Lauren îşi frecă faţa cu ambele mâini şi rezistă tentaţiei de a-şi izbi fruntea de masa aflată dinaintea ei.

— Înregistraţi toate astea, nu? De ce nu mergeţi în camera de alături să derulaţi caseta video şi să urmăriţi una dintre cele şase declaraţii pe care vi le-am dat?

— Domnişoară Evans, este în interesul dumneavoastră să cooperaţi.

— Domnule detectiv March, consider că atitudinea dumitale este enervantă, interveni James Brooks, relaxându-se în scaun şi punându-şi braţul pe spătarul celui pe care stătea ea. Lauren a fost foarte sinceră şi deschisă cu dumneata. Ţi-a dezvăluit detalii intime despre relaţiile ei personale şi ţi-a oferit o relatare consistentă şi detaliată, pe ore, a zilei în chestiune. Acum însă, toată treaba începe să semene cu o hărţuire.

— Doamna nu spune adevărul, replică March cu o voce inflexibilă. Şi eu consider asta ca fiind enervant.

— De fapt, nu spun ceea ce aţi dori dumneavoastră să spun, îl corectă Lauren. Putem să reluăm evenimentele şi de o sută de ori, dacă vreţi, dar declaraţia mea nu se va schimba. Nu am nimic de ascuns şi nici motive să mint.

— Şi vreţi ca eu să cred că dimineaţă aţi fost

abuzată sexual în parc şi apoi v-aţi petrecut noaptea cu un bărbat pe care susţineţi că l-aţi fi cunoscut cu doar o săptămână în urmă?

— Despre ce dracu' vorbiţi acolo? Nu am fost abuzată sexual. Am fost abordată de un tip de două ori mai mare decât mine, care m-a pus jos în timp ce încerca să obţină de la mine codul de acces al uşii de la intrarea în locuinţa mea. Nu m-a atins cu intenţii sexuale şi nici nu m-a ameninţat măcar că îmi va face rău în felul acela. Singurul lucru pe care-l voia de la mine era codul de siguranţă. Atacul a durat, cu totul, mai puţin de două minute, pentru că tipul a fost întrerupt.

Se lăsă pe spate şi îl privi ţintă.

— Ofiţerul de poliţie care patrula prin parc a solicitat un detectiv de la infracţiuni sexuale.

— Nici măcar nu m-a întrebat despre ce e vorba. Îmi tot repeta el mie ce s-a întâmplat.

James Brooks se încruntă.

— Cum adică îţi tot repeta el ţie ce s-a întâmplat?

— Zicea „Doamnă, aţi fost abuzată sexual. Doamnă, trebuie să chem o ambulanţă pentru că aţi fost abuzată sexual", explică Lauren oftând. Pe urmă a ajuns Connor acolo şi i-am cerut să mă ducă acasă. Habar nu am ce a notat poliţistul, întrucât eu nu i-am spus nimic. I-am dat o declaraţie detectivului Trainer, mai târziu.

— Deci nu a fost vorba despre un abuz sexual?

Insistă March.

— Doamne, nu, nici măcar nu m-a apucat de fund. M-a prins şi mi-a cerut codul de siguranţă, în timp ce se apăra, pentru că eu voiam să-l zgârii pe faţă, rosti Lauren, pufnind zgomotos. Cât despre insinuările răutăcioase că aş fi promiscuă deoarece mă culc cu un bărbat pe care nu-l cunosc decât de o săptămână, puteţi să ţineţi pentru dumneavoastră aceste opinii de rahat, înapoiate şi sexiste. Dacă nu, o să vă dau în judecată pe dumneavoastră şi departamentul de poliţie, pentru defăimare şi calomnie.

James Brook râse scurt şi apoi începu să tuşească.

Connor se lăsă degajat pe spătarul scaunului şi bău cu poftă din sticla cu apă pe care i-o dăduseră.

— Nu eu sînt cel pe care îl căutaţi. Eu nu las cadavre în urma mea. Pe mine guvernul m-a învăţat să curăţ întotdeauna mizeria pe care o fac. N-o să vă insult inteligenţa spunându-vă că nu sînt în stare să ucid, dar de data asta nu căutaţi unde trebuie.

— Aţi declarat că aţi dus-o pe Lauren Evans în dormitor pe la şase după-amiază, la scurt timp după ce domnul Brooks a părăsit ferma, şi că aţi stat acolo ceva mai bine de şase ore. Apoi amândoi aţi făcut duş, aţi mâncat ceva şi v-aţi culcat, rezumă detectivul Silven. Şase ore? Se miră el.

Connor oftă şi se uită la Mathias, apoi la avocatul lor.

— A avut o dimineaţă dificilă… I-am oferit altceva la care să se gândească.

— Timp de şase ore, pufni Silven.

— Suntem doi adulţi robuşti şi sănătoşi. N-o să vă ofer o relatare detaliată a timpului pe care l-am petrecut în pat alături de o femeie. Ar fi deplasat, dar îmi închipui că aţi putea merge să asistaţi la interviul ei, dacă vă excită detaliile. Probabil că este deja puţin agasată şi nu peste mult timp o să vă toarne toate amănuntele picante.

— Sarcasmul nu te ajută în cazul acesta.

— Nu e vorba de nici un caz, pentru că nu eu am făcut-o. Cu siguranţă nu aş fi lăsat în urmă un cadavru pe care să-l găsească prietenul şi partenerul meu de afaceri. În plus, dacă el şi-ar fi imaginat că eu sînt autorul, n-ar fi chemat poliţia. Tipul e mort, şi asta cu siguranţă nu mi-e de nici un folos, pentru că nu am nici cea mai mică idee ce voia să sustragă de la reşedinţă şi dacă asta are vreo legătură cu Lauren. Connor îşi smulse telefonul de la centură cînd aparatul începu să vibreze şi oftă la vederea mesajului text. Perfect, m-aţi verificat?

Silven ridică din umeri.

— Bineînţeles. Am solicitat dosarele dumneavoastră. Am eu o sursă în cadrul FBI.

Connor schimbă o privire cu Mathias, care îşi

scoase telefonul şi părăsi încruntat încăperea.

— Am fost zece ani la în trupele de puşcaşi marini ale Maiestăţii Sale şi am servit timp de patru ani Coroana.

— Făcând ce, mai precis?

— Sînt informaţii secrete, domnule detectiv.

— Secrete? Repetă Silven iritat. Serios, domnule Grant, chestia asta cu agentul secret este distractivă pentru unii de pe aici, dar nu şi pentru mine. Ce servicii aţi prestat pentru guvernul ţării dumitale?

— Am activat zece ani în trupele de puşcaşi ale marinei regale şi am fost recrutat pentru activităţi guvernamentale, imediat după ce am fost trecut în rezervă. Am făcut tot felul de lucruri pentru Maiestatea Sa, dar detaliile acestor activităţi rămân între mine şi guvernul meu. Nu intenţionez să fiu misterios sau ce aţi mai crede voi. Pur şi simplu nu pot divulga nimic.

— Îţi închipui că n-o să te arestez?

Telefonul lui Connor vibră din nou şi el verifică mesajul.

— În circa trei minte, căpitanul vostru va fi aici, scuzându-se că m-a făcut să-mi pierd timpul, iar ţie ţi se va spune să treci la colţ şi să reflectezi la acţiunile tale. N-o lua în nume personal… tu ţi-ai făcut doar meseria şi mie îmi pare sincer rău că şeful vostru, căpitanul, îţi va pasa pisica moartă pentru a-şi păzi propriul fund, ca să nu şi-o ia de la

şeful poliţiei.

Lauren se aplecă spre Connor, care îi pusese o mână pe spate şi o conducea la lift.

— Ai făcut ceva în timpul interogatoriului? Pentru că se uită toţi la tine ca şi cum ai făcut ceva.

— Scumpo, n-am făcut altceva decât să stau pe scaun şi să răspund la câteva întrebări, zise el râzând.

Lauren îl privi şi ridică din sprânceană, dar nu comentă. El o împinse uşor spre peretele liftului, cu Brooks şi Mathias în faţa ei.

— Da, vezi să nu, bombăni ea.

Uşile liftului se închiseră şi Mathias îşi drese vocea.

— Şase ore? Nu se putu abţine să nu întrebe.

— Închide pliscul înainte să uit că-mi eşti ca un frate, îl repezi Connor.

— Lauren a ameninţat că dă întreg departamentul în judecată, îi informă James peste umăr.

Femeia roşi şi ridică privirile spre tavanul liftului.

— Deci el e fratele care acum îţi devastează apartamentul de la Londra?

— Nţ, făcu Mathias, înainte de a veni răspunsul lui Connor. Eu sînt fratele care a făcut praf o clădire întreagă ca să-i salveze pielea. Ţi-aş povesti toată afacerea, dar e secretizată.

— Faza asta cu „informaţia secretizată” te ajută mult la agăţat tipe, nu-i aşa? Întrebă Lauren adresându-i-se lui Connor.

— N-am folosit-o nici măcar o dată ca să ajung în patul unei tipe, se jură acesta. Afirmaţia nu e însă valabilă şi pentru ceilalţi pasageri din lift.

Lauren râse uşor, fără să mai spună ceva, lăsându-se condusă prin labirintul de culoare care îi duse în stradă. Aşteptă până ce Connor o aşeză pe locul din faţă al SUVului şi îi fixă centura.

— Şase ore şi patruzeci şi două de minute… cu aproximaţie, zise ea.

Fu rândul lui Connor să râdă, după care o sărută pe gură.

— Cu foarte mare aproximaţie.

Închise portiera şi ocoli maşina. Ajuns pe scaunul şoferului, se întoarse către ea şi zise:

— Bun, deci locul crimei este chiar aleea din spatele reşedinţei, aşa că putem să ne ducem să-ţi împachetăm restul lucrurilor. Pot să chem o echipă acolo să se ocupe de partea cu transportul.

— Mai e necesar să mă mut? Întrebă ea nemulţumită. Doar tipul e mort.

— Da, scumpo, trebuie, pentru că individul a fost omorât la numai trei de metri de uşa ta din spate. Tu vorbeşti serios? Se încruntă el.

Lauren se ghemui în scaunul maşinii şi oftă.

— Da, bine. E o fermă destul de fainã.

— Aşa e. Şi nu sînt vecini care să te audă cînd

ţipi.

Tânăra femeie zâmbi complice. O făcuse să ţipe de câteva ori.

— Da, şi asta, zise ea lăsându-se pe spătarul scaunului, cu ochii închişi. Poliţiştii ăia mi-au făcut praf toate planurile pentru o partidă de sex fierbinte în seara asta.

— O să mă revanşez, şopti Connor, luând-o de mână şi înlănţuindu-şi degetele cu ale ei. Vrei să-i pun pe băieţi să-ţi strângă lucrurile?

— N-ar fi rău. Doar să le spui să fie atenţi cu vopselele şi pensulele mele. Nu vreau să o iau de la capăt cu cumpărăturile.

— Mă ocup eu de toate.

— Ştiu, zise Lauren întorcând capul spre el.

*

Detectivul Ron March era un tip foarte încăpăţânat. Când intră în cafenea şi îl zări acolo, Lauren se făcu a nu-l observa, dar omul care se ocupa de securitatea ei şi care o escortase tot drumul de la galerie îi aruncă poliţistului o privire urâtă.

Lauren se duse la tejghea, îşi comandă cafeaua cea mai complicată pe care şi-o putea imagina şi un ceai pentru Connor, apoi se uită şi ea înspre poliţist.

— Nu doriţi şi dumneavoastră ceva, domnule detectiv March?

Bărbatul scutură hotărât din cap.

— Atunci cînd o să obţin dovada care îmi trebuie, o să deveniţi complicea care îl acoperă.

Lauren îl privi şi luă cele două pahare pe care tocmai le comandase.

— Cu siguranţă portocaliul uniformei de deţinut nu mi-ar sta bine. Acestea fiind spuse, nu am alte motive de îngrijorare.

Detectivul o urmă hotărât pe partea cealaltă a străzii, ignorând faptul că bodyguardul tocmai raporta scurt ceea ce se petrecea.

— Aşa credeţi? Am să găsesc dovada care-mi lipseşte şi o să-l acuz de crimă.

Lauren se întoarse şi îl ţintui cu privirea, în timp ce uşa galeriei se deschidea în spatele ei.

— Poate n-am auzit bine, dar nu cumva tocmai aţi insinuat că veţi fabrica dovezi împotriva noastră, ca să vă susţineţi cazul?

March rămase cu gura căscată.

— Nu, Sfinte Sisoe, sigur că nu! Doamnă, eu nu încerc decât să-mi fac datoria.

— Ceea ce faceţi mie mi se pare că seamănă prea mult cu hărţuirea, observă sec Jane Tilwell. Lauren?

Aceasta se întoarse şi intră în galerie. Jane se apucă să vorbească pe mobil chiar înainte să ajungă amândouă la capătul scărilor, unde aştepta Connor. Lauren îi întinse ceaiul, primind în schimb o expresie încruntată.

— Ce-i? Am luat un om de la pază cu mine, se

scuză ea.

Connor pufni, adoptând un aer vexat care îl făcea să pară mult prea sexy pentru binele lui. Luă paharul pe care i-l oferise.

— Ce ţi-a spus March?

— M-a ameninţat că o să mă acuze de complicitate la crimă, zise Lauren cu un oftat. Ştii ce, sînt prea drăguţă ca să ajung la închisoare şi, în orice caz, prea tupeistă pentru asta.

— Da, sînt de acord, spuse Connor pe un ton înţelept, apoi o măsură din cap până în picioare în timp ce se îndepărta. Ai prea mult tupeu pentru viaţa în închisoare, dar sînt sigur că te-ai bucura de o susţinere impresionantă în rândul doamnelor de acolo.

Lauren surâse şi se îndreptă spre capătul galeriei. O convinseseră să facă o schiţă pentru proiectul de mozaic mural în vederea căruia Shamus Montgomery spărsese o tonă de cioburi. Dacă stătea să se gândească, nimerise partea neplăcută a proiectului. Părea mult mai atractiv să spargi ditamai grămada de farfurii şi vaze urâte.

Derulase pe pardoseala sălii hârtia cu desenul – avea dimensiunea unei treimi din perete şi totuşi acoperea cea mai mare parte a încăperii. Hârtia de ambalaj nu era cel mai bun material, dar nu era nevoie de altceva pentru o schiţă preliminară.

Lauren îşi scoase sandalele şi traversă coala, planificându-şi mintal proiectul. Mercy şi Jane nu

voiau să renunţe cu nici un chip la ideea că mozaicul trebuia să reprezinte un parc în care copii se joacă. Vesel şi lejer, nostim şi, mai presus de toate, luminos.

Se întoarse la masa de lucru şi îşi puse perniţele pentru genunchi. Nu-i confereau o înfăţişare prea sexy, dar cu certitudine aveau să-i protejeze genunchii pentru a se putea bucura de momente mai plăcute ulterior. Surâse la acest gând şi luă paleta pe care o folosea ca să-şi ţină materialele.

Connor se proptise de tocul uşii şi o urmărea cu interes pe Lauren mişcându-se de colo, colo pe marea pânză improvizată pe care câţiva dintre băieţii lui o ajutaseră să o întindă şi să o fixeze cu bandă adezivă. Stătea întinsă pe burtă, cu picioarele îndoite de la genunchi. Avea părul strâns într-o coadă care i se legăna în creştetul capului. Arăta de şaisprezece ani, şi bărbatul se gândi că era pur şi simplu incorect că o dorea atât de mult în clipa aceea. Inspiră profund, iar zgomotul îi atrase atenţia lui Lauren, care privi peste umăr.

— Hei, bună, zise ea şi se ridică în patru labe, făcându-l pe Connor să înghită cu dificultate. Vrei să vezi?

Bărbatul încuviinţă şi se descălţă degajat. Traversă cu grijă hârtia albă până la peticul unde lucra ea.

— Am fost foarte surprins că ai acceptat să faci

asta.

— Treabă multă, explică ea zâmbind. Cred că Mercy şi Jane sînt genul de persoane cărora le place să-şi umple ziua cu tot felul de treburi care să le ţină ocupate atunci cînd situaţia devine supărătoare.

Connor dădu din cap şi privi desenul. Era simplu şi frumos.

— Care o să fie imaginea de ansamblu?

— O să fac un parc în fundal, cu mulţi arbori şi cu iarbă, explică ea fluturând demonstrativ din mână. Apoi, în prim-plan o să pun trei copii care se joacă. Bineînţeles, n-o să arate exact aşa. O să facem nişte panouri şi o să folosim sticla spartă ca pe un puzzle, pentru a realiza fiecare secţiune. După aceea o să punem un strat de email peste toată povestea şi o să-l ardem, ca lucrarea să reziste la factorii externi. Poţi să te aşezi, continuă ea, bătând cu palma podeaua. Doar să ai grijă să nu rupi hârtia.

Connor se aşează turceşte, remarcând:

— Ai sărit peste masa de prânz, să nu crezi că n-am băgat de seamă.

— Am fost ocupată, dădu ea din cap. Mi-am imaginat că o să mă scoţi tu la cină, mai zise, luând o bucată de cărbune de pe paletă.

— A, da? Zâmbi el. Poate că o s-o fac în curând. Ai vreo preferinţă?

— Un restaurant italienesc, murmură Lauren,

concentrată asupra muncii ei. Unul adevărat… nu vreo cârciumă dintr-un lanţ.

— Nici o problemă, răspunse Connor scoţându-şi telefonul ca să caute în agendă. Cât mai ai aici?

— O oră. Să nu fie ceva prea elegant, că nu am cum să mă schimb înainte. Mi-aţi adus la fermă toate lucrurile, nu? Întrebă ea, aruncându-i o privire.

Connor confirmă printr-un gest.

— Da. Ce zici dacă alegem să comandăm ceva… şi trecem să le luăm în drum spre casă?

— Sună foarte bine. Poate şi o sticlă cu vin bun.

— Da, sună foarte bine, repetă Connor şi se aplecă să o sărute. O să mă ocup eu. Ai vreo mâncare preferată?

— Pui. A, şi nu suport ciupercile. Se linse pe buze şi se trase mai aproape de el. Şi vreau multă pâine.

Connor îşi lipi gura de a ei.

— Cred că pot să aranjez asta.

— Mmm, suntem la serviciu, murmură Lauren lipindu-se de el.

— Eu am ieşit din tură, replică bărbatul zâmbind viclean şi se aplecă mai aproape de ea, s-o sărute. Eşti minunată.

— Pleacă şi comandă-ne de mâncare înainte să ajungem să ne dezbrăcăm chiar aici. Sînt prea multe camere de luat vederi.

Îl muşcă poznaş de buza inferioară, apoi se

depărtă cu un surâs.

— Cum doreşti, scumpo. Se ridică precaut şi păşi afară de pe foaia de hârtie. Peste o oră, adăugă el.

— De acord, strigă Lauren în urma lui.

Connor se opri în cadrul uşii, să o privească, şi oftă. Ea nu făcea parte din planul lui pe zece ani, şi nici Bostonul. De mai bine de un an, de cînd îl urmase pe Mathias la Boston, Chicago reprezenta orizontul lui de aşteptare.

— Cred că o să trebuiască să ne regândim planul de afaceri, se auzi o voce.

Se întoarse şi îl văzu pe Mathias Montgomery stând în spatele lui.

— Ce te face să spui asta?

Mathias râse şi se îndepărtă de tocul uşii. Fără plăcere, Connor îl urmă în biroul departamentului de securitate pe cel mai vechi amic al lui. Se lăsă să cadă pe un scaun şi îşi trecu mâna peste faţă.

— Vreau să te gândeşti serios la ceea ce vrei să faci peste şase luni, întrucât eu şi Dare eram aproape convinşi că la data aceea o să fii dispus şi dornic să pleci la Chicago.

— Şi dacă nu sînt? Gemu Connor.

Mathias ridică din sprâncene.

— E aşa de grav?

— Nu ştiu. E foarte intens… şi nici măcar nu ştiu să spun exact cînd s-a întâmplat. Niciodată n-am… Nu era în stare să vorbească despre asta. Am

putea să nu discutăm? Ceru el.

Mathias râse uşor şi încuviinţă.

— Da, OK. Doar să ştii că eu şi Dare vrem ce vrei şi tu. Dacă varianta Chicago nu mai este de actualitate, noi nu avem nimic împotrivă. Birourile pe care le avem la New York şi Boston ne sînt la fel de utile. Putem să găsim un alt mijloc de a ne extinde – un mod care să nu te forţeze să laşi în urmă pe cineva important, doar ca să realizezi un proiect.

Connor încuviinţă scurt.

— Vă sînt recunoscător.

În clipa aceea Lauren apăru grăbită în uşă, abia mai putând să răsufle.

— Ştiu cine este!

— Poftim? Se încruntă Connor.

Tânăra femeie ocoli biroul şi i se aşeză direct în poală, deschizându-i laptopul.

— M-am tot gândit la tipul care a murit… într-un fel, explică ea, fluturând din mână. Atunci mi-am dat seama. Când era în viaţă nu era nici pe departe un tip atrăgător, aşa că ar fi trebuit să-mi treacă imediat prin cap unde mai văzusem înainte mutra aia.

Deschise un motor de căutare şi începu să cerceteze.

Connor o aşeză mai bine pe genunchi şi schimbă o privire cu Mathias.

— Îl ştii pe tipul care a murit?

— Nu, nu l-am întâlnit în viaţa mea, dar toţi cei pe care îi cunosc l-au văzut. Şi tu, probabil. Alese o pagină de internet şi se lăsă cu spatele sprijinit de pieptul lui. A fost în armată. Robert Stein a făcut o serie de fotografii alb-negru cu veterani care se întorc din Irak. Justin Warner, zise ea arătând spre o fotografie de pe ecran. Tipul ăla.

— Da, tipul ăla, încuviinţă Connor din cap uitându-se la Mathias. Robert Stein.

O răsuci pe Lauren pe genunchii lui, aşa încât să-i poată vedea chipul. Bucuroasă, ea îşi trecu braţul pe după umerii lui.

— Tu l-ai întâlnit vreodată pe Stein?

— Nu, nici măcar în treacăt. I-am văzut expoziţia itinerantă cînd a ajuns la Los Angeles, dar am făcut o vizită privată, cu directorul galeriei, înainte de vernisaj. Parcă ne lămuriserăm că nu eu sînt ţinta, nu? Întrebă ea nedumerită.

— Da, numai că Stein a avut acces nelimitat la reşedinţă, până cînd a făcut o criză urâtă şi a ameninţat-o pe Mercy, explică Mathias posomorât.

— Cine zice că Stein e cel care l-a trimis pe Warner? Ar fi putut avea propriile lui motive… poate că Robert Stein îi luase ceva ce-i aparţinea.

Connor schimbă din nou o privire plină de înţeles cu Mathias.

— OK, trebuie să-l sunăm pe Shawn şi să-l punem la curent. Eşti gata să plecăm?

— Mai trebuie doar să acopăr proiectul şi să-mi

strâng materialele, zise ea sărind jos din poala lui. Doar câteva minute.

— Nu te grăbi, îi spuse Connor ridicându-se şi el în picioare. Am sentimentul că o să mai rămân puţin pe aici. Trebuie să ne regândim planurile pentru cină.

Lauren oftă.

— Nu puteam să am revelaţia asta după ce primeam şi eu ceva de mâncare şi o partidă de sex?

Cutremurându-se de râs, Mathias o urmări cum închise uşa biroului după ea.

— Prietene, e mai mult decât poţi tu duce.

— Să nu crezi că nu ştiu asta, răspunse Connor pe un ton egal.

Capitolul 8

— Aşadar aţi avut pur şi simplu o străfulgerare şi v-aţi dat seama cine e tipul?

Lauren dădu ochii peste cap şi zâmbi recunoscătoare cînd Connor puse o ceaşcă de cafea şi o sticlă cu apă în dreptul ei.

— Da, domnule detectiv. Şi pentru că aş fi putut să ţin informaţia pentru mine şi să vă las să bâjbâiţi săptămâni întregi aiurea, căutându-l pe Neica Nimeni, aţi putea să fiţi ceva mai politicos cu mine.

— Am fi primit indiciile de la guvern, după amprentare, imediat ce se încheia treaba celor de

la criminalistică, se răsti poliţistul bătând cu carnetul în masa de consiliu, vădit deranjat de faptul că nu se afla în elementul lui. Ei, acum să trecem în revistă procesul de reflecţie care v-a condus la identificarea victimei.

Lauren se încruntă şi se întoarse spre Jane.

— Ştii, tipul parcă nici n-ar fi intrat în casa mea prin efracţie şi nici nu m-ar fi atacat în parc. Pentru că s-a nimerit să fie ucis, el a devenit o victimă, iar eu am parte de un poliţist care mă tratează de parcă aş fi suspectă.

Jane dădu din cap.

— Ca şi cum tu i-ai fi cerut tipului ăsta să te atace.

— Probabil că aşa am făcut. Poate detectivul March este de părere că n-ar fi trebuit să port haine sport aşa de mulate.

— Nu intenţionez să bagatelizez ceea ce vi s-a întâmplat, domnişoară Evans. Puteţi, vă rog, să-mi spuneţi cum aţi ajuns să vă daţi seama că bărbatul care v-a atacat se numea Justin Warner?

Lauren ridică din umeri.

— Lucram la un proiect pentru galerie, şi Connor m-a întrerupt. Are darul să mă distragă, aşa că, după ce a plecat, am început să mă gândesc la cum l-aş putea convinge să pozeze pentru mine. Pe urmă mi-a trecut prin minte că mi-ar plăcea să fac o întreagă serie de tablouri despre femei şi bărbaţi care au activat în armată.

— Ceea ce v-a dus cu gândul la fotografiile pe care le-a făcut Robert Stein? O chestionă March.

Se uită apoi la partenerul lui, care stătuse morocănos, fără să rostească un cuvânt, din momentul în care Shawn Trainer îi condusese în sala de conferinţe.

— Da, răspunse Lauren. Mi-am zis că dacă vreau un proiect care să fie popular şi să capteze atenţia dorită din partea publicului, ar trebui să găsesc nişte foşti soldaţi foarte frumoşi… nu ca Stein, care, după toate aparenţele, s-a dat peste cap ca să găsească persoane mai puţin atrăgătoare.

— Şi frumuseţea este importantă pentru dumneavoastră? Întrebă Silven din senin.

Lauren ridică din umeri.

— Nu neapărat. Am făcut proiecte cu oameni care cu siguranţă nu sînt atrăgători în accepţiunea generală. Problema mea cu proiectul lui Stein era că el a ales soldaţi care fuseseră lăsaţi la vatră în condiţii mai puţin onorabile. Justin Warner a fost exclus din armată pentru furt, dacă îmi amintesc bine biografia lui. Există un site pe internet dedicat proiectului lui Stein, în care apare profilul detaliat al tuturor personajelor.

— Vi s-a părut ofensator acest lucru?

— Asta şi era ideea… Stein intenţionase să şocheze. Era felul lui de a protesta împotriva războiului din Irak. Tot proiectul reprezenta modul lui de a-şi bate joc de armată şi, da, consider acest

lucru ca fiind ofensator.

— Tatăl dumneavoastră a fost militar de carieră.

— Da, a murit acum câţiva ani.

Recunoscătoare, Lauren luă o caserolă de la Jane care, împreună cu Mathias, fusese în oraş şi adusese de mâncare pentru toată lumea.

— Aţi avut vreodată contact cu Justin Warner cât timp tatăl dumneavoastră a fost în armată?

— Nu, nu am mai locuit într-o bază militară de dinainte să intru la facultate. Tata a ieşit la pensie cu doar câţiva ani înainte de a muri şi, cînd s-a prăpădit, eram la el în vizită, dar nici el nu mai stătea într-o bază militară de ani buni. Zicea că acolo nu i se oferea suficientă intimitate, un lucru de care a avut nevoie cu disperare după moartea mamei.

Lauren desfăcu atent capacul de hârtie al recipientului şi îl aşeză pe masă cu faţa în jos.

Connor scoase din buzunar o sticluţă cu dezinfectant pentru mâini şi o puse lângă ea.

— Nu e marca pe care o foloseşti tu, îi zise.

— Nu-i problemă, surâse tânăra femeie, apoi luă sticla, îşi scoase toate inelele şi începu să-şi dezinfecteze mâinile cu nădejde. La sfârşit îi restitui recipientul. Deci, mă gândeam să pictez soldaţi şi mi-a venit în minte fotografia lui Warner, făcută de Stein. M-am dus să-i spun lui Connor.

— Ce credeţi că voia de la dumneavoastră, domnişoară Evans?

— Nu e nici pe departe treaba mea să fac speculaţii despre astfel de lucruri, dar nu cred că avea ceva cu mine. Voia să între în reşedinţă şi sînt convinsă că prefera să obţină codul de la mine decât să se confrunte cu cineva din forţele de securitate.

Lauren scoase furculiţa de plastic din ambalaj şi îşi cercetă mâncarea cu un ochi critic.

Connor pasă un dosar peste masă.

— Iată toate informaţiile pe care am putut să le adun despre Justin Warner de la contactele mele. Nici de la guvern n-o să obţineţi mai mult. Armata americană nu e foarte dornică să între în detalii cînd vine vorba despre angajaţii ei, mai ales în cazul celor pe care i-a făcut scăpaţi, deşi furaseră, doar ca să evite un scandal.

Detectivul Silven deschise dosarul.

— Despre ce fel de scandal e vorba?

— A fost prins încercând să scoată din Irak obiecte şi lucrări de artă foarte scumpe. O mulţime de oameni cu stare şi-au abandonat căminele din Irak în timpul invaziei. Cele mai multe bunuri au fost puse la adăpost, dar au existat şi situaţii cînd militarii sau antreprenorii civili în construcţii au dat peste câte o ascunzătoare, iar Justin Warner a hotărât să păstreze pentru el obiectele pe care le-a descoperit şi să le vândă.

— Aţi fost vreodată în Irak, domnule Grant?

Connor se aşează mai bine în scaun şi strânse din fălci.

— Va trebui să adresaţi această întrebare guvernului meu, domnule detectiv March. Aşa cum i-am explicat deja partenerului dumneavoastră, nu pot discuta despre aceste lucruri.

— Nu sunteţi un cetăţean al acestei ţări, domnule Grant. Vă daţi seama că statutul de imigrant vă poate fi periclitat de circumstanţele actuale?

Connor ridică din sprânceană, cu ochii la March.

— Domnule detectiv, statutul meu de imigrant nu mă preocupă de nici un fel. Guvernul dumneavoastră s-a arătat întotdeauna foarte amabil faţă de mine şi îmi oferă tot sprijinul de care am nevoie… inclusiv cetăţenia, dacă aş dori-o vreodată. Nu mă puteţi ameninţa, iar această nouă informaţie nu schimbă faptul că nu am avut nici o legătură cu sfârşitul tragic al acestui om. Chiar dacă aş fi vrut să-l pedepsesc, nu l-aş fi ucis.

— V-a atacat iubita şi dumneavoastră nu aţi fi reacţionat violent faţă de el? Îl întrebă Silven sec.

— N-am spus asta. Tot ce am spus e că nu l-aş fi ucis.

Connor acceptă şi el o caserolă cu mâncare. O aranjă, împreună cu tacâmurile, şi îşi dezinfectă la rându-i mâinile.

— Domnule detectiv, există suficiente mijloace

prin care să faci pe cineva să sufere îngrozitor, fără să fie nevoie să-l omori.

Timp de câteva secunde, tăcut, Silven se uită cu atenţie la Connor şi Lauren.

— De cînd spuneţi voi doi că sunteţi împreună?

— Cam de o săptămână, răspunse Lauren.

Se uită la mâncarea ei, apoi la cea a lui Connor. Amândoi aranjaseră farfuriile, tacâmurile de plastic şi sticlele de apă exact în aceeaşi poziţie.

— M-a ales de pe site-ul FATA-OCD.com.

Connor râse şi-şi desfăcu sticla de apă.

— Mai aveţi şi alte întrebări?

— Domnişoară Evans, consider că atitudinea dumneavoastră relaxată în situaţia de faţă este un motiv de îngrijorare, zise March. În spatele casei dumneavoastră a fost ucis un om… a fost împuşcat în burtă, de două ori.

Lauren se încruntă.

— Dar nu eu am fost cea care a descoperit cadavrul. Credeţi-mă, dacă aş fi găsit eu mortul, acum eram cu nervii la pământ. Pe bune. Nu reacţionez prea bine la cadavre.

— Aţi mai fost în apropierea cadavrelor? Se interesă Silven.

— Păi, la înmormântări. De regulă nu mă prea dau în vânt după ritualurile mortuare… mi se par prea pretenţioase şi inutile. Cei mai mulţi dintre oamenii care au fost la înmormântarea tatei abia dacă îl cunoşteau. Au participat doar pentru că au

considerat că aşa se cuvine. Oftă. În plus, două în burtă? E destul de neprofesionist, nu credeţi?

— Nu înţeleg, zise March, aplecându-se în faţă.

— Ce vrea să spună – începu Mathias, atrăgând atenţia tuturor asupra lui şi a lui Jane, care deşi ceruse să participe la discuţie, rămăsese tăcută, aşa cum i se solicitase – este că un tip cu pregătirea militară a lui Connor nu ar fi băgat două gloanţe în burta cuiva. Nu este un procedeu curat şi nici măcar rapid de a ucide. Cadavrul a fost mutat sau mişcat înainte de a fi descoperit? Dacă nu a fost, înseamnă că făptaşul a tras cele două gloanţe şi apoi s-a îndepărtat pe alee.

— Nu aşa cum ar fi procedat o persoană antrenată să ucidă, conchise March pe un ton de gheaţă. Asta vreţi să spuneţi?

— Sunteţi de acord să discutăm despre arma crimei? Nu mi-aţi emis un ordin de interdicţie pentru armamentul înregistrat pe numele meu, aşa că nu pot decât să presupun că nu aveţi suficiente dovezi.

Connor se uită înspre Shawn, care rămăsese tăcut în capătul opus al mesei, cu mâncarea lui dinainte.

— Nu aveţi nici o armă înregistrată care să se potrivească acestei crime, recunoscu Silven pe un ton aspru. Am terminat aici, Ron. Să-i lăsăm pe oamenii aceştia să se întoarcă la masă.

Lauren nu spuse nimic până cînd nu se închise

uşa în urma celor doi poliţişti, apoi se uită la Shawn.

— Ai parte de multe necazuri la secţia de poliţie din cauza relaţiilor tale de aici?

— Uneori, zise acesta ridicând din umeri. Brooks îşi mai aruncă buzduganul cînd îi sare muştarul, iar cei cărora nu le place să-şi facă meseria chiar au necazuri cu el cînd intră în vizorul lui. Totuşi, sînt mai mare în rang decât tâmpiţii ăştia doi, aşa că ei nu pot face mai mult decât să se uite urât la mine şi să facă pe la spatele meu remarci răutăcioase despre norma de lucru şi discriminarea pozitivă.

Lauren se încruntă iar.

— Pot să-i dau în judecată pentru calomnie, fără să clipesc, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Shawn surâse larg.

— Eşti incredibil de haioasă, zise el, uitându-se la farfuria ei şi apoi la cea a lui Grant. Totuşi e bizar că soarta a făcut ca voi doi să vă întâlniţi.

— Nu e nimic rău ca lucrurile să fie ordonate, răspunse Lauren netezindu-şi şervetul. E plăcut să întâlneşti pe cineva care apreciază asta.

Întinse mâna şi înşfăcă punga de hârtie albă plină cu pesmeţi.

— Ştii ce? Mor de foame.

— Pentru că ai sărit peste masa de prânz, îi atrase Jane atenţia. Am încercat să te conving să ieşi din clădire ca să luăm prânzul împreună.

— Bine, bine, pur şi simplu nu-mi place să mă fâţâi prin oraş cu o echipă de patru bodyguarzi după mine. Este stupid, mormăi ea, aruncându-i lui Connor o privire tăioasă.

— Ai un tip mort la numai doi metri de uşa ta, zise el ridicând din umeri. O să trebuiască să te obişnuieşti cu ei.

— Nici măcar nu eram acolo cînd s-a întâmplat, protestă Lauren.

— A, ştim cu toţii unde erai, anunţă Jane cu un zâmbet larg pe buze.

Lauren se gândi că remarca merita un răspuns tăios, însă nu mai avea energie decât pentru un gest indecent cu mâna. Dar, pentru că asta ar fi părut juvenil, preferă să se uite cu înţeles la prietena ei şi apoi se concentră asupra mâncării.

— Locul ăsta a devenit inaccesibil, acum că ţi-ai instalat materialele aici?

Lauren ridică ochii şi îl zări pe Connor sprijinit de uşa hambarului.

— Nu, nici vorbă. Apropo, Lisa a organizat totul extraordinar. Toate ferestrele sînt perfecte pentru lumina naturală şi există un sistem de iluminare de-a dreptul impresionant pentru lucrul cu umbre artificiale. N-ai vrea să te dezbraci pentru mine?

— Numai dacă e vorba despre sex, replică el sec.

— La sfârşit, îi promise ea.

Connor râse şi păşi în hambar, scoţându-şi

tricoul.

— Nu prea ştiu ce să zic despre faptul că posteritatea o să-mi admire nudul.

— Îţi aminteşti feţele celorlalţi care mi-au pozat pentru proiectul ăsta?

Connor căzu pe gânduri, cântărind. Apoi îşi aruncă tricoul deoparte şi se descheie la pantaloni.

— Dacă mă gândesc bine, nu.

— Au feţele umbrite intenţionat. Proiectul nu este despre chipuri, explică Lauren cu o fluturare a mâinii. Asta nu înseamnă că n-aş vrea să fac un studiu întreg despre chipul tău, dar proiectul de faţă are în centru corpul, fie el puternic sau firav. Condiţia fizică a omului.

— Cum mă vrei, scumpo?

Lauren îşi drese uşor vocea şi roşi puţin, auzindu-i întrebarea.

— Nu poţi să mă întrebi chestii din astea cînd eu încerc să lucrez, răspunse ea ridicând de jos carnetul de schiţe şi o cutie cu creioane.

Connor rânji şi-şi scoase blugii, apoi traversă încet pardoseala lucioasă din lemn dur spre fereastra pe care i-o indicase artista. Nu zise nimic atunci cînd Lauren îşi puse mâinile pe spatele lui şi îl mută puţin, aşa încât să stea în semiprofil, întors către geam.

— Deşi e greu de imaginat, gândindu-mă la cât sex am făcut deja azi, dacă nu încetezi să mă tot

pipăi, o să mi se scoale din nou, mormăi el aşezându-şi pistolul pe pervaz şi lăsând tocul să cadă la picioare.

Lauren râse şi făcu un pas înapoi.

— Eşti minunat, chiar şi aşa. Aşază-ţi mâna îndoită pe marginea ferestrei… mai sus… şi priveşte afară. Fixă o lumină la câţiva metri de el şi o mută până ce ajunse să-i ascundă în umbră cea mai mare parte a trupului. Excelent! N-o să te ţin prea mult într-o singură poziţie.

— Am fost lunetist, fetiţo. Pot să rămân în aceeaşi poziţie ore în şir.

— De fapt, ceva de genul ăsta mi-am şi imaginat, zise ea şi mută din nou lampa, fredonând abia şoptit. Splendid. Avem câteva ore înainte ca Jane şi Mathias să ajungă aici pentru cină.

Connor încuviinţă din cap.

— Panoul de siguranţă o să ne dea de ştire cînd vor trece de poartă.

O studie cu coada ochiului în timp ce se aşeza turceşte pe jos. În câteva minute deveni complet absorbită de ceea ce făcea. O urmărise făcând la fel şi cu proiectul de la galerie. Ca să fie complet sincer cu sine, în ultima săptămână şi jumătate petrecuse mult prea mult timp privind-o pe Lauren Evans pe monitoarele camerelor de supraveghere.

Dacă l-ar fi prins pe vreunul dintre oamenii lui acordând atâta atenţie unei angajate a fundaţiei, probabil că l-ar fi concediat. După Casey şi

durerea pe care i-o pricinuise, politica lui era una de toleranţă zero faţă de astfel de lucruri.

Peste o oră, Lauren îl mai mişcă puţin şi schimbă complet lumina. Din noua poziţie o vedea perfect. Chipul ei expresiv era aproape împietrit în timp ce lucra. După câteva minute scoase patru foi de hârtie din carnetul de schiţe şi le răspândi în faţa ei. O privire scurtă aruncată peste ele îi confirmă lui Connor că toate erau simple schiţe ale corpului lui, cu zone umbrite diferit pe fiecare dintre ele.

Lauren ridică brusc ochii şi privirile li se întâlniră.

— Ce-mi poţi spune despre semnul de pe picior?

Bărbatul se uită în jos la cicatricea lungă de zece centimetri întinsă în partea de sus a coapsei stângi.

— Despre rană în sine? E făcută de un cuţit. Am căpătat-o în timpul unor lupte dintr-o ţară care nici măcar nu mai există pe hartă. Tipul mi-a înfipt cuţitul în picior şi eu l-am făcut să plătească pentru asta.

— Sînt sigură că exact aşa ai făcut, zâmbi ea. După câteva secunde reveni la desenele ei. Te doare?

— Atunci a durut al dracului, dar acum nici n-o mai simt. Am avut parte de îngrijire medicală de calitate şi lama nu era foarte mare, explică el urmărindu-i faţa, încântat că ea nu considera

discuţia stresantă. Rana de la umăr este de la un glonţ.

— Ştiu, spuse ea privind pe deasupra carnetului de schiţe. Dacă nimerea cu cinci centimetri mai jos, azi nu mai stăteam de vorbă.

— Ai dreptate. Şi pe ăla l-am făcut să plătească.

— Pot să-mi închipui, zâmbi ea.

— Nu vrei să mă legi?

Lauren îşi încreţi fruntea şi clătină din cap.

— Nu, ar părea fals. Nu există urmă de supunere la tine şi n-are rost să pretindem că ar fi.

— Când ai făcut interviurile cu modelele, i-ai prevenit pe toţi că va fi vorba de o scenă de *bondage*.

Lauren chicoti.

— Era felul meu de a-i îndepărta pe cei care nu aveau intenţii serioase. Oricum, dacă i-aş fi ales, probabil că i-aş fi legat.

— Stai aşa, frumoaso, ce faci? Se interesă el amuzat.

— Încerc să te desenez, răspunse ea rânjind pe deasupra carnetului.

— Îmi desenezi scula, vrei să spui, o corectă el pe un ton sec. Serios?

— E foarte frumoasă, remarcă Lauren pudic. Şi, ca să fiu sinceră, este preferata mea absolută, din tot corpul tău.

Connor pufni uşor, dar nu mai spuse nimic, în timp ce ea mai scotea o foaie de hârtie şi începea

un alt desen.

— Cât îţi ia să pictezi un singur tablou?

— Păi, pictura în sine poate dura săptămâni, dacă subiectul este unul complicat, iar eu sînt cam perfecţionistă. Roşi cînd îl văzu pe Connor râzând. Dar de obicei fac peste o sută de schiţe pentru fiecare postură, înainte de a fi gata să pictez.

— Şi nu faci fotografii?

— Ţie nu, murmură Lauren. Cel puţin nu cînd eşti dezbrăcat.

Lauren aranjă la locul lor şi ultimele provizii. Jane îi convinsese pe Mathias şi Connor să le care în casă.

— Să ştii că nu suntem sub asediu, o informă prietena ei.

— Da, bine, ridică Jane din umeri. Mie mi se pare cumva că suntem toţi sub asediu. De câţiva ani n-am mai avut o gardă de corp. Când s-a întâmplat chestia aia cu Casey, Mathias a pus să fiu escortată timp de o lună întreagă. A fost al dracului de enervant.

Lauren chicoti şi scoase o bere din frigider. Luă şi pentru Jane una şi i-o întinse.

— Nu te preface că ai fi deranjată. Adori să ţi se acorde atenţie.

— Du-te naibii, pufni Jane. Credeam că suntem în faza aia de prietenie cînd ne purtăm drăguţ una cu alta.

Lauren ridică o sprânceană şi trase o duşcă

bună de bere.

— Nţ. Suntem la faza în care devenim insultător de cinstite una cu cealaltă şi, în timpul liber, complotăm să dominăm lumea. Faza cu „purtarea drăguţă” vine în mod clar înainte de a merge împreună la cumpărături de chiloţei şi jucării sexuale.

Jane râse şi îşi trase un scaun.

— Deci, ce făceaţi voi doi în hambar cînd am ajuns noi aici?

— L-am convins pe Connor să-mi pozeze.

— Hristoase! Pe bune?

— Pe bune, oftă Lauren. Problema e că nu sînt convinsă că aş putea să mă despart vreodată de un tablou de-al lui.

— Când Mercy pozează pentru el, Shamus nu face de obicei decât un exemplar, pentru sine. Aşa că întotdeauna în colecţiile lui există o sculptură care nu este de vânzare.

— E o idee, încuviinţă Lauren, rotindu-şi privirea prin bucătăria mare şi aerisită. Am văzut că tu şi Mathias aţi adus o geantă de voiaj.

— Mathias s-a gândit că poate Connor are nevoie de puţin timp în care să scape de tensiunea pazei şi să lase pe altcineva să se ocupe de asta. Nu prea a dormit în ultima vreme, nu-i aşa?

Lauren scutură din cap. Nici ea nu prea dormise. De fiecare dată cînd Connor pleca din pat, îl urma şi ea, după un timp.

— Nu, nu prea a dormit. Mai ales de cînd au descoperit cadavrul.

— Şi nici tu.

— E greu să dormi, cînd el se plimbă în sus şi-n jos prin casă, ca un animal în cuşcă.

— Da, bun. Deci o să rămânem noi aici peste weekend şi o să-l lăsăm pe el să meargă în oraş… fie că vrea, fie că nu.

Lauren oftă din rărunchi.

— S-a dus pe apa sâmbetei maratonul de sex, pe care îl aveam în plan pe masa asta, zise ea bătând uşor cu palma blatul mesei de bucătărie, în timp ce Jane izbucnea în râs. Ce-i? Mai întrebă, mirată.

— Tocmai stăteam şi mă întrebam cât timp şi-or fi petrecut Brooks şi Lisa pe masa asta.

— Păi e ceva foarte sexy. Adică, înţelegi tu, sexy în genul lui Thomas Crown.

— Fără doar şi poate. Când începu să-i sune telefonul, oftă, şi-l scoase de la şold şi răspunse. Jane Tilwell la telefon, zeiţa tuturor lucrurilor uluitoare şi perfecte, zise, apoi zâmbi larg şi făcu vesel cu ochiul.

Lauren râse încet şi se ridică de la masă. Îşi dăduse seama că era Mercy, pentru că de câte ori suna ea, Jane obişnuia să răspundă însoţindu-şi numele cu tot felul de titluri grandioase.

— Şi trebuie neapărat să vin şi eu? Întrebă Jane, ridicându-se în picioare. Adică, ar trebui să fiu acolo. Păi, ştii că nu ne putem baza pe James

Brooks să-şi păstreze capul pe umeri într-o astfel de situaţie. Pufni şi se aşeză la loc, continuând discuţia. OK, nu. Şi ea este bine? Ai aflat ceva?

Lauren se sprijini cu spatele de tejghea şi cercetă ochii strălucitori ai prietenei sale. Se relaxă însă şi decise că nu se întâmplase nimic îngrozitor.

În clipa aceea apăru în uşă şi Mathias, care vorbea la telefonul lui.

— Nu, Dare, vreau să te ţii de fundul lui Brooks cât de tare o să-ţi permită personalul medical. Şi spune-i lui Mark să-l ia pe Ryan Brooks de la şcoală. Nu vreau ca puştiul să conducă singur cînd este aşa de agitat, urmă el privind spre logodnica lui, care îl aproba din cap. Nu e un şofer prea prudent nici în zilele lui cele mai bune. Ia-o pe Cassandra de la galerie şi pune-o să stea în sala de naşteri, cu Brooks… Trebuie să se ţină de copii şi să-i monitorizeze pe post de gardă personală. Ai grijă ca angajaţii spitalului să fie cooperanţi. Nu vreau ca James Brooks să aibă un atac cerebral chiar în ziua cînd naşte nevastă-sa, doar pentru că lumea nu reacţionează cum trebuie. Îndepărtă apoi telefonul de la ureche şi se interesă: Jane, a sunat cineva să ceară o declaraţie din partea fundaţiei?

Femeia clătină din cap.

— Mercy e la spital, şi i-a pasat toate astea lui Casey. Nu cred că presa a aflat deja, dar nu mai

durează mult până să se răspândească vestea. În plus, spitalul ar trebui să fie informat despre ordinul de restricţie pe care îl are Lisa pentru fostul ei soţ. Îl cred în stare să-şi facă apariţia într-o astfel de ocazie… s-ar putea chiar să încerce să vadă copiii.

— Am înţeles, zise Mathias, apoi înclină scurt din cap şi părăsi bucătăria.

Lauren ieşi şi ea de acolo şi se duse în living. Găsi repede un post local de televiziune care transmitea ştirile de seară. Câteva minute mai târziu apăru şi Jane din bucătărie şi se aşeză pe canapea, pufnind frustrată.

— Credeam că îi vor face cezariană săptămâna viitoare, nu?

— Aşa era programat, numai că azi i s-a rupt apa. A născut băiatul în ambulanţă şi fata în sala de urgenţe, înainte să apuce s-o mai ducă la etaj, în sala de naşteri. Toţi trei sînt bine, dar stau la reanimare, pentru că a fost considerată o sarcină cu risc ridicat şi doctorul ei n-a fost de acord cu o naştere naturală. Îţi imaginezi că nu aşa ar fi vrut Lisa să nască.

— Doamne, oftă Lauren. Probabil că James şi-a pierdut minţile de spaimă.

— El l-a prins pe băiat. Literalmente, adăugă Jane, răsucindu-se pe canapea ca să-şi privească prietena. Aşa ceva se întâmplă doar la televizor, nu? Vreau să zic, femei care nasc prin ambulanţe.

Lauren surâse.

— Probabil că se întâmplă mai des decât ne imaginăm noi. Este prima ei sarcină, nu? Pe tine o să te ducem la spital cu câteva săptămâni înainte de termen, ca să evităm astfel de necazuri.

— Mulţam, aşa sînt mai liniştită. Pentru că o să fie nasol. Eu vreau calmante. Adică, trăim într-o lume civilizată. E o barbarie ca o femeie să trebuiască să scoată prin păsărică ceva de dimensiuni aşa de mari fără să primească nişte calmante.

— Mda, aşa e, chicoti Lauren, făcând semn cu capul spre televizor. Nu e nimic la ştiri. Înseamnă că ăia de la spital îşi ţin pliscul.

— Păi, să invadezi viaţa privată a lui James Brooks înseamnă să te pregăteşti de un proces civil, se auzi Connor din uşă. Intră în încăpere şi o trase pe Lauren de pe canapea. Se aşează pe un scaun şi o puse în poala lui, apoi îi întinse telefonul. Dare ne trimite fotografii.

— Ah, suspină Lauren. Uită-te la asta! Bebeluşul semăna oarecum cu un extraterestru, dar în acelaşi timp era drăgălaş. Ştii, mai zise, ceasul meu biologic trebuie să se fi stricat.

Jane izbucni în râs şi luă telefonul lui Mathias, cînd acesta se aşează lângă ea şi i-l întinse. Îşi ridică picioarele în poala lui şi începu să răsfoiască pozele.

— Sînt aşa de scumpi, totuşi.

Lauren îşi încreţi nasul.

— Da, scumpi şi o bătaie de cap pe cinste, mormăi ea în timp ce muta pe o nouă fotografie. Seamănă cu el, Lisa o să rămână în minoritate. O nouă fotografie intră pe telefon şi Lauren aşteptă să se descarce, relaxată în braţele lui Connor. Mamă, exclamă ea, cine este bunăciunea asta?

Connor o ciupi.

— E Ryan Brooks. Are douăzeci şi cinci de ani.

— E frumos ca taică-său, se amestecă Jane. Fac pariu că l-ai putea convinge să pozeze pentru tine, Lauren.

— Nee, scutură aceasta din cap. Familiile confraţilor sînt într-un fel tabu pentru mine. Deşi nu m-ar deranja să le fac un portret de familie, dacă ar vrea. James Brooks e un tip foarte norocos.

— Da, chiar e, murmură Connor. Ai noutăţi despre cum se simt? Îl întrebă pe Mathias.

— Copiii erau aproape de termen, aşa că par să fie în formă foarte bună. Dare zice că Lisa va rămâne încă şase ore la terapie intensivă, apoi va fi mutată într-un salon care este deja pregătit pentru gemeni. Cassandra se ocupă de copii şi de Ryan. Dare face naveta între secţia de terapie intensivă şi salonul privat al gemenilor.

Mathias oftă şi-şi lăsă capul să se odihnească pe spătarul canapelei.

— De ce nu te duci acolo? Întrebă Lauren. Este

clar că asta vrei.

— Brooks mi-a zis să stau aici, răspunse Mathias într-un târziu. Mercy şi Shamus sînt cu el la spital şi am şase oameni care le asigură paza. Nu vrea să aibă emoţii cu situaţia de aici, peste ce are pe cap cu Lisa.

— Păi… să ştii că am putea merge acolo cu toţii, îi sugeră Lauren.

— Nu. Scuze, dar nu am personal suficient ca să te pot duce în apropierea Lisei Brooks şi a copiilor ei în acest moment. Uciderea lui Warner poate părea fapta unui diletant, dar nu ne putem asuma riscul de a ignora posibilitatea prezenţei în oraş a unui ucigaş plătit, care pune la cale ceva de care nici unul dintre noi nu are habar în această clipă. Nu dau de urma lui Robert Stein, deşi am un tip care încearcă să-l găsească. Parcă a intrat în pământ, şi asta e îngrijorător.

— Poliţia nu a aflat nimic?

— Nu au resursele necesare pentru a-l da în urmărire internaţională, iar Stein nu e în oraş. N-a mai trecut pe aici de cînd Brooks l-a concediat şi i-a interzis să mai pună piciorul în reşedinţă.

Lauren se încruntă.

— Când m-am mutat acolo, am cercetat fiecare colţişor. N-am văzut nimic din ceea ce ar putea… Se opri şi trase adânc aer în piept. N-am intrat niciodată în camera de refugiu, încheie ea.

— Şi ce dacă? Întrebă Jane, privind pe deasupra

propriului telefon, care bâzâise în permanenţă pe tot parcursul conversaţiei. Casa era complet vandalizată. Pereţii erau găuriţi, mobila făcută bucăţi… Doamne, cineva a căutat ceva acolo.

— Da, încuviinţă Lauren. Şi n-au găsit. Bine, dacă au fost în casă, singurul loc la care nu ar fi avut acces a fost, probabil, camera de refugiu, pentru care ai nevoie de un cod ca să intri şi să ieşi.

Connor o împinse jos din braţele lui.

— Hai să mergem să verificăm.

— Vorbeşti serios? Se încruntă Mathias.

— Cât se poate de serios. Dacă în camera aceea e ceva care îi pune lui Lauren viaţa în pericol, vreau să ştiu despre ce dracu' e vorba.

Drumul cu maşina înapoi spre oraş fu tensionat, mai ales pentru că Mathias şi Connor se certaseră şi răcniseră unul la altul douăzeci de minute, înainte de a se înghesui cu toţii în maşina celui de-al doilea. Lauren se gândi că fusese prima lor ceartă după mult timp. Nu ştia ce argument folosise Connor pentru a-l convinge în final pe Mathias să facă aşa cum voise el, însă cearta se încheiase brusc, iar Mathias luase un pistol din maşina lui şi i-l dăduse logodnicei sale, fără nici o vorbă.

Cât despre Jane, aceasta primise pistolul de 9 mm fără să ezite. Fără să audă ceva, ea şi Lauren urmăriseră cearta dintre cei doi bărbaţi de pe

aleea de pietriş care lega hambarul de casă.

Pe Lauren o îngrijora faptul că ieşiseră să „vorbească” afară, ca să nu distrugă mobila, dacă disputa ar fi devenit prea violentă. Se simţise uşurată cînd văzuse că amândoi păstrau distanţa, deşi se înfruntau aprig.

Nu comentase nici atunci cînd ea şi cu Jane fuseseră împinse repede în reşedinţă şi uşa se încuiase rapid în urma lor.

— Presupun că nu trebuie să spun nimic despre cei doi poliţişti sub acoperire care stăteau pe partea cealaltă a străzii.

Connor pufni.

— Nu erau Silven şi March. Mă întreb în ce tură sînt ăia doi? Pe ai noştri i-ai văzut? O întrebă, întorcându-se spre ea.

— Vagabondul de lângă staţia de autobuz şi berlina neagră, a treia după maşina poliţiştilor? Zise Lauren ridicând din sprâncene. De fapt, nu încearcă să se ascundă, nu?

— Nu. I-am pus acolo mai ales ca să-i enervez pe poliţişti.

Mathias râse şi se îndreptă spre uşa care dădea la subsol.

— Hai să vedem ce e aici.

Lauren şi Jane îl urmară.

— Şi dacă nu găsim nimic?

— Am să pun să dezmembreze casa cu totul, replică Jane, pe un ton egal. Pereţii, podelele…

totul. Dacă Stein a ascuns aici vreun obiect, o să-l găsesc şi o să i-l îndes în fund.

Mathias rânji în timp ce executa în grabă procedura pentru deschiderea camerei de refugiu. Se încruntă cînd văzu că nu reuşea.

— Connor!

— Da, răspunse acesta. Lauren, te rog treci în spatele meu.

Lauren se conformă în tăcere şi îl urmări cu atenţie pe Mathias, care activa biosenzorii pentru deschiderea camerei. Senzorii îi scanară toată palma şi ochiul stâng. Un alt panou, de data aceasta numeric, apăru în locul celui pentru palmă şi Mathias introduse un cod din douăzeci de cifre.

— E ca un seif de bancă.

— E mai bun decât un seif de bancă, proclamă Connor, apoi ridică pistolul spre uşă în timp ce se activa sistemul hidraulic de deschidere.

Camera era *aproape* goală, lucru interesant, întrucât Lauren era sigură că Jane îi pomenise ceva despre un pat de campanie care fusese instalat acolo pentru cazul în care ar fi fost necesară o şedere de două sau trei ore în interior. Văzu un mic panou de siguranţă, undeva pe o latură, şi un laptop aşezat pe o măsuţă. De peretele din fund stătea sprijinit un tablou împachetat.

— O, făcu Lauren schimbând o privire cu Jane. Ai spus că Justin Warner a fost dat afară din

armată pentru că fura obiecte de artă şi alte chestii din Irak?

— Da, răspunse Connor, fixând pictura acoperită cu un ochi scrutător. Uită-te, dacă vrei.

Lauren îi ceru tacit încuviinţarea lui Jane şi, cînd o primi, scoase din geantă un briceag şi o pereche de mănuşi. Ridică încet tabloul de la podea, iar Jane tăie sfoara cu care era legat. Desprinseră amândouă ambalajul de hârtie şi-l dădură deoparte.

— Doamne, Dumnezeule!

Connor ridică din sprâncene.

— Deci, ştii ce e asta?

Lauren dădea din cap, contemplând stupefiată tabloul ce înfăţişa două femei într-un salon de muzică, interpretând ceva în prezenţa unui bărbat. Apucă violent mâna lui Connor, care ar fi vrut să atingă pânza.

— Nu, Doamne, n-o atinge! Iisuse.

— Spune-mi odată despre ce e vorba!

— Ăsta e *Concertul* lui Johannes Vermeer. Este considerat cel mai valoros tablou furat vreodată, îl informă Lauren acoperind repede pictura cu hârtia de ambalaj. A fost furat de la un muzeu de aici, din Boston, în 1990.

— OK, hai să ne gândim, zise Jane după ce inspiră profund.

— Da, hai să ne gândim, sări Lauren. Un tablou care valorează cincizeci de milioane de dolari se

află în camera de refugiu a unei reşedinţe aflate în proprietatea lui James Brooks. Doamne, Jane, ce scandal…

— Aşa e, confirmă prietena ei închizând ochii.

— Cincizeci de milioane de dolari? Întrebă Connor. Vorbeşti serios?

— Minimum, şopti Lauren în timp ce îndepărta restul de sfoară cu mâinile tremurânde. A dispărut acum aproape douăzeci de ani. Nimeni nu credea că va mai fi recuperat. Este îngrozitor de fragil… avem nevoie de o casetă specială ca să-l mutăm de aici.

— Cum sînt cutiile alea de la galerie? Întrebă Mathias, scoţându-şi telefonul. Eşti sigură că e originalul?

— Dacă este un fals, e un fals demenţial de bun, răspunse Lauren pe un ton neutru. Nu am calitatea să judec asta.

Jane dădu din cap afirmativ.

— Nu e bine deloc.

Capitolul 9

Connor clipi surprins, privind cum ochii lui Mercy Montgomery se umpleau de lacrimi care apoi îi şiroiră pe faţă fără ca ea să se poată controla.

— Nu l-am văzut niciodată, murmură ea ştergându-şi obrajii. Nu eram în Boston cînd s-a furat.

Shamus o trase pe soţia lui mai aproape şi îşi plecă faţa, lipindu-şi-o de a ei.

— Avem nevoie de un expert aici, dar fie este vorba de original, fie persoana care l-a reprodus se afla în aceeaşi încăpere cu originalul cînd a făcut-o.

— De unde ştii? Întrebă Connor.

— Pânza nu e înrămată, explică Mercy, inspirând adânc. Picturile ca aceasta nu sînt niciodată expuse fără ramă. La cererea firmelor de asigurări, marginile sînt întotdeauna ferite de ochii publicului, pentru ca falsurile să fie mai uşor de identificat. La falsuri marginile nu se potrivesc niciodată, sau artistul nici nu se oboseşte să încerce măcar. Marginile par originale şi similare cu restul tuşelor lui Vermeer. Să faci un fals nu este aşa de uşor cum cred unii, dar nu e imposibil. Trebuie verificat cu atenţie.

— Deci, este fie un fals foarte bine făcut, fie un tablou de cincizeci de milioane de dolari, rezumă Mathias. În regulă, hai să-l împachetăm la loc şi să-l punem în camera de refugiu. Trebuie să dau câteva telefoane, după care Brooks trebuie să ia nişte decizii. Făcu o pauză şi se uită în jur. Connor, zise el, ce-ar fi să te duci cu Lauren sus, în apartamentul privat de lângă biroul lui James? Nu cred că e bine să ne despărţim înainte de a se face anunţul că pictura a fost recuperată. Să sperăm că ucigaşul lui Warner, indiferent cine

este acela, o să-şi ia tălpăşiţa, ca să-şi reducă din pagubă.

— Îţi dai seama că şi Robert Stein e mort, probabil.

— Sînt de aceeaşi părere, spuse Mathias. Încearcă să te odihneşti. Treaba asta o să fie nasoală rău. Nimeni nu atinge nimic fără mănuşi – adăugă, arătând spre tablou –, nici măcar ambalajele.

Lauren se strecură în patul imens din micul apartament şi adormi imediat. Connor nu era surprins, fusese o zi teribil de stresantă.

Îi scoase pantofii şi o acoperi cu o pătură, apoi îşi instală calculatorul pe măsuţa de lucru din încăpere. Brooks se arătase surprinzător de resemnat în legătură cu descoperirea tabloului. Hotărâse repede că măsura cea mai bună era returnarea anonimă a lucrării către muzeul de unde fusese furată, lăsându-i pe cei de acolo să decidă dacă era veritabilă sau nu.

În acest scop, Mathias se ocupase să obţină o casetă de transport care nu putea fi identificată ca provenind de la Holman, în timp ce Jane şi Mercy împachetaseră tabloul cu maximă atenţie. Sarcina returnării lui la muzeu căzuse pe capul lui Dare.

Connor se uită la ceas. Se gândea că Dare reuşise deja să treacă de sistemul de securitate al muzeului şi că acum depunea caseta pe biroul directorului instituţiei. Returnarea anonimă a

picturii avea, fără îndoială, să dea apă la moară ani în şir imaginaţiei oamenilor, dar pentru Brooks era mai bine aşa decât să fie obligat să recunoască faptul că, într-un mod bizar, o operă nepreţuită ajunsese în reşedinţa lui.

— Vino în pat.

Connor se întoarse şi o descoperi pe Lauren aşezată în capul oaselor, cu părul ei superb revărsat pe umeri.

— Mai trebuie să lucrez câteva ore, scumpo. Vreau să fiu treaz cînd se întoarce Dare.

— Nu-ţi ceream să dormi, zise ea, trăgându-şi bluza peste cap. De fapt, chestia cu somnul nu mai e de mult la modă.

— A, nu, gemu Connor văzând-o pe Lauren că îşi scoate sutienul, care se alătură bluzei pe jos.

Tânăra femeie îşi azvârli cât colo şosetele şi se extrase din blugi şi din chiloţei.

— Hmm, zise ea, pot să mă joc şi singură, dar îmi imaginam că n-o să fiu nevoită să fac asta câtă vreme te am pe tine prin preajmă.

— Îţi baţi joc de bunele mele intenţii, o mustră Connor cu un surâs în colţul gurii. Se ridică în picioare şi formă numărul de telefon al lui Mathias, pe care îl informă: O să trag un pui de somn, dacă n-ai nevoie de mine.

Mathias râse în receptor.

— O oră Grant, doar o oră. Să nu mă faci să urc după tine.

— O oră, fu de acord Connor şi apoi închise telefonul. Îl azvârli pe birou, lângă computer, şi se dezbrăcă în grabă. Când se sui în pat rupse şi ambalajul unui prezervativ. Spune-mi ce vrei.

Lauren îl privi cum şi înfăşoară palma în jurul penisului pe jumătate erect, în timp ce-şi punea un genunchi pe pat.

— Doamne, murmură ea, se pare că are un potenţial nemăsurat.

Connor, rânjind, îşi rulă prezervativul cu foarte mare îndemânare.

— Nu-mi ajunge tot timpul din lume ca să-ţi fac tot ceea ce aş vrea să-ţi fac.

Lauren râse şi-şi desfăcu fără jenă picioarele.

— Până acum n-am bifat mare lucru din lista mea.

Mâinile lui Connor alunecară pe picioarele ei şi i le depărtară şi mai tare. Respiraţia lui Lauren se acceleră cînd el îşi coborî capul şi-şi trecu limba peste clitorisul ei. Zvâcni sub el şi se săltă pe pat, plină de dorinţă.

Lui Connor îi trecu prin minte că, în intervalul de cînd se cunoscuseră, făcuse cu Lauren mai mult sex decât în tot anul precedent. Concluzia îl tulbură, pentru că nu dusese chiar o viaţă de călugăr, dar lăsase sexul destul de des la o parte. Nu mai cunoscuse de ceva vreme o femeie care să-i trezească interesul cu adevărat.

Îşi vârî mai adânc limba în fanta ei crispată şi ea

gemu atât de încet şi de dulce, încât decise să nu-i mai prelungească aşteptarea. Încet, îşi postă penisul în dreptul deschizăturii umede şi îl implântă în ea dintr-o mişcare.

Lauren se cutremură sub efectul asaltului şi, excitată, îşi încolăci picioarele lungi în jurul lui.

— Da, aşa, da!

Connor îi strecură o mână sub şale şi se lăsă cu şi mai multă greutate deasupra ei, apăsând-o cu putere în saltea în timp ce o pătrundea tot mai adânc şi mai tare.

— Relaxează-te, iubito, şi las-o să între în tine.

Lauren îşi îngropă faţa în umărul lui şi trase puternic aer în piept.

— Connor!

— Şşş, ia-o doar în tine, zise el, împingându-se şi penetrând-o în forţă. Ia-mi toată scula.

Lauren gemea şi se arcuia în braţele lui.

— Doamne, eşti… Oooo, Connor!

— Aşa o vrei. Tare, adânc şi lent.

— Da, exclamă ea cu mâinile încleştate pe spatele lui. Da, trage-mi-o! Umple-mă!

Se abandonă mişcărilor ca de piston şi îşi deschise complet picioarele. Mâinile ei alunecară în jos şi îi cuprinseră fesele în palme.

— Eşti a mea, îi şoptea Connor. Toată, numai a mea. Păsărica asta îmi aparţine.

— Da, şopti şi Lauren, cu ochi scânteind de excitare şi de iubire. Toată, numai a ta!

O cuprinse într-o sărutare brutală, cu gura lipită strâns de a ei, în timp ce mâinile i se plimbau posesiv peste trupul ei zvelt. Îşi săltă capul şi o străpunse cu privirea.

— A mea, zise iar, întărindu-şi vorbele cu o penetrare puternică, apoi încă una şi încă una.

— Da, Connor. Numai a ta.

Se arcui languros sub el şi îi întinse gâtul într-o demonstraţie primitivă de supunere atât de profundă, încât Connor gemu şi îşi dădu drumul cu un urlet animalic, după care se prăbuşi încleştându-şi dinţii în umărul ei, zguduit de un orgasm intens.

În cele din urmă ieşi din ea şi alunecă în jos. Îi desfăcu picioarele cu umerii, îi îndesă două degete adânc în vagin şi începu să-i sugă clitorisul cu atâta putere, încât îi smulse un ţipăt. Lauren se smuci şi se cutremură pe culmile extazului, suspinând şi rostindu-i numele.

Connor se lăsă să cadă pe pat lângă ea, gâfâind repede şi profund.

— Cred că până la urmă o să ne omorâm unul pe celălalt.

— Sînt total de acord, răspunse Lauren fluturându-şi nonşalant mâna în aer. Eşti futaiul secolului.

— Nuu, asta este ceea ce te defineşte pe tine, fără îndoială! Cu părere de rău, Connor se dădu jos din pat. Trebuie să fac un duş înainte să mă

văd cu Mathias, zise el.

Mathias Montgomery era aşezat în capul mesei de consiliu. Dare stătea într-o poziţie degajată pe una din laturi, cu o sticlă de apă în mână. Connor luă şi el loc vizavi şi acceptă sticla de apă pe care Dare o rostogoli în direcţia lui.

Mathias îşi drese glasul.

— S-ar putea să te intereseze să afli că alarma din biroul lui Brooks este în sfârşit funcţională. Inclusiv senzorii de zgomot.

— Să mi-o tragi, răspunse Connor, oftând.

— O, exact asta am auzit şi eu, zise Mathias, zâmbind amuzat. Doar că nu tu… strigai vorbele astea.

— Viaţa mea amoroasă este mult prea publică în ultima vreme, răspunse Connor leneş şi dădu pe gât jumătate din apă, gâlgâind cu poftă.

— Nu te contrazic. Ei bine, Dare?

— Sistemul lor de securitate e o glumă, şi asta spune multe, ţinând cont de faptul că e locul unde a avut loc cel mai scump jaf artistic din istorie, explică Dare, ridicând din umeri. Am fost tentat să le las un bilet în care să le spun toate astea. Am pus caseta drept pe mijlocul biroului directorial. Nu m-a urmărit nimeni, nici la dus, nici cînd m-am întors, aşa că, dacă e cineva în tot oraşul care să fi supravegheat reşedinţa sau tabloul, probabil că nici nu bănuieşte că l-am mutat.

— Nici nu vor şti până ce nu se va anunţa public

faptul că lucrarea a fost returnată muzeului de către un anonim, sublinie Mathias.

— Ce am aflat despre William Trent?

— A fost în Irak până acum şase luni. A fost lăsat la vatră în mod onorabil, deşi cu o mică pată la dosar. Departamentul Judiciar al armatei a făcut o anchetă în legătură cu un furt, dar nu s-a dovedit nimic. Tipul a ales să nu se mai ofere voluntar pentru o nouă misiune.

— A fost tovarăş de arme cu Warner?

— A fost comandantul lui, răspunse Mathias, pe un ton mult prea neutru. E evident că l-a recunoscut, aşa că ştia cine a atacat-o pe Lauren în parc.

— Cum a ajuns un rezervist cu pregătire sumară sub comanda unui ranger? Întrebă Dare încruntat. Adică, Warner avea zero antrenament pentru operaţiuni speciale, iar înainte de a trece în rezervă nu făcuse decât şase săptămâni de pregătire de bază.

— Irakul e o mare bulibăşeală, îl lămuri Mathias. Acolo oamenii sînt trimişi de-a valma, pentru că Pentagonul nu mai are carne de tun pe care să o folosească în maşinăria de război. Nu e nici o fericire. Warner era probabil un luptător de weekend, care s-a băgat în asta din spirit patriotic. Poate că el chiar credea în justeţea războiului, la început, dar apoi a ajuns acolo şi a trebuit să participe la lupte. Un război în care copiii poartă

explozibili poate să schimbe un om. Şi nu întotdeauna în bine. Cu toţii ştim asta.

— Crezi că Trent e implicat? Se interesă Connor.

— Este o coincidenţă stranie că el se află aici, în Boston, că împiedică un atac asupra lui Lauren şi că nu recunoaşte un tip cu care a luptat timp de şase luni, răspunse Mathias. Hai să ţinem treaba asta pentru noi, deocamdată. Nu vreau să le alarmez pe Jane şi pe Lauren.

— Sînt de acord, punctă Connor, frecându-se pe ţeastă, evident frustrat. După ce se termină toate astea, vreau un concediu, zise apoi, răsuflând zgomotos.

— Ce păcat că şcoala începe peste două săptămâni, râse Mathias.

La auzul informaţiei, Connor se lăsă pe spătarul scaunului. Nu avea şanse la un concediu decât după încheierea semestrului. Deşi el, personal, nu avea nici un obiectiv de supravegheat în timpul şcolii, Lauren trebuia să fie acolo, iar tolănitul în pielea goală pe o plajă din Bermude nu mai părea aşa de interesant fără ea.

— Deci Chicago iese din discuţie, interveni Dare din senin.

Connor se încruntă şi rămase cu privirea ţintuită asupra mesei.

— Aşa e… planul.

— Mda. Numai că planurile se pot schimba, răspunse Dare degajat. Amândoi începeţi să

prindeţi rădăcini în Boston, iar eu sînt un fiu al New Yorkului, în adâncul sufletului meu. Aşa că… nu ne extindem în Chicago acum. Poate că o vom face mai târziu.

— Poate, oftă Connor. Da, poate. La Chicago sînt câteva firme mici în care am putea intra sau le-am putea cumpăra cu totul. Pentru asta ar fi nevoie de câteva drumuri până acolo… de evaluări la faţa locului, dar nu trebuie să ne mutăm cu totul, dacă suntem atenţi la companiile în care investim.

— Sînt de acord, conchise Mathias închizându-şi calculatorul. Am pus câţiva băieţi să întreprindă cercetări, aşa că o să vedem ce obţinem.

Connor oftă iar.

— Ştii, mi-am imaginat cumva că, odată cu înaintarea în vârstă, o să devin genul ăla de soldat răutăcios, care trăieşte singur într-un loc uitat de lume, înconjurat de zeci de arme.

Mathias râse tare şi clătină din cap.

— Nu tu… eşti un animal mult prea social ca să te transformi într-un sihastru.

— Ba cred că m-aş descurca, protestă Connor, dar zâmbetul îl dădu de gol. Aşa cum stau lucrurile, s-ar putea să nu mai apuc bătrâneţile.

Dare ridică sticla în semn de salut.

— Connor, fie ca noi toţi să ajungem la epuizare din aceeaşi cauză ca tine.

Connor se mulţumi să surâdă, apoi redeveni sobru.

— Bun, am nevoie să ies puţin. Lauren a adormit.

— Eu o să-mi instalez calculatorul în biroul lui Brooks şi o să rezolv nişte treburi, anunţă Dare, ridicându-se în picioare să-şi întindă oasele. Sînt prea bătrân ca să mă furişez precum un hoţ. Asta aşa, ca să ştiţi amândoi.

— Eşti mai tânăr decât noi doi, sublinie Mathias, ridicând din sprâncene.

Dare râse.

— Ceea ce înseamnă că voi doi sunteţi prea bătrâni ca să vă mai furişaţi pe aici, zise el arătând cu degetul spre Connor.

— Nu am de gând să mă furişez!

Connor se relaxă pe scaun şi-şi aprinse un trabuc pe care îl luase dintr-o cutie aflată în bagajele lui Trent. Omul se foi în pat.

— Nu e cazul să te agiţi, ţi-am luat deja pistolul.

Trent gemu.

— Au zis că n-o să fie nevoie să-mi feresc fundul de tine.

— Trent, nu e vorba despre fundul tău aici, zise Connor, aprinzând veioza de lângă el şi scoţând fumul pe nas. Apropo, bun trabuc! În drum spre casă ai trecut pe la baza din Guantanamo?

— Acolo mi s-a făcut interogatoriul după încheierea misiunii. Ai de gând să mă ucizi?

— Pe bune că aşa ar trebui. Pentru că l-ai lăsat pe Warner să-mi atace iubita, şi asta chiar că mă

supără. Stein e mort?

— Nu, pufni Trent. Ticălosul şi-a luat tălpăşiţa cînd mi-am dat seama că are de gând să ne tragă ţeapă.

— Nu te obosi să-l găseşti. Tabloul nu-i la el. Scutură scrumul pe covor şi mai trase un fum. Grozav trabuc. N-am mai fumat unul aşa de bun de ani de zile… poate chiar de cînd m-a îmbătat tata, la prima mea permisie, după ce m-am înrolat la puşcaşii marini.

— Am plătit ceva parale pentru ele, bombăni Trent. De două ori, chiar, pentru că a trebuit să mituiesc juma' de nenorocită de armată ca să le pot scoate din Cuba.

Connor încuviinţă.

— OK, uite care-i treaba. Noi am găsit tabloul şi în clipa asta nu mai ai nici o nădejde să-l obţii. Ai o oră ca să pleci din Boston şi să rămâi bun plecat. Dacă te mai văd vreodată în preajma lui Lauren, îţi scot maţele.

— Nu m-am mai apropiat de ea de la chestia aia din parc, şi nici pe Warner nu l-am autorizat să o facă, oftă Trent. Scăpase de sub control.

— Aşa că l-ai doborât pe aleea din spatele reşedinţei? Cam neglijentă treabă.

— M-am gândit că, dacă e făcută neglijent, aş fi putut mai târziu s-o pun în cârca lui Stein, dacă lucrurile ar fi mers prost. Tâmpitul ăla oricum nu are habar cum să tragă cu arma. Nu ar fi fost în

stare de o crimă ca lumea.

— Aici sînt de acord cu tine. Connor privi în jur şi apoi se concentră iar asupra omului care, înţelept, nu se clintise din pat. În noaptea aceea, tu ai intrat în reşedinţă?

— Da, ne-am întors la Boston cînd Warner i-a pierdut urma lui Stein. Era convins că pânza se află în casă, dar nu am găsit-o, deşi am scotocit peste tot. Sigur, n-am putut intra în camera de refugiu.

— Pe urmă am mutat-o pe Lauren acolo şi ai ştiut că ea avea acces în acea încăpere.

— Da, cam aşa ceva, ridică Trent din umeri. Grant, eu nu dau în femei. N-am avut niciodată intenţia s-o rănesc.

— Dar cu Warner era altă poveste.

— În Irak avea reputaţia că bate femeile. Nu l-am lăsat niciodată singur cu prizonierele. Pot să mă scol şi să-mi pun nişte pantaloni pe mine?

— Nu, răspunse Connor, scuturând iar scrumul trabucului. Acum, pe bune, ar trebui să ai mai multă minte şi să nu te culci în fundul gol în timpul unei operaţiuni. Eşti pur şi simplu idiot.

— Du-te-n mă-ta, se răsti Trent. O să plec din Boston, s-a-nţeles. Nu era vorba decât de bani şi am destui deja, acum că Warner a ieşit din cărţi.

— Spune-mi despre tablou.

— L-am găsit într-un de seif din Bagdad. Erau o mulţime de lucrări de artă, dar asta era singura

pictură protejată într-o casetă etanşă. Mi-am imaginat că trebuie să fie al dracului de valoroasă. Am reuşit să le scoatem peste graniţă pe cele mai multe, chiar înainte de a pleca din Irak. Nu ne mai rămăsese decât tabloul. Warner îl ştia pe Stein din liceu şi s-a gândit că el o să fie în stare să identifice pictura.

— Şi v-a minţit?

— Nu chiar… ne-a spus despre ce era vorba, dar i-a subestimat valoarea. Şi-a închipuit că nici unul din noi nu se va obosi să cerceteze şi singur. S-a înşelat.

— Aşadar, izbucni Connor, v-aţi dat seama că aveţi un tablou care valora cel puţin cincizeci de milioane de dolari şi…

— Stein a zis că o să aranjeze să fie autentificat şi pe urmă o să găsească un cumpărător. Ne-a oferit, mie şi lui Warner, şase milioane de dolari ca să ieşim din afacere. I-am spus că nu e întreg la minte, dar el ascunsese tabloul şi n-a vrut să-mi divulge locul. Pe urmă a fost concediat de la Fundaţia Holman şi nu i s-a mai permis accesul în reşedinţă. A dat bir cu fugiţii ca o târfă.

Connor oftă.

— I-a sărit rău ţandăra în ziua aia, cînd nu i-am mai dat voie să între în reşedinţă. Habar nu aveam de ce. Mi-am imaginat că ăsta a fost motivul pentru care a fost vandalizată casa, înainte să putem instala noul sistem de securitate. Dar, de

fapt, tu ai fost.

— Da, eu am fost şi cu nenorocitul de Warner. Spune-mi, e original?

— Directoarea de la Galeriile Holman a plâns cînd l-a văzut. Eu nu mai am nevoie de altă confirmare, deocamdată. Se ridică în picioare, vârî băgă pistolul în toc şi se îndreptă spre uşă. Ai o oră, Trent. Jos aşteaptă câţiva oameni de-ai mei, să te ducă la aeroport. Să nu le faci viaţa grea… te omoară şi te aruncă într-un canal cât ai zice peşte.

— Cum rămâne cu Warner şi cu poliţaii?

— În oraşul ăsta au loc în fiecare zi crime care rămân neelucidate, şi până la urmă şeful lor o să-i transfere la nişte cazuri cu şanse mai mari de rezolvare. Împotriva mea nu vor avea nici un fel de probe – cel puţin n-ai fost atât de prost încât să-mi înscenezi mie ceva.

Când Connor se strecură înapoi în pat, Lauren se rostogoli şi se încolăci în jurul lui.

— Pfui, ai fumat?

— Nu cred că un trabuc cubanez merită un „pfui”.

Lauren fornăi şi îl împinse mai încolo.

— E dezgustător, du-te şi fă un duş!

Connor o răsturnă pe spate şi se urcă deasupra ei.

— Ai mare noroc, iubito, că te plac mult mai mult decât ar fi înţelept.

— Grant, zâmbi ea, dacă vrei să vin cu tine la

duş, nu trebuie decât să-mi spui.

— Atunci, vino să faci duş cu mine, zise el înfundându-şi faţa în scobitura umărului ei.

Se dădu jos, luă un prezervativ de pe noptieră şi se îndreptă spre baie.

Lauren coborî şi ea din pat, dar reuşi totuşi să nu dea fuga, şi păşi agale spre baie. Până să-şi scoată chiloţii şi tricoul, Connor intrase deja în cabina de duş şi potrivea apa.

Rămase dincoace de peretele din sticlă al cabinei şi îl privi preţ de un minut, înainte ca el să se întoarcă şi să o vadă. Ridică o sprânceană a mirare şi îi întinse mâna. Lauren i-o luă, îmbujorată.

— Ai fost plecat, îi şopti, în timp ce el o îmbrăţişa sub jetul de apă.

— Da. Vreau să-ţi spăl părul, zise Connor întinzând mâna după şampon.

— Niciodată nu refuz o asemenea ofertă, răspunse ea, apoi se întoarse şi se sprijini cu o mână de perete. Penisul lui, semierect, îi mângâia fesele, în timp ce el începu să-i şamponeze părul. Unde ai fost?

— I-am făcut cuiva o vizită.

— Lui William Trent?

— Da. Ştii ce, mie nu-mi plac femeile proaste, dar ar fi drăguţ dacă n-ai fi mereu aşa de ageră.

— A fost în armată cu Warner, nu-i aşa?

— Da, spuse el în timp ce îi masa scalpul cu

buricele degetelor. N-o să te mai necăjească.

— E mort?

— Nu, dar în clipa asta e într-un avion care decolează din oraş. N-o să mai pună piciorul în Boston decât dacă îşi pune ordine în afaceri, îi promise Connor, întorcând-o blând spre el. Nu ţi-ai tăia părul, nu-i aşa?

Lauren izbucni în râs.

— Niciodată mai mult de câţiva centimetri… tatălui meu îi plăcea să am părul lung. Îl port aşa pentru că îmi aminteşte de el. Uneori mă enervează, dar n-aş putea renunţa. Întinse mâna spre flaconul de balsam. Foloseşte-l şi pe ăsta, că altfel n-o să mai pot să bag pieptenele în păr fără să rămân cheală.

— Păi, ce vrei, sînt bărbat, murmură el ascultător.

Lauren îi aruncă o privire peste umăr şi îşi lipi fundul de penisul lui, ispititor de tare.

— Am observat asta de ceva vreme, zise.

Connor râse şi scutură din cap.

— Da, înţelegi? Ca bărbat, ultimul lucru pe care aş vrea să-l discut sînt sentimentele mele stupide sau orice altceva are legătură cu ele, fie şi pe departe.

— Îmi dau seama foarte bine care sînt lipsurile genului masculin în domeniul „sentimentelor stupide”, declară Lauren, muşcându-şi buza şi oftând, în timp ce degetele lui i se mişcau cu grijă

prin păr. Ai putea să-mi trimiţi un bilet şi eu să bifez căsuţa care se potriveşte cel mai mult cu sentimentele mele pentru tine.

O întoarse spre el, ca să stea faţă în faţă.

— Lauren, mă faci să-mi doresc tot felul de lucruri pe care nu mi-am imaginat niciodată că le vreau. Trebuie să ştiu dacă eşti alături de mine în povestea asta.

— Aş putea uşor să renunţ la dezinfectantul pentru mâini, dacă ai fi alergic la el, îi răspunse ea aplecându-se să-l sărute delicat deasupra inimii. Iar mai târziu, cînd o să fim amândoi siguri că ne place încotro mergem, m-ar bucura să-mi spui despre toate lucrurile pe care ţi le doreşti. S-ar putea să am şi eu vreo două liste.

— Cred că ar trebui să parcurgem mai întâi lista ta cu dorinţe de ordin sexual, zise Connor împingând-o sub duş, ca să-i limpezească părul.

— Excelentă idee. O să-ţi detaliez toate plăcerile ce mi-au fost interzise până acum.

— Chiar nu este necesar, protestă Lauren, în timp ce Dare Mebain îi controla centura de siguranţă şi închidea portiera. Îl privi încruntată ocolind maşina şi aşteptă până ce se instală la volan, apoi continuă: Sînt o persoană adultă, să ştii. Nu am nevoie să fiu dădăcită şi, oricum, tipul a dispărut. Aţi avut voi grijă de asta.

— Sigur, Trent a dispărut, confirmă Dare. Avem un agent care în clipa de faţă stă la doi metri de

el, pe o plajă din Maui. Dacă mai primesc pe telefon o singură poză cu plaje superbe şi pline de femei goale, o să mă duc acolo şi o să-i rup capul lui Jordan pentru că se laudă cu asta. Dar recuperarea tabloului încă nu a fost anunţată public, şi asta înseamnă că nivelul de risc în ceea ce te priveşte rămâne destul de mare.

— Pot să mă duc şi singură la magazinul cu materiale pentru pictură. E la numai şase străzi de aici.

— Nu mergi nicăieri fără să fii însoţită de un bodyguard. Îl cunosc pe Connor de cînd abia dacă avea vârsta la care să poată conduce şi nu l-am văzut niciodată aşa de implicat într-o relaţie, o informă Dare aruncându-i o privire tăioasă pe cînd intrau în trafic. Aşa că relaxează-te şi bucură-te de călătorie.

Lauren oftă, dar se hotărî să nu spună nimic. O bucura faptul că prietenul cel mai vechi al lui Connor părea să creadă că relaţia dintre ei era ceva serios. Ea îşi dorea să fie ceva serios. Mintea îi fugi la scena de sub duş, cu o seară în urmă. Un fior îi coborî pe şira spinării cînd îşi aminti de felul în care o privise Connor în clipa cînd penisul lui o penetrase. Ţinând-o de fese, o presase de perete şi o regulase atât de tare, încât îi provocase două orgasme.

— N-aş vrea să-i fac vreodată rău, şopti ea într-un târziu.

— Atunci, lasă-ne să avem grijă de tine până cînd se rezolvă lucrurile, pentru că omul e pierdut în mrejele tale, răspunse Dare aspru. Atât de pierdut, că nici măcar nu mă simt bine cînd flirtez cu tine în ideea că-l scot din sărite.

Lauren râse şi se îmbujoră.

— Cum îţi place la Boston? Îl întrebă.

— Prefer New Yorkul, recunoscu Dare. Dar oraşul nu e rău. Mi-a plăcut întotdeauna să-l vizitez, însă m-am bucurat cînd Mathias s-a oferit să se ocupe de biroul nostru. Nu mi-ar fi plăcut să mă stabilesc aici definitiv.

— Şi Connor? El de ce e aici? Mie mi se pare că ar fi fost logic dacă afacerea voastră s-ar fi extins şi în alt oraş. Trei parteneri, trei oraşe.

— Când Mathias ne-a întrebat dacă nu vrem să investim în ideea lui, el a pus cea mai mare parte din bani, din pricina riscului implicat. N-a vrut să ne pună pe nici unul din noi într-o situaţie dificilă, dacă lucrurile n-ar fi ieşit cum speram. De aceea, eu şi Connor am hotărât că Mathias e cel care trebuie să ia deciziile importante, dat fiind că are cota cea mai mare din afacere. Nu poate să existe decât un singur şef şi nu era prima dată când noi doi alegeam să-l ascultăm pe Mathias.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu, zâmbi Dare, văd şi eu. Deci, aveam un plan în care era vorba despre New York, Boston şi Chicago. Mathias a ales Bostonul, pentru că

fratele lui este aici. Connor a venit să-l ajute să pornească lucrurile. Contractul Holman s-a dovedit a fi unul foarte mare, aşa cum poţi să-ţi imaginezi.

— Dar Connor trebuie să plece la Chicago, până la urmă.

— Planurile se mai schimbă, răspunse Dare surâzând. Se fac diverse conexiuni şi oamenii trebuie să se adapteze. Noi toţi ne adaptăm şi e în regulă să facem alegeri diferite în privinţa firmei.

— Ce spui seamănă suspect de tare cu insinuarea că n-ar trebui să-mi bat căpşorul meu drăgălaş cu chestiile astea, rosti Lauren sumbru.

— Nu i-aş vorbi niciodată astfel unei femei. Nu glumeam, să ştii. Planurile se pot schimba, şi noi trei suntem pe aceeaşi lungime de undă. Aş fi în stare să dau năvală în iad doar cu o găleată de apă şi cu mult tupeu, dacă asta mi-ar cere Connor să fac. Şi Mathias la fel.

— Deci nu am de ce să-mi fac griji?

— Draga mea, întreabă-l pe Connor, zise Dare, parcând maşina chiar în dreptul magazinului de materiale. Eşti norocoasă, la New York nu reuşesc niciodată să opresc aşa. Fă-mi o plăcere şi lasă-mă să-ţi deschid eu portiera, adăugă el, oprind motorul şi decuplându-şi centura de siguranţă.

Lauren încuviinţă.

— Pot să fac asta.

Profită de cele câteva secunde ca să-şi scoată

lista cu necesarul de materiale pentru proiectul de la galerie şi să-şi desfacă şi ea centura.

Dare o cuprinse grijuliu pe după umăr şi o ajută să coboare din maşină, închizând apoi uşa maşinii.

— Ai multe de luat?

— De fapt, da. Eu şi Shamus am convenit asupra modului cum putem fixa panourile şi am ales adezivul pentru fragmentele de sticlă. Ne-am gândit să testăm o porţiune şi s-o supunem celor mai variate temperaturi, ca să vedem cum rezistă.

Totul se petrecu în doar câteva secunde. Dare o răsuci şi scoase pistolul cu o clipă înainte de a se auzi primul pocnet. Se aruncă s-o protejeze şi trase la rândul lui. Un bărbat căzu pe trotuar la doar câţiva metri de ei, iar Dare se poticni de ea.

— Dare! Strigă Lauren şi îl prinse, dar se prăbuşiră amândoi sub greutatea lui.

Când atinseră asfaltul, din pieptul lui începuse să ţâşnească sânge.

— Fugi, şuieră Dare în timp ce scruta zona, continuând să ţintească cu arma.

— Nu, nu pot să te las aici, gemu ea apăsându-i rana cu mâna.

Dare îşi încleştă pumnul în părul ei şi se săltă puţin. Ajuns faţă în faţă cu ea, rosti cu un mârâit:

— Fugi, la dracu’! S-ar putea să nu fie singurul. Îi dădu drumul şi îşi scoase telefonul. Chiar acum, Lauren! Du-te la Connor. Acum!

Lauren se îndepărtă împleticindu-se, suspinând,

şi-şi lăsă acolo poşeta, al cărei conţinut era împrăştiat pe jos. Se grăbi spre galerie, prin mulţime, pe cînd sirenele de poliţie începeau să se audă în depărtare. În timp ce alerga ignoră întrebările oamenilor care voiau să ştie dacă nu avea nevoie de ajutor, dacă nu era rănită. Dădea la o parte mâinile binevoitorilor, nedorind ca vreun necunoscut să ajungă în calea celui care o luase, poate, pe urmele ei.

Îl zări pe Connor înainte ca el s-o vadă pe ea, dar asta nu o surprinse, pentru că mulţimea se dădea la o parte din jurul lui, aidoma biblicelor unde ale Mării Roşii. O prinse, şi preţ de o secundă rămaseră aşa, nemişcaţi, cu respiraţia tăiată. Apoi o ridică pe braţe şi se avântă cu ea în mijlocul traficului. Brusc, portiera unui SUV negru se deschise şi el urcă repede.

Maşina demară în doar câteva secunde. Lauren îşi îngropă faţa în umărul lui Connor şi se agăţă de el.

— Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău!

— Şşş, fetiţo, nu e nevoie să-ţi ceri iertare. Dare e bine. E deja în ambulanţă, în drum spre spital. Când ajunge acolo, Mathias îl aşteaptă la camera de gardă.

— Încotro, şefu’? Se interesă şoferul.

Lauren trase aer în piept.

— La spital. Trebuie să mergem la spital!

— Eşti rănită? O întrebă Connor, începând să o

pipăie. Lauren! Eşti rănită?

— Nu, ăsta e doar sângele lui Dare, răspunse, ghemuindu-se în el. Doar că trebuie să mergem acolo, Connor. Te rog. Totul s-a întâmplat din vina mea.

— Nu, scumpo, nu-i adevărat, zise Connor şi se întoarse spre şofer. Zeke, află unde îl transportă ambulanţa şi du-ne acolo cât poţi de repede.

— Nici o problemă, şefu'.

— Dare spunea că Trent ăla e pe o plajă, nu ştiu pe unde, şopti Lauren.

— Acolo e, răspunse Connor, înghiţind cu greu. Sau cel puţin era. Acum e într-o cameră de hotel şi i se bătuceşte curul, în caz că e amestecat în treaba asta. O să ştim cu siguranţă într-o oră. Dacă şi-a lăsat o echipă aici, în Boston, care să te lichideze, nu există gaură de şarpe în lumea asta unde să se poată ascundă de mine.

— Cel care a tras nu mă viza pe mine. L-a ochit intenţionat pe Dare, dar el s-a mişcat brusc… ăla a ratat ţinta şi apoi a tras şi Dare.

— Ai mai văzut şi pe altcineva?

— Nu, am luat-o la fugă, aşa cum mi-a spus Dare, zise Lauren şovăielnic. Dar m-am contrazis puţin cu el.

Connor pufni.

— Sînt convins că aşa ai făcut, comentă el sărutând-o pe tâmplă, cu ochii închişi. O să-l las pe Dare să-ţi hotărască pedeapsa. Dar trebuie să te

previn… mama lui a fost o profesoară din alea rele, care îşi bătea elevii cu linia, înainte ca acest tip de comportament să fie declarat inuman, ba chiar şi după aceea.

Lauren râse uşor şi se relaxă alături de el.

— Grant, asta e o minciună gogonată.

— Poate. Dar să ştii că e rea. De la ea a moştenit Dare toată afurisenia lui.

Tânăra femeie închise ochii şi încercă să-şi alunge din minte imaginea lui Dare Mebain sângerând.

— O să fie bine, nu?

— Mi-a frecat ridichea şi dădea ordine chiar şi în timp ce-l îngrijeau paramedicii, îi informă Zeke de la volan. Au trebuit să-i confişte telefonul şi asta sigur l-a scos din papuci. Nu poate trăi dacă nu trimite SMS-uri.

Detectivii March şi Silven îi aşteptau deja la spital. Connor se uită roată în mica sală de aşteptare unde fuseseră conduşi după ce reuşiseră să treacă de câţiva reprezentanţi ai spitalului, care voiau să o examineze pe Lauren. Jane şi Mathias stăteau unul lângă celălalt şi vorbeau fiecare la telefonul lui.

— Domnilor detectivi.

— Domnule Grant, rosti Silven, inspirând profund. Se pare că trebuie să ne cerem scuze.

— A, da? Întrebă Lauren, aproape cu dispreţ. Nu-l acuzaţi că a angajat pe cineva să-l împuşte pe

prietenul lui cel mai bun?

March roşi şi îşi feri privirea, iar Silven nu făcu decât să ofteze. Primul continuă:

— Defunctul era un ucigaş plătit. Are un cazier destul de lung şi era căutat pentru câteva delicte federale. Este doar un pion, dar are pe cineva cu bani în spate.

— Probabil că nu e singur, zise Connor. Banii sugerează o organizare destul de bună şi de amploare.

— Avea o cheie de motel asupra lui. Am fost acolo şi nu am găsit nimic. Facem cercetări ca să vedem cînd a sosit în oraş şi să aflăm dacă a călătorit în compania vreunui partener cunoscut.

— V-aţi mişcat repede, recunoscu Connor, îndrumând-o pe Lauren spre un scaun. Putem să ne aşezăm? Eu sînt terminat, din cauza puseului de adrenalină, iar ea e plină de sânge.

— Putem aranja să i se aducă nişte haine, se oferi Silven.

— Am trimis deja un om, interveni Mathias de la locul unde şedea. Şi pentru tine, Connor, continuă, uitându-se la asociatul său, a cărui cămaşă era mânjită de sânge. Mi-am imaginat că poliţiştii vor avea nevoie de hainele voastre ca probe.

— Mulţumesc mult, şopti Lauren. L-aţi găsit pe Robert Stein?

— Nu, spuse Mathias. Voi, domnilor detectivi?

— Nu. Am aflat că a părăsit oraşul cu avionul,

dar nimic mai mult. Dacă a angajat mercenari, probabil vom găsi ceva documente. Chiar dacă nu e vorba decât de retrageri de sume importante în numerar. O să chem un criminalist să vă ia hainele, încheie Silven, după care se îndepărtă.

March se aşează pe un scaun în faţa lui Lauren.

— Dat fiind că domnul Mebain este în operaţie, ne-ar fi de ajutor dacă am putea lua o declaraţie de la dumneavoastră, domnişoară Evans.

Lauren încuviinţă şi trase aer în piept.

— Sigur. Mi-a adunat cineva lucrurile de pe trotuar?

— Da, sînt cercetate, împreună cu restul probelor de la locului crimei. Vă vom returna totul, cât mai curând.

— OK, zise ea frecându-şi mâinile de blugi. Eu şi Dare tocmai intram în magazinul de materiale şi probabil că el a observat ceva, pentru că m-a apucat de braţ şi a scos pistolul. În clipa următoare, tipul a tras. Dare a tras şi el. Pe urmă s-au prăbuşit amândoi pe trotuar, într-o baltă de sânge. Dare m-a obligat să fug de acolo şi, după ce în primul moment m-am opus, am făcut aşa cum mi-a cerut.

— Credeţi că individul vă viza pe dumneavoastră?

— Nu, cred că voia să tragă în garda mea de corp, ca să mă poată răpi. Doar că nu era un ţintaş prea bun, explică Lauren, zâmbind recunoscătoare

cînd Jane îi puse în mâna tremurândă o ceaşcă de cafea. Am luat-o la goană spre galerie şi Connor m-a găsit acolo. Pe urmă am venit încoace. Sorbi o gură zdravănă din cafea şi rămase câteva clipe tăcută. Apoi se strâmbă. Nu pot să sufăr cafeaua de spital.

— E groaznică, fu Jane de acord. O să pun pe cineva să ne aducă nişte cafea ca lumea.

Silven se aşeză pe un scaun lângă March.

— În acest moment, domnule Grant, am vrea să vă cerem permisiunea de a percheziţiona reşedinţa în care a locuit domnişoara Evans.

Connor îşi scoase telefonul.

— Va trebui să-l întreb pe James Brooks. Dacă el refuză, o să fie nevoie să obţineţi un mandat.

— Am înţeles, spuse detectivul, notând ceva în carnetul lui. Mortul nu provine din armată, dar se pare că a încercat să se înroleze la puşcaşii marini, cînd era mai tânăr. A fost respins.

— Domnule detectiv, brusc aveţi o sumedenie de resurse, comentă Connor trecându-şi degetele prin părul lui Lauren.

— Da, mă rog. Dare Mebain a transformat o stradă a oraşului în Vestul Sălbatic, replică Silven. Credeţi-mă, asta atrage atenţia. Şeful e îngrijorat să nu primească bobârnace pentru că nu a luat în serios ameninţările la adresa domnişoarei Evans.

— Voi fi primul care să afirm că aţi tratat chestiunea aceasta cât se poate de serios, dar nu

prea e cazul să vorbiţi de Vestul Sălbatic. Nu avem decât un mort, nu trei.

— Nu mi-aş fi închipuit că un englez este aşa de interesat de istoria Americii, zâmbi Silven.

— Ce puşti nu vrea să devină Wyatt Earp? Replică Connor, în timp ce Lauren se sprijinea pe umărul lui.

March se ridică şi se uită fix la ea.

— Domnişoară Evans, aveţi idee ce ar putea fi atât de important la reşedinţă încât cineva să fie dispus să ucidă pentru asta?

Lauren scutură din cap.

— Nu, dar nici nu înţeleg cum poate un puşti să moară în plină stradă pentru o pereche de pantofi, răspunse ea cu degetele încleştate de cămaşa lui Connor. N-ar fi trebuit să aflăm ce face, până acum?

— Mă duc să văd, zise Jane cu o jumătate de zâmbet. Când l-au adus de la camera de gardă se stropşea la ei în legătură cu telefonul. Paramedicii mi l-au încredinţat mie, şi i-am promis că i-l dau înapoi după operaţie.

Connor se fâţâia pe un scaun despre care era convins că era cel mai tare din toată America de Nord. Se aplecă înainte, ţinându-şi capul în mâini. Îşi frecă faţa cu putere şi îl privi pe cel mai bun prieten al lui, simţind cum furia îi urcă din măruntaie.

— Dare, i-am promis maică-tii că n-o să te las să

crăpi.

Dare se mişcă în pat şi îşi întoarse capul.

— E o prostie să promiţi aşa ceva, mormăi el, apoi tuşi. Dar tu, băiete, întotdeauna ai fost gata să le promiţi doamnelor imposibilul.

Connor pufni şi privi spre Lauren, care dormea neîntoarsă pe cel de al doilea pat din rezervă.

— Am fost un imbecil îngâmfat cînd am crezut că totul se terminase.

— Trent ce zice?

— A, rânji Connor. L-am trimis pe Deacon acolo, pentru că Jordan nu reuşea să obţină nimic.

Dare pufni, apoi gemu.

— I-ai spus să-l lase întreg?

— Cu aproximaţie. Poliţia locală l-a identificat pe cel care a tras, iar tu eşti un erou naţional.

Dare îl privi atent.

— Connor, să ştii că nu e deloc amuzant.

— Ştirea a ajuns şi pe CNN, acum o oră. Am sunat-o pe mama ta şi i-am spus cum te simţi, ca să nu se urce în primul avion. A trebuit să ascult timp de douăzeci şi cinci de minute povestea despre maleficul tău tată american şi despre cum a sedus-o cu accentul lui caraghios şi cu manierele lui de străin. Pe urmă mi-a ţinut o diatribă despre cât de periculos este New Yorkul şi nu s-a oprit nici măcar atunci cînd i-am spus că ai fost împuşcat în Boston.

— Nu vine încoace, nu? Oftă Dare.

— Am pus-o să promită că nu. S-ar putea să fi insinuat că e periculos să o facă, ridică din umeri Connor, cînd Dare îl fixă cu privirea. Ce? Voiai să vină maică-ta aici? Pe bune?

— Nu. Cu atitudinea ei, s-ar fi putut să fie arestată la graniţă şi reţinută pe termen indefinit. Ar fi trebuit să-i fac vizite la Guantamo Bay.

— Nu cred că-i trimit în Cuba pe cei suspectaţi de apartenenţă la IRA, îl consolă Connor.

Dare se lovi repetat cu capul de pernă.

— Eşti un ticălos patentat, mama nu e membră IRA. Pentru numele lui Dumnezeu, face parte dintr-un cerc de broderie!

— Şi are o rezervă de arme semiautomate. Nu-i problemă, şi eu m-aş fi apucat să colecţionez arme dacă m-ar fi sedus o americancă malefică.

— Ce, adică nu crezi că sînt malefică? Zise Lauren râzând în şoaptă. Despre ce vorbiţi voi acolo?

Se rostogoli din pat şi se întinse leneşă, apoi îi aruncă lui Dare o privire.

— Hei, eşti un nesuferit.

— Ba, nu, răspunse acesta. Am fost împuşcat, drăguţă. Ar trebui să te porţi frumos cu mine.

Lauren încuviinţă din cap solemn şi se aplecă să-l sărute uşor pe buze.

— Asta e din partea mea, pentru că ai fost împuşcat. Apoi îl sărută din nou. Asta e din partea lui Mercy, adăugă, mângâindu-l pe obraz. Jane

insistă să ţi-l dea chiar ea.

Dare îi privi chipul.

— O să ajung să fiu din nou împuşcat din cauza ta.

— Te acopăr eu, surâse Lauren.

Capitolul 10

— La un moment dat aş vrea să-mi vorbeşti despre ce simţi tu şi despre tot restul, zise Connor privind-o. Ştii tu, chestii de-ale fetelor.

— Sentimentele mele în legătură cu alergatul pe străzile din Boston, plină de sângele celui mai bun prieten al tău, sentimentele mele în legătură cu împuşcăturile ori sentimentele mele faţă de tine şi de tot sexul fierbinte de care avem parte?

— Cum vrei tu. Nu vreau să te presez, dar nici nu vreau să faci vreun atac cerebral pentru că ţi-ai reprimat toate tâmpeniile astea care ţi s-au întâmplat în ultima săptămână.

— Eu mă gândeam să le reprim. Lauren trecu în revistă conţinutul genţii care îi fusese returnată. Poliţiştii nu mi-au dat înapoi prezervativele şi rujul meu cel nou, oftă ea. Oraşul ăsta e plin de hoţi?

— Poate că au identificat ceva probe de pe ele, chicoti el.

— Sigur, cum să nu, bombăni ea verificându-şi cărţile de credit din portofel. Sau poate că nu vor decât să aibă buzele lucioase.

— Pfui, asta chiar e naşpa. Îmi plăcea rujul ăla

cu sclipici, suspină Connor, trăgând-o uşor de păr. Arăta deosebit de interesant pe scula mea.

— Eşti un pervers îngrozitor! Izbucni Lauren.

— Este nemaipomenit cum ne-am întâlnit noi doi. Pentru că eu eram disperat la gândul că nu voi întâlni niciodată o femeie care să fie la fel de perversă ca mine. Tu mi-ai adus liniştea.

Lauren îşi aşează poşeta alături.

— Ştim ceva despre tablou?

— Azi-dimineaţă am aflat de la o sursă că tocmai ce a sosit, cu o cursă aeriană privată, un mare ştab în domeniul investigaţiilor pentru companiile de asigurări. A adus doi experţi cu el. Deci cred că trebuie să ne aşteptăm la un anunţ în următoarele câteva zile.

— Şi de la Trent ce-ai scos?

— Ce vrei să spui? Întrebă el privind-o fix.

— Haide. Nici măcar să nu încerci să faci pe inocentul cu mine, zise Lauren, dându-şi ochii peste cap. Ştiu că ai trimis pe cineva acolo să-l mai *chestioneze* niţel.

— Am făcut o greşeală în cazul lui, admise Connor. În timpul discuţiei pe care am avut-o cu el, tipu' a bombănit: „Au zis că n-o să fie nevoie să-mi feresc fundul de tine". Nu m-am prins decât azi, când încercam să te găsesc. Doar că nu mi-a spus pe litere că nu e singur în afacere! Şi eu nu mi-am dat seama.

— Ei, nu te învinovăţi prea tare, zise Lauren

închizând ochii. Doar nu e ca şi cînd Mathias sau Dare au ascultat toată discuţia, nu?

— De fapt, au ascultat-o, râse Connor. Cred că se temeau că o să fac mai mult decât să-l bag serios în sperieţi.

— Ce vă mai daţi mari cu duritatea voastră! Comentă Lauren batjocoritor. Dare o să se facă bine, da?

— Aşa este. Au trebuit să-l opereze ca să-i scoată glonţul, pentru că nu ieşise pe partea cealaltă. Nu i-a fost atins nici un organ vital şi probabil va fi externat înaintea Lisei Brooks. O să-i angajăm un terapeut de recuperare dat dracului şi va fi iarăşi gata să flirteze cât ai zice peşte.

Lauren zâmbi uşor.

— În opinia lui eşti aşa de pierdut în ceea ce mă priveşte, că nu se simte în largul lui cînd se preface că flirtează cu mine.

— Are noroc mare că e în spital, cu o gaură în el, că altfel îi tăbăceam curul, mârâi Connor.

— Deci nu eşti pierdut? Se interesă ea amuzată.

— Sînt nebun după tine, dar asta nu te priveşte, răspunse el, luându-i mâna şi sărutând-o în palmă. Trebuie neapărat să mănânci ceva şi pe urmă să dormi zdravăn. N-ai mai dormit o noapte întreagă de nici nu mai ţin minte. Şi pe partea asta nici eu n-am fost de prea mare ajutor.

— Mda, recunoscu Lauren. Nu prea poţi să-ţi ţii scula în pantaloni. Nu că m-aş plânge sau ceva.

Connor izbucni în râs.

— Un hamburger?

— Ar merge.

*

— Aşadar, mortul numărul doi din parada noastră de ticăloşi se numeşte Cole Shelley. E un mercenar de mâna a doua, care a ratat examenul psihologic atunci cînd a vrut să se înroleze la puşcaşii marini. A încercat la academia de poliţie, dar a fost eliminat înainte de a absolvi, relată Mathias, aşezându-se la masă. Lauren unde este?

— Am mâncat şi s-a dus să se culce, zise Connor. E în dormitorul de la capătul holului. Merse la cafetieră şi îşi umplu ceaşca, apoi repetă operaţiunea pentru prietenul său. Ce altceva mai ştim?

— A venit cu două zile în urma lui Lauren. La câteva ore de la sosire au mai ajuns în oraş şi alţi doi mercenari, de acelaşi calibru. Shelley s-a cazat la un motel din centru. Din păcate, poliţia locală e teribil de secretoasă în privinţa acestei investigaţii. Nu am reuşit să scoatem de la ei nimic din ceea ce nu ştiam deja.

— Dar ceilalţi doi? Vru să afle Connor.

— Mi-a trecut prin minte să le fac o vizită, dar am hotărât să-i dau această informaţie detectivului Silven. Mathias strânse din umeri văzând sprâncenele ridicate ale lui Connor. I-am călcat destul pe bătături, explică el, şi n-a ajutat

prea tare nici faptul că guvernul tău a băgat spaima în şeful poliţiei. Omul era alb ca varul cînd a încheiat discuţia aceea telefonică.

— Încetează! Îl repezi Connor. N-a fost vina mea. Nu eu i-am sunat. Sînt chiar surprins că n-am primit nici o reacţie de la Departamentul de Stat pentru tot rahatul ăsta. Se aşteaptă de la mine să nu atrag prea tare atenţia. Dare are cetăţenie dublă, aşa că îi interesează mai puţin.

— Nici pe tine nu te-au prea căutat în ultima vreme.

— Nu trece o zi fără să mă aştept la un telefon. Când am venit aici am fost de acord să le dau consultanţă.

— Procesul pentru dobândirea cetăţeniei?

— Merge bine. Am avut parte de ceva neplăceri de acasă, dar mă aşteptam la asta. Pur şi simplu nu le convine cînd oamenii lor evadează şi îşi găsesc un cămin în alte ţări.

Mathias încuviinţă din cap.

— Cum rezistă Lauren?

— Este obosită şi puţin derutată, dar... e puternică şi rezistentă. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe bărbatul care a crescut-o, pentru că a făcut o treabă excelentă pregătind-o pentru viaţă, mărturisi Connor cu un zâmbet. Păcat că nu ne-a pregătit şi pe noi toţi pentru ea.

— Sau poate doar pe tine? Chicoti Mathias.

— Erau bune şi câteva ponturi. Eu habar n-am

ce să fac nici cu mine însumi. Când eu şi Dare ne-am înrolat în regimentul de puşcaşi ai Marinei Regale, imediat după ce am terminat şcoala, împărtăşeam un soi de ideal, că ar trebui să luptăm pentru ţară şi regină pentru că aşa e drept şi loial. Ridicând din umeri, continuă: Nu pot spune că nu simt şi azi la fel. Doar că războiul ne-a marcat pe amândoi şi ne-a făcut să fim aşa cum suntem azi.

— Deci te întrebi ce evenimente din viaţa ei au făcut-o aşa cum este? A crescut într-o bază militară americană şi tatăl ei a fost un ofiţer de rang superior. Probabil că a fost răsfăţată cu mult mai mult decât ar fi fost strict necesar, aşa că ar fi trebuit să devină un fel de prinţesă răzgâiată.

— Da, aşa ar fi trebuit. O divă ţâfnoasă şi cu aere de superioritate. Ştii tu, genul de tipă pe care ai sugruma-o bucuros. Doar că nu e nimic din toate astea.

— Jane zice că în următorii zece ani va deveni o vedetă rock a lumii artistice, spuse Mathias. Şi Mercy le cam vede bine în chestiuni dintr-astea. Aşadar, e chiar grozav că are o astfel de personalitate, destul de dură, care nu se lasă influenţată de alţii şi nici de bani. N-o să ajungă la fel cu afurisitele alea care îi dau dureri de cap lui Jane.

Un râs feminin îi făcu pe cei doi bărbaţi să tresară. Se răsuciră şi o descoperiră pe Lauren în

picioare, în cadrul uşii de la bucătărie.

— Este bine că v-aţi retras amândoi din serviciul activ. Nu-mi vine să cred că am putut să mă furişez în spatele vostru.

Connor o privi scrutător. Cel puţin scăpase de pungile de sub ochi.

— Nu ai dormit suficient.

— M-a sunat Jane. Este la jumătatea drumului încoace şi e gata să-şi împuşte bodyguardul. M-am gândit că fac bine să vă previn, zise ea ducându-se la cafetieră şi umplându-şi o cană. În plus, m-am trezit în clipa cînd ai pus de cafea proaspătă. Tu ai putea să dormi cu o asemenea aromă la nas?

Connor se gândi că ar fi putut, fără nici o problemă, recunoscător că nu dobândise dependenţa aproape psihotică de cafea care-i afecta pe cei mai mulţi din mediul lor.

— Ţi-e foame?

— Da. Jane s-a oprit să ia nişte sandviciuri, pentru că nici unul dintre noi nu este prea priceput la bucătărie, spuse ea ghemuindu-se pe un scaun cu genunchii strânşi la piept. Ar trebui să vă avertizez că, dacă nu aduce decât un singur sandvici cu friptură de vită, sînt gata să mă lupt până la moarte pentru el.

— Cred că pot să supravieţuiesc şi fără, rânji Connor.

Lauren îl privi cu un ochi critic.

— Aşa zici acum, domnule Grant.

— Mănânci ca un camionagiu, se plânse Jane.

Lauren îi aruncă o privire.

— Ai noroc că-mi plac tipele răutăcioase, altfel ţi-aş fi tras un pumn pentru asta, zise ea şi se uită împrejur prin hambarul unde se retrăseseră pentru gustarea de prânz, ca să-i lase pe bărbaţi să discute în bucătărie. Vrei să vezi schiţele preliminare pe care le-am făcut cu Connor?

— Doamne, sigur. Cum poţi măcar să-ţi închipui altceva?

Se ridică în picioare şi îşi urmă prietena în capătul opus al hambarului, în dreptul unei mese enorme pe care Lauren îşi întinsese desenele.

— E absolut nerafinat şi perfect, remarcă ea alegând o schiţă de nud şi aşezând-o dinaintea lui Jane. Pe asta am de gând s-o pictez prima. Lumini şi umbre care îi brăzdează trupul.

Jane răsuflă adânc şi întinse mâna. Se opri înainte de a atinge desenul.

— Nici măcar nu ştiu cum poţi lucra cînd el stă acolo şi arată în halul ăsta.

— Da, ştiu, chicoti Lauren. E ca un exerciţiu de martiriu. Are o forţă fizică incredibilă. Mulţi bărbaţi par mai firavi cînd sînt dezbrăcaţi, dar nu e cazul lui.

Jane încuviinţă.

— Un fel de a spune că haina îl face pe bărbat ceea ce este?

— Ceva de genul ăsta, conveni Lauren. Ei… el

nu are deloc o astfel de problemă. Mai scoase o schiţă şi continuă: E de-a dreptul uluitor. A avut totuşi dreptate într-o privinţă… ideea că războiul e o treabă pentru bărbaţi.

Jane se încruntă şi alese un alt desen.

— Urâtă cicatrice are pe picior.

— Da, de cuţit, explică Lauren, luând schiţa şi punând-o la loc. Zâmbi la vederea îmbujorării lui Jane. Nu pune mâna, îmi dai peste cap ordinea.

— Scuze, zise Jane îndesându-şi mâinile în buzunare. Deci, o să faci cinci tablouri cu el?

— Aşa cred.

— Şi vor fi gata pentru expoziţie în aprilie?

— Absolut, promise Lauren, apoi rearanjă desenele în ordinea în care fuseseră înainte de venirea prietenei sale. Nu ştiu dacă voi fi în stare să renunţ la cele cu el, dar o să discutăm despre asta cînd va veni vremea.

— N-o să fie nici o problemă dacă nu sînt de vânzare. Dar o să vrem ca expoziţia să fie itinerantă timp de cel puţin un an. Tu va trebui să fii prezentă la fiecare vernisaj. Se va suprapune parţial cu orarul cursurilor, însă vom face o programare din timp. Shamus şi Lisa au mai ţinut şi înainte locul artistului rezident, cînd a fost vorba de cursuri.

Lauren încuviinţă. Începu să-şi muşte buza de jos, privind gânditoare desenele.

— Ceva veşti despre tablou?

— Nimic, dar Mathias a auzit că a mai fost adus un expert. Prin oraş circulă unele zvonuri despre nişte teste chimice, deci se încearcă să se stabilească vechimea pânzei. Ceea ce nu spune mare lucru, după cum ştii. Pe urmă vor începe să analizeze fragmente de vopsea, tuşele, crăpăturile şi aşa mai departe. Cred că odată ce vor mai primi o confirmare, vor face un anunţ.

— Ce fel de anunţ ai face tu?

— Ceva extrem de vag, despre posibila recuperare a unui tablou de valoare inestimabilă şi despre testele în curs pentru confirmarea autenticităţii. Ar fi suficient cât să işte agitaţie în lumea artistică… un trafic sporit de vizitatori în muzeu şi menţinerea speculaţiilor. Nu ar dura prea mult până cînd cineva ar începe să facă legătura cu capodopera furată în urmă cu douăzeci de ani.

— Şi va urma marea dezvăluire, atunci cînd se va descoperi că este originalul.

— Mda, ceva de genul ăsta. Ar fi o bună afacere, în sensul că ar crea o agitaţie de care muzeul poate profita ani în şir. Dacă îşi joacă aşa cum trebuie cărţile, treaba asta va atrage mase de curioşi din toată lumea. Se vor înmulţi donaţiile, înscrierile de membri se vor tripla şi aşa mai departe.

Lauren n-a fost chiar surprinsă să-l găsească pe Connor adormit, în patul pe care îl împărţeau.

Bărbatul nu prea apucase să doarmă cine ştie ce de cînd se cunoscuseră. Împărţit între urgenţele ei şi toate partidele de sex, era probabil complet sleit.

Lauren închise uşa şi păşi în vârful picioarelor. Tocmai se pregătea să-i aranjeze pătura peste el cînd Connor o prinse de încheietura mâinii şi o trase în aşternuturi, fără prea mare ceremonie. Ţipătul ei scurt se transformă în hohot de râs cînd o răsturnă pe spate şi se sui deasupra ei.

— Iartă-mă, n-am vrut să te trezesc. Îl mângâie pe obraz şi îşi plimbă degetul mare peste buzele lui. Ai nevoie de odihnă.

— Şi tu la fel. Connor se lăsă să alunece lângă ea şi o cuibări la pieptul lui. O să dorm mai bine dacă ştiu unde eşti. Ce-ar fi deci să stai într-un loc?

Lauren se întoarse şi îşi înfipse bărbia în pieptul lui.

— Primesc un premiu cînd te trezeşti?

— Cred că o să pot aranja ceva, răspunse el, trecându-şi degetele prin părul ei.

Lauren se trezi cu o mână care îi aluneca în jos pe burtă şi i se juca la margine chiloţeilor. Oftă şi deschise ochii.

— Grant, nu-mi necăji clitorisul sau vei afla cât de afurisită pot să fiu.

Connor râse uşor, cu nasul în scobitura umărului ei, şi îşi strecură mâna în lenjeria de

dantelă. Îi acoperi sexul cu palma căuş, jucându-se cu vârful a două dintre degete în dreptul fantei acestuia. Se mişcă încet, îi acoperi gura cu a lui şi i-o penetră brutal cu limba în timp ce îi vâra un deget în vagin.

Lauren gemu lung sub această dublă invazie şi trupul îi fu străbătut de un fior. Degetele lui se adânceau cu îndrăzneală în tunelul ei fierbinte, iar şi iar, până cînd ajunse să-şi salte şoldurile, la unison cu străpungerile lui.

Connor îşi ridică privirea şi se uită intens la ea.

— Să ştii că oaspeţii noştri mai sînt încă aici.

— Groaznic, gemu Lauren.

— Da, murmură el, de acord. Chiar că e. Va trebui să fii foarte tăcută. Nu vreau să te audă cînd îţi dai drumul… aia e pentru mine. Numai pentru mine.

Lauren închise ochii, gâfâind.

— Ah… da… pot să fiu tăcută.

— Eşti sigură? O întrebă cu o voce catifelată. Dacă scoţi vreun sunet, te plesnesc peste fund.

— Cu greu poţi să spui că ăsta e un element de disciplinare. Sînt aproape sigură că mi-ar plăcea să mă plesneşti peste fund.

Connor râse şi îşi trase mâna din chiloţii ei.

— Dezbracă-te. El se ocupă de propriile haine, în timp ce Lauren îşi scotea chiloţeii şi îşi arunca deoparte tricoul. Se întinse pe pat şi, sub privirea ei nerăbdătoare, potrivi prezervativul la locul lui.

Aşază-te pe scula mea.

— Doamne, eşti un ticălos afurisit, pufni Lauren.

Se rostogoli pe genunchi şi îl încălecă peste şolduri.

— Te aştepţi să nu scot un sunet în poziţia asta?

— Ce, nu eşti în stare să respecţi instrucţiunile? O întrebă Connor răguşit, cuprinzându-i fesele cu palmele.

Lauren îşi strecură o mână între trupurile lor, îi potrivi cu grijă penisul şi se lăsă să alunece în jos pe el. Connor rămase cu respiraţia gâtuită, gemând, atrăgându-şi o mustrare:

— Şşş! N-am vrea ca Jane şi Mathias să afle ce facem noi aici.

Connor se arcui pe pat cînd ea începu să se mişte.

— Rahatul ăsta de pat o să ne dea de gol, mormăi el.

Lauren se gândea că scârţâiturile erau excitante. Se sprijini de pieptul lui şi începu să se legene aprig în sus şi în jos, pe penisul ţeapăn. Bărbatul nu o lăsă să controleze ritmul decât ceva mai puţin de un minut, apoi îi cuprinse sânii cu mâinile lui mari şi aspre. Îşi ridică brusc şoldurile spre ale ei şi Lauren aproape că-şi muşcă limba, ca să nu ţipe.

Degete nerăbdătoare îi frământau nemilos sfârcurile, iar Connor se avântă în ea, împingându-şi penisul atât de profund şi de tare, încât ea simţi

cum se îngemănează în ea plăcerea şi durerea.

Se crispă, apoi rămase nemişcată deasupra lui, cu spatele curbat, pradă unui orgasm violent. Trase aer în piept, cutremurată.

— Doamne, Dumnezeule!

Connor se rostogoli cu ea împreună şi se propti deasupra.

— Eşti superbă cînd îţi dai drumul, zise şi înfigându-şi iarăşi mădularul în ea. Al naibii de superbă, continuă el şi începu să o penetreze adânc, repetat; râse cînd ea îşi desfăcu picioarele mai larg, înălţându-se ca să-l primească mai bine. Asta-i, iubito… ia-o! Îşi afundă faţa în umărul ei şi gemu încet. Ai fost făcută pentru scula mea.

Lauren îşi înfipse călcâiele în saltea şi primi fiecare nouă penetrare ca pe o pedeapsă, cu un fior de uşurare.

— Da, ah, da! Şopti ea violent, trăgându-şi unghiile pe spatele lui.

Lauren cotrobăia prin şifonier şi începuse să îndese diferite lucruri într-o geantă mai mică pe care o scosese dintr-o cutie.

— Nu, nu sînt absolut deloc interesată să dau un interviu chiar acum. Uite ce e, Rachel, îmi dau seama că ai un plan pentru mass-media, dar în momentul ăsta? În momentul ăsta sînt ocupată cu unele chestii, inclusiv cu demararea acestei slujbe noi. Încă mai am de lucrat la planurile de lecţii şi în ultima săptămână m-am confruntat cu două

tentative de răpire despre care cu nici un chip nu voi discuta cu vreun ziarist.

Connor o urmărea cu coada ochiului în timp ce se îmbrăca. Lauren făcea ca până şi cele mai banale lucruri să pară un adevărat eveniment. Tocmai se pregăteau să treacă pe la apartamentul lui, ca să-şi ia mai multe haine şi, se pare, pentru asta era nevoie să-şi schimbe poşeta şi să-i telefoneze agentei. Când trecu pe lângă ea, o ciupi de fund. Lauren îi zâmbi doar şi aruncă în poşetă o sticluţă cu dezinfectant pentru mâini.

— Şi, în plus, mă bucur de nişte partide de sex cu adevărat colosale. N-aş avea loc să-mi programez interviuri pentru reviste nici dacă aş vrea.

Bărbatul râse şi ieşi din dormitor clătinând din cap. Mathias stătea la masa din bucătărie, ţinând-o pe Jane în braţe. Stăteau de vorbă în linişte, dar se opriră cînd îl văzură intrând. Îi privi şi se duse la cafetiera de care Lauren îi spusese că o pregătise la trezire.

— Bună dimineaţa.

Jane săltă din sprâncene şi-şi petrecu braţele pe după gâtul lui Mathias.

— Am supus la vot şi am ajuns la concluzia că dacă se va introduce vreodată sexul în competiţia olimpică, voi doi aţi putea lua medalia de aur la proba de copulaţie, cupluri heterosexuale.

Connor surâse şi îşi turnă apă fierbinte peste

plicul de ceai.

— Americanii îşi petrec mult prea mult timp discutând despre sex şi realmente insuficient timp regulându-se.

Lauren intră în bucătărie râzând, cu o ceaşcă goală în mână. O umplu din nou şi se sprijini de tejghea, lângă cafetieră.

— Eu am o regulă în privinţa discuţiilor despre sex înainte de micul dejun, anunţă ea.

— Ai o listă de reguli pentru sex? Întrebă Jane cu un surâs.

— Am o listă de reguli de viaţă, iar discuţiile despre sex pe stomacul gol sînt pur şi simplu greşite.

Deschise dulapul de lângă ea, de unde scoase o sticluţă de miere pe care o trimise în direcţia lui Connor, trăgând la ea cutia de zahăr.

Connor turnă nişte miere în ceaiul lui, iar Lauren tăie în două un corn, ca să-l pună în toaster.

— Putem să mâncăm ceva mai substanţial în oraş. Poate mergem la cârciumioara aia de pe strada mea.

— Pare un plan perfect. Spune-mi, ce vrei, unt sau brânză topită?

— Ce alegi tu e bun şi pentru mine, îi răspunse Connor. Deasupra aragazului sînt nişte termosuri, dacă vrei să-ţi iei cafeaua cu tine.

— Tu vrei apă? Îl întrebă ea văzându-l că dădea

să iasă din bucătărie.

— Da, mersi.

Lauren scoase din frigider o sticlă cu apă şi un tub mic cu brânză topită.

— Voi ce planuri aveţi pentru astăzi?

— L-am convins să mă ducă să văd bebeluşii, iar pe urmă am întâlnire cu Casey, să discutăm comunicatul de presă despre gemeni. S-au scurs informaţii către mass-media, dar nu s-a emis nici un fel de informaţie reală. James vrea să le taie faţa, ca să zic aşa, răspunse Jane ridicându-se din poala lui Mathias şi scotocind prin geanta ei după telefon. Mi-am sincronizat programul cu biroul vostru virtual, aşa că veţi şti unde sînt în cea mai mare parte a zilei şi o să trimit un SMS dacă vor interveni modificări.

Lauren dădu din cap.

— Am telefonul cu mine, zise ea, apoi se uită la Connor care se întorcea în bucătărie să-şi pună tocul pentru pistol. Mai am şi un tip înarmat şi marca mea proprie de tupeu. Sînt gata să înfrunt o nouă zi.

— Ei, atâta vreme cât ai un plan e perfect, zise Jane zâmbind.

Trei minute mai târziu, Lauren era aşezată în SUV, ţinând în mână cafeaua şi un corn feliat despre care credea că va trebui să i-l bage cu forţa în gură. Nu-i dădu însă nici o bucăţică decât după ce trecuseră de porţi. Când Connor o acceptă fără

să întrebe nimic, ea se mulţumi să ridice din sprâncene.

— Te-ai lovit la cap cînd ai făcut duş sau sexul de dimineaţă te face aşa de agreabil?

— Cu siguranţă sexul a contribuit considerabil la starea mea generală, zâmbi el. Ce ţi-a zis Jane cînd te-a prins ciopârţind cornul ăla?

— Nimic, şi-a dat doar ochii peste cap, răspunse ea şi îi dădu încă o bucată, după care îşi vârî una în gură. E mai uşor să mănânci în felul acesta şi te-am văzut şi pe tine ieri că ţi-ai tăiat în patru pâinea prăjită, aşa că nici să nu te gândeşti să mă iei peste picior din cauza asta.

— Nu te-aş lua niciodată peste picior în legătură cu un lucru atât de important precum buna organizare, râse Connor.

Lauren se gândi că era pur şi simplu perfect.

— Ultimul tip cu care am avut o relaţie serioasă cam râdea de mine din pricina ideilor mele fixe, cum le numea.

Connor îi trase mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei.

— Sînt gata să-i rup oasele individului.

Ea îi zâmbi şi se aplecă spre el. Connor îi culese sărutul la jumătatea distanţei, păstrând un ochi la drum.

— Sînt complet fermecată de dumneavoastră, domnule Grant.

Connor stătea sprijinit în cadrul uşii şi îl privea

pe Dare Mebain cum se străduia fără succes să o îndepărteze pe asistenta care încerca să-l ajute să se îmbrace.

— Mă descurc, drăguţă. Noi, scoţienii, nu prea avem faimă de oameni recunoscători.

Tânăra asistentă se îmbujoră şi se dădu înapoi.

— Mulţumesc. O să revin imediat cu documentele de externare, zise ea.

Dare se uită furios în urma fetei, până ce aceasta părăsi rezerva.

— M-a pus să mă piş în sticlă.

Connor râse şi clătină din cap.

— Păi, ai fost împuşcat, măi băiete.

— În umăr, bombăni Dare luându-şi tricoul. Vino şi ajută-mă să-l pun, ca să nu vină iar fetiţa aia s-o facă. Mă doare de-mi sar ochii, şi nu vreau să fiu dur cu ea.

— A, da' cu mine poţi să fii dur? Rânji superior celălalt. Înţeleg.

— Da, bine, dar eu sînt prietenul tău cel mai bun, de cînd aveam amândoi doisprezece ani. Tu poţi să suporţi asta.

Connor râse, dar îl ajută pe Dare să-şi îmbrace tricoul şi o cămaşă lejeră.

— Îţi pun braţul în eşarfă?

— Doamne, da! Fătuca ta unde e?

— Sus, se zgâieşte la bebeluşi, răspunse Connor cu un oftat. Sper doar că asta n-o să-i provoace vreo explozie a ceasului biologic.

— O s-o ţii aproape, nu-i aşa?

Connor, roşind, îi strânse eşarfa puţin mai tare decât era nevoie.

— Rahat, scuză-mă.

— Nu-ţi cere scuze… fii doar sincer, îi ceru Dare bătându-l uşor pe obraz cu mâna liberă. Mama o să fie foarte încântată.

— Să fiu în locul tău, eu nu i-aş spune. O să te fugărească să-ţi găseşti şi tu o relaţie permanentă. Pantofii?

— Am nişte adidaşi, explică Dare făcând semn spre geanta aflată la capul patului. Copila aia prostuţă voia să port papuci.

Connor îşi înghiţi un hohot de râs şi trase fermoarul genţii.

— Ţi-ar fi mai uşor după aceea, dar sînt mai mult decât dispus să fac pe Făt-Frumos pentru tine.

— Labagiule, bombăni Dare.

Lauren nu putea să sufere automatele de cafea, din principiu, aşa că îşi făcuse drum până la cafeneaua de la etajul întâi al spitalului. Era împotriva tuturor instrucţiunilor stricte pe care le primise de la el, atunci cînd Connor o scosese din lift la etajul unde se afla maternitatea, dar îşi imagina că se va întoarce înainte să prindă cineva de veste. Ceea ce făcea ca situaţia în care se afla acum să fie puţin cam stânjenitoare. Nu-l cunoscuse niciodată pe Robert Stein, dar văzuse un afiş cu el într-un număr de revistă de la

începutul anului.

Pistolul care îi stătea înfipt în coaste era supărător, dar reprezenta oarecum o curiozitate. Bărbatul acela nu-l ţinea cu prea mare hotărâre, probabil n-ar fi fost în stare să nimerească nici măcar un perete de hambar, dar ea nu se îndoia că ar fi putut deveni mortal de la o distanţă aşa de mică. Parcurseseră rapid traseul până la ieşirea din spital, dar el fusese mult mai precaut decât s-ar fi aşteptat din partea unui amator. Nu se repezise, nu se împiedicase şi avusese grijă ca ea să nu privească pe nimeni în ochi cât timp traversaseră holul mare al spitalului şi se îndreptaseră spre parcarea acoperită.

Nici nu-i adresase vreun cuvânt până când nu ajunseseră în maşină.

— Lasă-te în jos. Nu vreau să te vadă cineva.

Lauren pufni, dar se ghemui sub scaun.

— Să ştii că e o prostie ce faci.

— Ţine-ţi gura, o repezi el. Toată treaba ar fi fost de mult încheiată dacă n-ai fi început să te regulezi cu bodyguardul ăla. Doamne, de ce dracu' ţi-oi fi pierzând vremea cu un bărbat ca el? Lauren se uită la Stein şi apoi îşi întoarse faţa, ca să nu fie nevoită să vadă arma. Connor avea să fie în culmea furiei. Nu era vreo tâmpită, nici vorbă, dar acţionase fără să se gândească la consecinţe şi, pentru un tip cum era Connor, acesta era un păcat capital. Roagă-te să mai fie valabil codul tău, se

răsti răpitorul.

Se gândi să-i spună că tabloul nu mai era în reşedinţă, dar avea nevoie să tragă de timp, ca să-i permită lui Connor să-şi dea seama că dispăruse, să priceapă că avea nevoie de el. Stein făcuse câteva mişcări stupide: n-o pusese să-şi abandoneze poşeta, ceea ce însemna că încă mai avea telefonul mobil pe care i-l dăduse fundaţia. Îşi închipuia că avea în el un emiţător GPS, dar nu se obosise să caute cu atenţie aplicaţia. Ca să nu-i dea ideea să o pună să-şi arunce poşeta şi telefonul, nu făcu nici un gest să-l scoată.

Pe stradă nu era nici un nenorocit de poliţist şi se părea că şi Connor renunţase la echipa care asigura securitatea reşedinţei. Când văzu că uşa se deschise cu codul pe care îl ştia ea, se simţi uşurată. Nu l-ar fi putut păcăli cu panoul de comandă; tipul locuise în casa aceea, aşa că nu încercă să încurce codul ca să alerteze echipa de securitate. Spera ca ei să dea alarma cînd o vedeau că intră în reşedinţă.

— Văd că au redecorat-o pentru tine.

— Nu prea au avut încotro. Locul a fost complet vandalizat după ce te-ai mutat de aici. Cineva a făcut zob mobilierul şi pereţii, zise Lauren, încrucişându-şi braţele pe piept. Deci, ce vrei?

— Ce vreau? Întrebă Stein, împingând-o spre uşa către subsol. Hai să coborâm acolo.

— Nu e nimic acolo, în afară de spălătorie şi de

tâmpenia aia de cameră de refugiu. Îşi freca umărul şi se împletici spre uşă, împinsă din spate. Ştii, zise ea, n-ai pomenit nicăieri în interviul pe care l-ai dat pentru revistă despre faptul că-ţi place să loveşti femeile.

Stein se uită la ea şi ridică pistolul.

— Coboară, acum!

Subsolul era rece, dar bine luminat. Bărbatul o îmbrânci spre uşa mare şi argintie care ducea la camera de refugiu, iar stomacul ei se crispă de furie. Se simţea o idioată pentru că dăduse naştere acestei situaţii. El nu încercase să-şi ascundă identitatea, nu făcuse nici o tentativă de a negocia cu ea. Nu-i oferise nici o sumă de bani. Şi toate acestea pentru că avea de gând să o ucidă.

— Deschide-o.

— Nu! Lauren făcu vreo câţiva paşi şi privi împrejur, căutând ceva ce ar fi putut folosi drept armă.

Stein trase piedica pistolului cu mult mai mult curaj decât şi-ar fi imaginat ea că ar fi fost capabil.

— Deschide nenorocita aia de uşă!

— Nu! După ce o deschid o să mă omori.

Mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, Lauren se uita fix spre scări. Câte minute mai exact trebuia oare să aştepte ca să fie salvată?

— Dacă n-o deschizi, o să te omor.

— Şi atunci nu mai intri niciodată în camera de refugiu. Gândeşte-te puţin, Stein. Eşti terminat. N-

ar fi trebuit să te întorci aici. Poliţia te caută. Eşti deja suspect de crimă. Au fost descoperiţi toţi cei pe care i-ai angajat să facă treaba în locul tău. Eu cred că ar trebui să te acuze de puturoşenie criminală.

— Deschide uşa aia odată!

Lauren tresări, apoi inspiră profund. Auzise panoul de siguranţă care începea să bipăie. Stein o smulse cu brutalitate din dreptul scării exact în clipa în care uşa care dădea în subsol se deschise şi Connor se năpusti pe trepte.

— Grant, stai pe loc sau îţi împuşc târfa. Nu mă pune la încercare!

Connor se uita cînd la Stein, cînd la Lauren şi, în acelaşi timp, îi făcea loc lui Mathias, care cobora şi el în goană.

— Ţi-a făcut vreun rău, fetiţo?

— Am câteva vânătăi. M-a îmbrâncit de colo, colo, recunoscu Lauren, cu mâinile la piept. Iartă-mă!

— OK, discutăm mai târziu, îi promise Connor sumbru. Se răsuci apoi spre Stein. Vrei să mai trăieşti?

Omul clipi mirat şi mâna începu să-i tremure. Lauren tresări, pentru că avea încă arma aia idioată îndreptată spre ea.

— Da, veni în cele din urmă răspunsul.

— Atunci lasă arma deoparte. Poliţia trebuie să ajungă în câteva minute şi putem încheia totul

civilizat.

— Şi dacă n-o fac? Ce se întâmplă dacă în loc de asta o împuşc, pur şi simplu?

— Te omor, răspunse Connor implacabil. Sînt sigur că poliţiştii vor fi supăraţi dacă ajung aici şi mă găsesc plin de sângele tău, dar asta n-o să mă oprească să-ţi scot maţele. Dacă vrei să supravieţuieşti, o să laşi jos pistolul ăla, pentru că eu n-o să ezit să te omor.

Trase piedica şi Stein căzu în genunchi aruncându-şi pistolul, care alunecă de-a curmezişul pardoselii.

Lauren pufni dezgustată. Când Connor o prinse şi o trase lângă el, icni de durere.

— Bine, eşti un macho de prima mână.

— O să te bat la fund, bolborosi Connor cu buzele afundate în părul ei şi arma încă îndreptată spre Stein.

— Nu vorbi despre viaţa noastră sexuală cu el de faţă, şuieră Lauren atunci cînd Mathias începu să râdă.

Acesta se aşeză în faţa lui Connor şi zise:

— Du-o sus, eu o să-i ţin de urât lui Stein cât aşteptăm să vină cavaleria.

— Nu ai încredere în mine? Îl întrebă Connor.

Mathias îi aruncă o privire.

— Am încredere că vrei să faci exact ceea ce aş vrea eu să fac, dacă aş fi în locul tău. Du-ţi domniţa sus şi informează-l pe Dare, înainte să

devină prea agitat şi să-şi rupă copcile.

Connor decise că James Brooks era cel mai mare mincinos din câţi cunoscuse el vreodată. Îl urmări deschizând uşa camerei de refugiu, calm, fără nici cea mai mică ezitare. Un tablou acoperit stătea sprijinit de peretele îndepărtat al încăperii.

Brooks se îndreptă relaxat spre acesta, îl luă şi îl aşeză pe o masă din mijlocul camerei.

— E un Monet, explică el în timp ce tăia sfoara şi desfăcea ambalajul. Este un cadou pentru soţia mea.

— Soţia dumneavoastră? Îl chestionă detectivul Silven. Cât valorează acest tablou?

— Am plătit douăzeci şi şapte de milioane pentru el, admise Brooks, pe un ton atât de plictisit, încât pe Connor aproape că îl umflă râsul. Cei din încăpere rămaseră cu gurile căscate. E un dar şi un fel de a-mi cere scuze.

— Un cadou pentru soţia dumneavoastră, repetă Silven cu sprâncenele arcuite a mirare. Oare de unde ştia Robert Stein de existenţa lui?

— Nu sînt foarte sigur, zise James. L-am achiziţionat pe vremea cînd Stein era încă angajatul meu, dar nu l-am pus în camera de refugiu din reşedinţă decât după ce l-am concediat pe el. Soţia mea are spioni, domnilor. Trebuie să mă ascund de ea ca să pot păstra un secret. Din câte ştiu eu, numai casa de licitaţii de unde l-am cumpărat şi, bineînţeles, oamenii noştri de la

securitate erau la curent cu prezenţa tabloului aici. Acesta este motivul pentru care am mutat-o pe domnişoara Evans, imediat ce ne-am dat seama că exista cineva care încearcă să o folosească pentru a obţine accesul în reşedinţă.

— N-aţi pomenit niciodată despre asta, spuse Silven cu un uşor aer de frustrare, pe care încerca în van să o ascundă.

— Nu m-aţi întrebat, şi domnişoara Evans nu ştia că se află acolo. Probabil că ar fi mărturisit totul soţiei mele.

— Un dar şi un fel de a-ţi cere iertare? Îl chestionă Lauren, privind pictura.

— Ei bine, tocmai m-a făcut din nou tată. Partea cu iertarea este pentru istoria cu gemenii, zise James, făcându-i cu ochiul. Asta nu era în plan.

Lauren surâse larg şi se apucă să împacheteze tabloul la loc.

— Este minunat. Va fi încântată şi o să mă străduiesc să-mi ţin gura, ca să nu stric surpriza.

— Ţi-aş fi recunoscător, răspunse James, privind spre poliţişti cu aerul că aşteaptă ceva. Sînt convins că îl veţi acuza pe domnul Stein pentru răpire sau cum s-o mai numi în termeni juridici felul în care a tratat-o astăzi pe domnişoara Evans, nu?

— Bineînţeles.

— Perfect. Brooks îi întinse tabloul lui Connor, care îl introduse într-o casetă încăpătoare, pentru

transport. Dacă am terminat, o să plec acum acasă, la nevastă şi la copii.

Lauren oftă şi îl întrebă pe Silven:

— Pot să vin mâine să dau declaraţia? În clipa asta sînt oarecum obosită şi iritată. Încerc să nu mă afişez aşa în public, dacă pot să evit.

Silven râse şi se relaxă.

— Da, mâine-dimineaţă, la prima oră. Şi tu la fel, adăugă, privindu-l pe Connor. Apropo, Stein susţine că l-ai ameninţat că o să-i scoţi maţele.

— Pentru declaraţie o să am grijă să-mi amintesc exact cuvintele pe care le-am folosit, promise Connor.

Lauren reuşi să-şi reţină întrebările până cînd ajunseră în maşină, pe drumul de întoarcere la fermă.

— De unde avea tabloul de Monet?

— L-a cumpărat acum şase luni. Chiar e un cadou pentru nevastă-sa, zise Connor, ridicând din umeri. Ne-am gândit că s-ar putea să fie nevoie să dăm oarece explicaţii, aşa că l-am scos din seiful de la biroul lui şi l-am pus în camera de refugiu, ca să-l înlocuiască pe celălalt.

— Şi dacă Stein face mărturisiri?

— Stein are un avocat plătit cu patru sute de dolari pe oră şi o mulţime de lucruri despre care să se îngrijoreze. Cu cât va spune mai puţin, cu atât va fi mai bine pentru el, lucru de care e pe deplin conştient. Poliţia o să încerce să-i pună în

cârcă împuşcarea lui Dare şi crima. Mai mult ca sigur n-o să recunoască faptul că încerca să vândă o operă de artă în valoare de cincizeci de milioane de dolari, scoasă ilegal din Irak.

Lauren dădu din cap şi privi pe geam.

— O să mă baţi la fund?

Connor râse încet.

— Nu, pentru că ştiu cât de mult ţi-ar plăcea. Lauren, m-ai speriat de moarte, oftă el, luându-i mâna. Şi încep să mă obişnuiesc cu gândul că s-ar putea să te păstrez.

Lauren roşi de plăcere şi zâmbi.

— Da, din partea mea e în ordine.

— Da? Se miră Connor. Să ştii că în mod normal femeile sînt ceva mai directe, cînd vine vorba despre propriile lor sentimente.

— Ce vrei să-ţi spun? Că azi-dimineaţă, cînd am ţinut în braţe bebeluşii, am simţit că aş vrea să am copii cu tine? Pentru că exact s-a întâmplat. Ceasul meu biologic a făcut bang, mă şi mir că nu l-ai auzit. Lauren se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită iar pe geam. Am eu o regulă despre cum să nu spui „te iubesc” înainte de limita de şase săptămâni.

— Bună regulă, chicoti el. Şase săptămâni de la prima întâlnire sau şase săptămâni de la prima dată cînd am făcut sex?

— Am ieşit noi împreună? Întrebă Lauren încreţindu-şi fruntea. Am impresia că mi-a scăpat

chestia asta.

— Păi, am luat micul dejun într-o dimineaţă, îi aminti Connor cu un surâs. Cred că se pune şi asta.

Lauren oftă. Era absolut sigură că nu se punea, dar aşa mai adăuga câteva zile la baremul celor şase săptămâni.

— Da, hai să numărăm de la micul dejun.

— M-am gândit eu că o să fii de acord, spuse el şi îi duse mâna la buze, să i-o sărute uşor. Dacă le mai tragi vreodată clapa băieţilor mei de la securitate, ca să-ţi satisfaci viciul pentru cafeină, o să te pedepsesc vreme de zece ani.

— Aş prefera să mă baţi la fund, bombăni Lauren.

— Exact motivul pentru care n-o să ţi se întâmple. Mi-ai scurtat zilele. De parcă n-ar fi destul de rău că m-am îndrăgostit de tine împotriva voinţei mele, mai încerci să te şi omori, pe deasupra.

Lauren se întoarse spre el să-l privească şi apoi începu să râdă.

— Împotriva voinţei tale?

— Păi, în mod clar nu făceai parte din planul meu pe zece ani. Deşi, dacă stau să mă gândesc, nu ştiu cum naiba am putut să fac un plan care să nu te includă. Zâmbi cînd o văzu încruntându-se şi adăugă: Ăsta a fost un compliment.

Lauren ridică din sprânceană şi îl măsură din

cap în picioare.

— Trebuie să mă gândesc un timp la asta, decise ea.

— Sînt un bărbat foarte răbdător.

Ea râse şi îşi frecă degetul mare de mâna lui.

Connor oftă văzând-o pe Lauren întinsă pe pat, în faţa lui, cu picioarele desfăcute obscen. Îşi rulă prezervativul şi se foi ca să-şi găsească o poziţie confortabilă.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

Lauren ridică un picior şi îi mângâie un sfârc cu degetele.

— Vino aici şi fii bărbatul meu.

— Al tău, repetă Connor în şoaptă, mişcându-se încet spre ea şi aşezându-se deasupra. Penisul lui se frecă de carnea moale şi umedă a sexului ei.

— Numai al meu, repetă Lauren. Domnule Grant, zise, mângâindu-i faţa cu degete tremurânde, dacă îmi frângi inima, o să-ţi fac viaţa un coşmar.

— O să am grijă de inima ta, promise el, cu buzele lipite de ale ei. O să am grijă de toată fiinţa ta. Făcu o mişcare şi îşi adânci încet penisul în ea. Ochii lui Lauren se măriră şi se întunecară şi ea primi oftând acea intruziune fizică. Ador felul în care mă laşi să intru în tine, scumpo.

Lauren îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui în timp ce bărbatul începea să se legene, penetrând-o ritmic.

— Doamne, Connor, gemu ea, arcuindu-se cînd el o pătrunse adânc şi apoi rămase nemişcat. Aaaah!

Connor se îndepărtă puţin de ea şi se sprijini pe un braţ, ca să-şi poată strecura mâna între trupurile lor. Degetele lui mângâiară pielea netedă a pubisului, apoi se strecurară printre cele două buze desfăcute ca să se joace cu clitorisul. Lauren se cutremură sub gesturile lui excitante şi se agăţă disperată de cearşafurile de sub ea în timp ce el începu să se mişte înăuntrul ei cu mişcări puternice, adânci.

— Dă-ţi drumul, pentru mine, îi ceru Connor cu o voce catifelată, dar imperativă. Hai, dă-ţi drumul!

Lauren se arcui sub mâna lui, cu trupul cutremurat de un orgasm, surprinsă de cerere, dar şi de faptul că fusese în stare să i-o satisfacă. Connor gemu deasupra ei, privind-o în ochii strălucitori, în vreme ce plăcerea se intensifica şi deborda, împărtăşită.

— Adorabilă, şopti el, sărutând-o delicat şi moale pe gură şi apoi pe obraz.

Îi ridică mâinile deasupra capului şi ea îşi încleştă degetele de barele tăbliei patului.

— Sprijină-te cu picioarele pe saltea, îi ordonă.

Lauren se prinse mai bine de tăblie şi făcu aşa cum i se ceruse, scoţând un sunet încântat, şoptit. Se încordă cu toţi muşchii cînd mădularul începu

s-o pătrundă tot mai adânc. Connor îşi încleştase maxilarele şi gâfâia tot mai tare cu fiecare zvâcnire a trupului ei plin de dorinţă.

— Trage-mi-o. Te rog, Connor!

El îşi afundă o clipă faţa în scobitura umărului ei înainte de a se ridica, retrâgându-şi penisul din ea cu un geamăt de frustrare.

— Pune-te în genunchi, scumpo.

Lauren îşi ridică picioarele, tresărind uşor cînd îşi schimbă poziţia. Se întoarse şi râse cînd Connor o trase spre el şi o sărută pe ceafă. Se lipi de trupul lui şi el îi cuprinse sânii în palmele făcute căuş. Îi ciupi fără milă sfârcurile şi o muşcă de umăr cînd ea gemu.

— Prinde-te de tăblie, murmură el, dându-i drumul. Apoi luă de pe noptieră tubul de lubrifiant. În timp ce cu o mână o mângâia pe spate, cu mişcări circulare, cu cealaltă deşuruba capacul tubului. Te-a mai avut vreun bărbat în felul acesta?

Lauren se lăsă înapoi şi se lipi de el, gâfâind uşor.

— O dată… acum câţiva ani.

— Şi ţi-a plăcut?

— Nu atât de mult ca atunci cînd o fac singură, recunoscu Lauren. Tipul n-a fost chiar aşa de bun la asta.

Connor murmură abia auzit şi îi depărtă şi mai tare coapsele.

— Te asigur că asta va fi o experienţă cu totul diferită.

Lauren râse şi se mişcă sub atingerile lui. Trase adânc aer în piept şi se sili să se relaxeze, în timp ce el îi introducea un deget în rozeta strâmtă. Trupul ei tot se încordă scurt, anticipând plăcerea, şi ea se retrase uşor, surprinsă de acea invazie.

— Mai vreau.

— Fată lacomă ce eşti, şopti Connor, băgând un al doilea deget. O să ne omorâm unul pe altul.

— Să ies goală din casă şi să strig este aşa de ispititor, şopti şi Lauren, lunecând înainte şi înapoi pe degetele lui cotropitoare. Te rog, hai.

— Stai liniştită, o admonestă el, aplecându-se să o sărute în scobitura spinării. Stai liniştită, iubire. Avem o noapte întreagă până să ajungem acolo.

Lauren apucă o pernă şi îşi îngropă faţa în ea ca să nu ţipe, în timp ce el mai puse, încet, un deget înăuntru. O părticică din ea se bucura de grija pe care el i-o purta, dar cel mai mult simţea frustrarea. Ştia totuşi că, dacă şi-o manifesta, nu avea să primească de la el ceea ce-şi dorea.

Connor mai puse puţină alifie şi râse încet cînd ea dădu uşor din fund.

— Eşti splendidă.

— Şi dornică.

— Da, am băgat de seamă, murmură el, scoţându-şi degetele dintre fesele rotunde.

Lauren se uită la el peste umăr şi oftă uşurată,

văzând că el îşi lubrifia penisul.

— Nu e chip să te grăbeşti, nu?

Connor râânji şi îşi flutură degajat mădularul.

— Nu, nu chiar. Dar mâine-dimineaţă sigur o să-mi mulţumeşti.

Ea ar fi vrut să-i mulţumească pe loc şi cu siguranţă ar fi făcut-o, dacă el ar fi încetat s-o mai întărâte. Fu scuturată de un frison scurt cînd el îşi introduse capul penisului în inelul acum dilatat şi şuieră de plăcere pe măsură ce i-l împingea înăuntru, cu o mişcare precisă şi continuă.

— Doamne!

Connor o apucă de şolduri ca să o împiedice să se mişte.

— Ia-o încet!

— Te rog, îl imploră Lauren, suspinând încet şi gâfâind, zguduită.

Connor o ridică din dreptul tăbliei.

— Apucă-mă de şolduri.

Cu mâna lui mare, făcută căuş, îi acoperi sexul şi îi introduse în fantă două degete, frământându-i cu ele clitorisul.

Cu o lentoare infinită începu să se mişte, armonizând loviturile penisului ca să se potrivească respiraţiei ei profunde şi ritmice. Degetele ei muşcau pur şi simplu din coapsele lui, unghiile îi zgâriau pielea în timp ce el o regula cu mădularul şi cu degetele.

Lauren se arcui, cu trupul crispat pe membrul

lui în timp ce se lupta să iasă dintr-un orgasm intens numai pentru a intra în altul. Se zbătea, lipită de el, încercând să ajungă la climax şi să ia un răgaz de la cea mai profundă plăcere pe care o trăise în viaţa ei.

— Connor!

— Uşurel, micuţo! Îi şopti el în ceafă. Eşti în mâinile mele. Relaxează-te şi ia-mi-o.

Cu trupul scăldat în sudoare, el continuă să o penetreze. Când o apăsă cu podul palmei pe clitoris, un fior îi traversă tot trupul.

— Acum!

— Aşa te vreau, şopti Connor cînd ea se relaxă, sprijinindu-se de el. Eşti absolut formidabilă, continuă, gâfâind cu putere şi gemând atunci cînd ea se contractă în jurul penisului. O să mă faci să-mi dau drumul.

— Da, şopti Lauren. Dă-ţi drumul pentru mine, zise ea încleştându-şi degetele pe coapsele musculoase.

Connor gemu uşor şi se mai avântă o dată adânc în anusul ei, înainte de a ceda rugăminţii. Ea îşi întoarse capul şi îi întinse buzele cu un oftat. O sărută de câteva ori şi apoi îşi scoase penisul cu grijă.

Lauren se prăbuşi pe pat, cu un oftat de mulţumire, iar Connor se duse să-şi scoată prezervativul.

— Ai dreptate, spuse ea. O să ne omorâm unul

pe celălalt.

Connor pufni uşor cînd reveni în pat cu un mic prosop în mână. O şterse cu atenţie şi apoi aruncă prosopul la o parte ca să se întindă pe pat, lângă ea. Când ea se aşează confortabil cu capul pe pieptul lui, amândoi acoperiţi cu un cearşaf subţire şi răcoros, îi răspunse:

— E în ordine din partea mea. Oricum, întotdeauna mi-am imaginat că o să sfârşesc de mâna unei femei.

Lauren râse şi îl sărută pe piept.

— Şi eu mă îndrăgostesc de tine împotriva voinţei mele.

— A, da?

— Mda, sînt destul de enervată din cauza asta, dar îmi închipui că nu e chiar vina ta. Nu te poţi abţine să fii perfect pentru mine.

— Cred că este din cauza dezinfectantului pentru mâini, nu-i aşa?

— Taci din gură, chicoti ea, sau să ştii că n-o să mai devin nevasta care îţi asigură permisul de muncă în State.

— Eşti singura nevastă care ar putea să-mi asigure permisul de muncă şi pe care mi-aş fi putut-o dori, zise el sărutând-o pe frunte.

— Momentele romantice de felul acesta o să ne însoţească în anii bătrâneţii, suspină ea închizând ochii.

Când Connor o întoarse pe spate şi se urcă

peste ea, Lauren scoase un ţipăt ascuţit. „La dracu’ îşi spuse ea, somnul nu mai este ce-a fost, oricum.”

Nota autorului

Tabloul Concertul de Johannes Vermeer a fost furat de la Muzeul Isabella Stewart Gardner din Boston la 18 martie 1990. Din muzeu au fost sustrase treisprezece capodopere, printre care lucrări de Édouard Manet şi Rembrandt van Rijn. Valoarea lor a fost estimată la 500 de milioane de dolari, fiind vorba de cel mai mare furt de opere

artă din istoria Americii. Cazul a rămas până astăzi neelucidat.

Concertul este considerat a fi cea mai valoroasă pictură furată vreodată. Rama originală, goală, este şi astăzi expusă în Muzeul Isabella Stewart Gardner.